

JOŽE

**Časopis za literaturo, jezik in
kulturo**

Branje je za duha to, kar je telovadba za telo. (Steele)

Mnogo ljudi bere, toda malo jih zna brati. (Madame de Warnes)

Soba brez knjig je podobna telesu brez duše. (Cicero)

Samo nadarjenost ne naredi pisatelja, za knjigo mora biti še človek. (Emerson)

Knjiga je pisatelju to, kar je lepotici njena zrcalna slika. (Jean Paul)

Literatura je posel, v katerem moraš neprestano dokazovati svoj talent ljudem, ki ga nimajo. (Jules Renard)

Nobena knjiga ni tako slaba, da ne bi bila za kaj koristna. (Plinij)

Ni ga bilo velikega pesnika, ki ne bi bil tudi globok filozof. (Coleridge)

Knjiga je v celoti pot od zlega k dobremu, od krivice k pravici, od napačnega k resničnemu, od noči k dnevni. (Hugo)

Branje je najboljše učenje. (Puškin)

Da človek postane pesnik, mora biti ali zaljubljen ali nesrečen. (Lord Byron)

Knjiga je prijatelj, ki nikdar ne razočara. (Johnson)

KAZALO:

EVROPSKI DAN JEZIKOV 2019.....	4
VABILO NA EVROPSKI DAN JEZIKOV 2019.....	5
POROČILA O DOGAJANJU.....	6
»V 6-ki se uči poljščina, prideš?«.....	6
Koncert za evropski dan jezikov.....	8
Poročilo o koncertu na šolski terasi.....	9
Slovenščina – most do slovanskih jezikov.....	11
NATEČAJ »MOJA SLOVENŠČINA JE PRIJAZNA VSEM JEZIKOM«.....	14
Besedilo natečaja.....	14
Izdelki dijakov.....	15
Ljubezen do materinščine.....	46
MOJA NAJLJUBŠA PREŠERNOVA PESEM JE	49
PETIŠKOVE STARE GRŠKE BAJKE MALO DRUGAČE.....	54
MISLIM ZELENO.....	75
RENASANSA V SLIKI IN BESEDI.....	81
NAŠ KOMENTAR.....	94
NAMESTO ZAKLJUČKA ALI KAKO BOMO PROSLAVILI KONEC	
PANDEMIJE.....	104

EVROPSKI DAN JEZIKOV 2019

Ob evropskem dnevu jezikov, 26. septembra, se je na naši šoli odvijali veliko dejavnosti.

VABILO NA EVROPSKI DAN JEZIKOV 2019

Živijo! Hi! Hallo! Bok! Salut! Hola! Cześć! Привет!

你好! Ciao! Hallo daar! Hi ann! Helo yno! Helló!

Hisunt! Hai yang disana! Hey!

Jutri je prav poseben dan - na Šubički namreč obeležujemo evropski dan jezikov! Letošnja tema je **SLOVENŠČINA - MOST DO SLOVANSKIH JEZIKOV**.

Vabimo vas, da ...

- pohajkujete na tržnici jezikov, ki se bo odvijala med glavnim odmorom v avli 2. nadstropja
- se učite poljščino 2., 3. in 6. šolsko uro
- uživajte na koncertu, ki bo ob 13.30 na terasi naše šole
- raziskujete, kako nas slovenščina povezuje z drugimi slovanskimi jeziki
- rešujete spletno anketo o jezikih
- pišete prispevke za literarni natečaj z naslovom Moja šola je prijazna vsem jezikom
- se prepustite branju novega literarnega zbornika.

Se vidimo in SLIŠIMO jutri!

**Srečno! Good luck! Viel Glück! Sretno! Bonne chance! Buena suerte!
Powodzenia! Удачи! 祝你好運! Buona fortuna! Semoga beruntung! Veel
geluk! Pob lwc! Benediximus! Lycka till!**

POROČILA O DOGAJANJU

Dijaki in dijakinje 3. F so se preizkusili v vlogi novinarjev.

»V 6-KI SE UČI POLJŠČINA, PRIDEŠ?«

Gimnazija Jožeta Plečnika, za jezike zavzemajoča se ljubljanska šola, je bila prizorišče, kjer so tudi letos skupaj stopili dijaki in profesorji ter z močno željo in trdom povezali »čez različne meje« segajoče znanje in tako z veliko mero radovednosti in vedoželjnosti speljali prav poseben evropski dan jezikov 2019.

V četrtek, 26. 9. 2019, je bilo ozračje gimnazije zaznamovano v duhu slovenščine in zavedanja, kako pomembna je za razumevanje, povezovanje in posledično lažje učenje v širšem spektru družine indoevropskih jezikov, katere del je tudi naša materinščina. Tematska oznaka dneva »Slovenščina – most do slovanskih jezikov« nas je spodbudila k temu, da smo se z ukoreninjenimi temelji in dobrim poznavanjem naše prelepe besede spoprijeli tudi s popolnoma neznano, a kot kasneje ugotovljeno, z mnogimi podobnostmi sestavljeno – poljščino (še enim izmed zahodnoslovanskih jezikov).

»Nic nie rozumiem!«

Pod vodstvom doktorja in profesorja za filozofijo Andreja Leskoviča smo drugo šolsko uro popolnoma izključili naše slovenske »možgančke« in se čisto resno, brez kakršnega koli nasmeha na obrazu vsakič, ko je gospod profesor kot pravi Poljak zopet ponovil čisto enostavno vprašanje o našem imenu, mi pa več kot

»Nic nie rozumiem« nismo znali odgovoriti, lotili pripravljenega učnega gradiva. Kot namignjeno je bila šolska ura polna igrivosti ter sproščenosti, kar je pripomoglo k temu, da so se v drugi polovici ure naši jeziki malo bolj odvozlali in smo skupaj predelali osnove bontona, kako se predstaviti sogovorniku in tudi način pridobivanja povratnih informacij, pozabili pa nismo niti šestih sklonov, tako ženskih kot moških končnic za samostalnike, poljske abecede, ki se, kot dognano, od slovenske razlikuje po zgolj nekaj drugače zapisanih črkah, kar pa je seveda povsem razumljivo, saj je latinica oz. latinska abeceda osnova za večino evropskih jezikov.

Najbolj zagnane prav profesorice

Hitri tečaj »Język polski« je profesor pripeljal do odličnega konca s humorno recitacijo pesmi Hrošč (Cchrząszcz), pri zadnji pa so mu na pomoč priskočile kar profesorice ostalih predmetov, ki so z nami prisostvovala uri, in s samozavestjo v glasu s kančkom Leskovičeve pomoči prebrale pesnitev Lokomotywa.

Kam z vso radovednostjo, kam?

Učenje poljščine je bil le eden od primerov, kako resnično uporabna je slovenščina, predvsem pa je bil »na udaru« očitni cilj tega z internacionalnostjo obarvanega dopoldneva, namera, ki je šola še z večjo vnemo bodrila k sodelovanju in deljenju znanja, veščin in osveščenosti med nas učence. ZVEDAVOST – želja vedeti, izvedeti stvari, ki jih ni nujno potrebno vedeti. Vseeno pa v primeru, da jih želimo vedeti in raziskovati dlje in v večje širine, vemo več, znamo več in tudi veljamo več.

Miša Trček

KONCERT ZA EVROPSKI DAN JEZIKOV

Ob letošnjem dnevu jezikov smo se dijaki poskušali čim bolj osredotočiti na slovanske jezike. Tako smo tudi na koncertu poslušali pesmi, ki niso bile le slovenske, ampak tudi hrvaške, ruske, srbske, makedonske itd.

Ko se je koncert začel, je imela dijakinja uvodni govor, ki mu je sledila pesem našega pevskega zбора *Sami naši*.

V koncert smo poskušali vključiti čim več slovanski narodov.

Sprva so »predstavili« hrvaški narod s pesmijo *Slaboća*, ki jo je napisal hrvaški pesnik Tin Ujević. Po recitaciji te pesmi nam je pevski zbor zapel pesem Janeza Menarta *Domovina*, ki je bila prevedena v hrvaščino.

Naslednjo so nam predstavili Bosno in Hercegovino s pesmima *Sreća na sarajevski način* in *Tražim ulicu za svoje ime*. Po končani predstavitvi pa nam je zbor zapel dve pesmi iz Bosne in Hercegovine.

Srbijo je predstavljala pesem *Krvava bajka*, ki jo je napisala pesnica Desanka Maksimović. Pesem Mateje Matevski *Zalez* je predstavljala makedonski narod.

Kot zadnji narod pa so nam predstavili ruskega. Recitali so nam pesem ruske pesnice Anne Ahmatove *Poslednikrat sva srečala se*.

Po zaključnem govoru se je koncert končal in dijaki ter profesorji so začeli odhajati. To leto nam je dan jezikov poglobil znanje o slovanski jezikih.

Eva Dremelj

EVROPSKI DAN JEZIKOV NA GIMNAZIJI JOŽETA PLEČNIKA:

Poročilo o koncertu na šolski terasi

Ljubljana, 26. septembra 2019 – Obeleževanje evropskega dneva jezikov se je začelo že pri prvi uri pouka. Pri vsaki uri jezika smo se dijaki ukvarjali z različnimi dejavnostmi. Pri slovenščini smo poslušali pesem v makedonščini in gledali odlomek televizijske oddaje, ki je govoril o makedonskem jeziku ter o podobnosti jezika s slovenščino. Na uri nemščine se nam je pridružila gospa iz Makedonije, ki je predstavila makedonsko pisavo in nam pokazala podobnosti med južnoslovanskimi jeziki. Nato smo se zadnjo uro ob 13:20 odpravili na šolsko teraso, kjer se je odvijal koncert.

KONCERT NA TERASI

Koncert se je začel z govorom Lize iz 3.C-razreda. Sledila je točka pevskega zbora – pesem *Sami naši*, ki jo je napisal Vlado Kreslin in opisuje glasbenikove izkušnje s številnih potovanj po svetu, kjer je srečeval slovenske izseljence in emigrante vseh vrst iz bivše Jugoslavije.

HRVAŠKA

Po tej pesmi je dijakinja Maja iz 4. C-razreda recitirala hrvaško pesem *Slaboća*, ki jo je napisal veliki hrvaški pesnik Tin Ujević. Takoj za recitacijo je zbor zapel še pesem *Domovina*.

BOSNA IN HERCEGOVINA

Nato so sledile recitaciji *Sreča na sarajevski način* in *Tražim ulicu za svoje ime* ter še dve glasbeni točki. Zbor je zapel evrovizijsko pesem *Bistra voda*, profesorica Anita Kiralj pa tradicionalno bosansko pesem *Što te nema*.

SRBIJA

Anastasija, dijakinja 2. G-razreda, je prebrala pretresljivo pesem *Krvava bajka*, ki govori o tragičnem dogodku, ko so 1. oktobra 1941 nacisti v Kragujevcu ustrelili celoten razred gimnazijskih dijakov. Po recitaciji je Mizbor zapel pesem *Tiho noči, moje zlato spava*.

MAKEDONIJA

Pesem makedonskega pesnika Mateja Matevskega je prebral Vasil, dijak 4.A-razreda.

RUSIJA

Kaja iz 4.B-razreda je v ruščini recitirala ljubezensko pesem *Poslednjikrat sva srečala se*, ki jo je napisala ruska pesnica Anna Ahmatova. Pesem *Katjuša* pa nam je zapel zbor 1. letnikov.

Koncert se je zaključil z lepo mislijo in manjšim prigrizkom.

Luna Klinar

SLOVENŠČINA – MOST DO SLOVANSKIH JEZIKOV

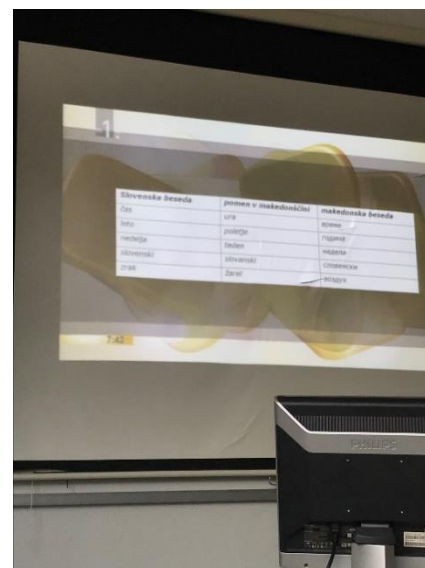
Če razumeš enega, razumeš tudi drugega. Razlika je le v pisavi.

V četrtek, 26. 9. 2019, smo na Gimnaziji Jožeta Plečnika obeležili evropski dan jezikov na temo Slovenščina – most do slovanskih jezikov. Udeležili smo se lahko tržnice jezikov, učenja poljščine, raziskovanja, kako nas slovenščina povezuje z drugimi slovanskimi jeziki, ter za konec še koncerta na terasi naše šole.

Marko Mijanović in Elmir Burzić sta nam pri pouku slovenščine predstavila nekaj zanimivosti o svojih maternih jezikih – hrvaščini, srbščini in bosanščini. Trdila sta, da če razumeš enega, razumeš tudi drugega. Do največjih sprememb pa pride pri načinu pisave, saj se hrvaščina in bosanščina pišeta v latinici, srbščina pa v cirilici. Včasih do sprememb pride tudi pri izgovorjavi nekaterih besed, npr. beseda mleko se v hrvaščini in bosanščini napiše in izgovori mljeko.

Govora pa ni bilo le o jezikih, temveč tudi o nekaterih navadah drugih južnoslovanskih narodov. Predstavljene so bile tradicionalne bosanske jedi, kot so čevapčiči, bosanski lonec, baklava in tulumbe.

Za konec smo si ogledali del oddaje z Mojco Mavec in gostjo Zorico Angelovsko. Govorili sta o razlikah med makedonščino in slovenščino. Kar nekaj besed je podobnih, do razlike pa ponovno pride v pisavi in izgovorjavi, npr. Dobro jutro - Добро утро (Dobro utro), Kako ti je ime? - како се викаш (Kako se vikaš?). Velikokrat se pojavijo t. i. »lažni prijatelji«. To so besede, ki zvenijo podobno, ampak imajo drugačen pomen, npr. lice v makedonščini pomeni obraz, obraz pa pomeni lice.

Eva Maurič

SLOVENŠČINA KOT MOST DO SLOVANSKIH JEZIKOV

O svojem maternem jeziku je težko razmišljati objektivno; kaj je pri njem posebnega, kako zapletena je slovnica, ali imamo bogato besedišče, kako zveni ipd. Zato si objektivno mnenje o slovenščini zgradimo zgolj skozi poslušanje komentarjev tistih, ki se je učijo kot tujega jezika. Še bolj pa na naše mnenje vplivajo posebnosti slovenščine, ki so postale že pravi miti in na katere smo najbolj ponosni, npr. dvojina. Radi razlagamo o kompleksnosti sklanjatev, ki jih npr. angleško govoreči le težko razumejo, in spregatvah glagolov z neomejenim številom izjem.

Zvok, ki se je neumorno širil po hodniku naše gimnazije, je naznanjal, da bo prav ta dan posvečen učenju in spoznavanju drugih slovanskih jezikov. Pesem s prekrasno makedonsko melodijo me je spomnila na otroštvo, ko sem z dedom na lokalni bosanski radijski postaji poslušala oddajo z naslovom »Zvuci Balkana«. Profesorčin nagajivi nasmeh pa je samo potrdil moj sum, da bo ta učna ura prav zabavna in posebna.

Zvonec je zazvonil in v razredu je zavladala tišina. Dijaki so vstali, da bi pozdravili profesorico. Ona nam je samo z roko nakazala, da se lahko usedemo, in neučakano začela predstavljati makedonščino. Jezik, ki počasi blede zaradi vse večjega pritiska obmejnih držav Makedonije – Bolgarov, ki si ga na vsak način želijo prisvojiti, Albancev, ki so vse bolj številni prebivalci, Srbov, ki trdijo, da je Makedonija samo južna Srbija, in navsezadnje tudi Grkov, ki jim neprestano dihajo za o vratnik.

Profesorica nam je predstavila značilnosti jezika; od tega, da makedonščina sploh ne pozna sklonov, do posebnosti v izgovarjavi – da ima nekatere jezikovne značilnosti, ki niso tipične za ostale slovanske jezike. Med drugim pozna makedonščina določno obliko samostalnikov in pridevnikov, ki je tvorjena s sufiksiranim določnim členom, ter se zapisuje podobno kot srbščina – v cirilici.

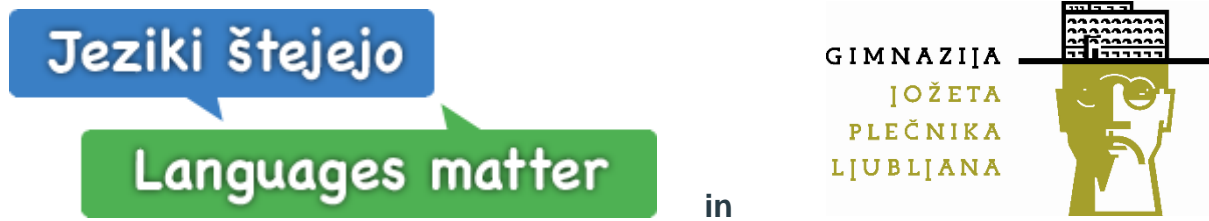
Po njenem nastopu pa smo že vsi v razredu nestrpno čakali Marka in Elmirja ter njuni predstavitvi. Oba sta namreč pripravila predstavitev o svojih maternih jezikih. Kljub temu da Marko ni pripravil posebnega gradiva in se na nastop ni posebej pripravil, je

nastopil zelo sproščeno in brezбриžno. Zaupal nam je, da ima kar dve materinščini, in sicer hrvaščino in srbščino. Navedel je glavne razlike med njima, in kot je to v njegovi naravi, vse skupaj začinil s svojim pristnim humorjem.

Za njim je nastopil Elmir, ki pa me je prav posebno presenetil. Njegov nastop ni bil samo turobno in suhoparno predstavljanje jezika. Ne, odločil se je, da nam bo predstavil pristno bosansko kulinariko, in vsem v razredu so se začele cediti sline. Povedal nam je tudi zanimivost, da se srbski in bosanski čevapčići ne razlikujejo samo po vrsti mesa, ampak tudi po dolžini. To je seveda v razredu, polnem »zrelih« najstnikov, sprožilo smeh in konca ure ni pospremil samo šolski zvonec, pač pa tudi sproščena energija.

Aleksandra Ostojić in Mai Bizjak

in
 razpisujeta natečaj
 za najboljši prispevek z naslovom
Moja šola je prijazna vsem jezikom.

Spoštovane dijakinje, spoštovani dijaki,

o tem, da je znanje več jezikov prijetno in koristno, celo nujno, je že leta 1584 v predgovoru prve slovnice slovenskega jezika *Zimske urice*, napisane v latinščini, spregovoril Adam Bohorič:

»Kaj utegne namreč plemenitega duhá bolj veseliti, ko da zna svoje ali drugega mišljenje, pa naj že govori naj že piše, s primerno besedo (ki je zrcalo duše) in v prikladnem govornem slogu prikazovati oziroma prikazáno, rekel bi, na svoje oči gledati?«

Naj vas besede prvega slovenskega slovničarja navdihnejo in spodbudijo k razmišljanju o pomenu znanja več jezikov in o tem, kako nam znanje materinščine in tujih jezikov pomaga ne samo v našem vsakdanu, ampak tudi pri učenju novih jezikov. In kako vam pri tem lahko pomaga naša šola? Katere jezike ste že slišali med šolskimi stenami? Se jezikov učite samo med učnimi urami slovenščine, angleščine, nemščine, španščine, italijanščine in latinščine ali tudi med odmori, ko klepetate s svojimi sošolci ter prijatelji? Morda šola organizira dogodke, ko lahko vsaj za nekaj trenutkov pokukate v svet nekega povsem novega jezika, ki vam odpira vrata v novo kulturo in nove svetove? Kako naša šola spodbuja učenje več jezikov in razvija vašo večjezičnost ter celo raznojezičnost? Je naša šola torej **prijazna vsem jezikom**?

Prosimo, zaupajte nam svoje mnenje in napišite spis, esej, dramski prizor ali pa pesem.

Vaše izdelke pričakujemo do četrтка, 24. oktobra, 2019. Pošljite jih na e-naslov pia.lesnik@gjp.si in lara.stele@gjp.si ali jih izročite svoji profesorici ali profesorju jeziku – kateri koli, kateremu koli!

Pa srečno! Good luck! Viel Glück! Sretno! Bonne chance! Buena suerte! Powodzenia! Удачи!
 祝你好運! Buona fortuna! Semoga beruntung! Veel geluk! Pob lwc! Benediximus! Lycka till!

Lara Stele Šalamon, prof. slo.

Zdi se mi, da naša šola je prijazna mnogim jezikom. Zdi se mi tudi, da šoli dosti spodbuja učence k znanju več jezikov, saj se dijaki tujih jezikov lahko učijo med rednim poukom ali v raznih kroških, ki jih Šuba ponuja.

Ena izmed posebnosti naše šole se mi zdi pouk **latinščine**, saj učenje tega jezika ni možno na vsaki šoli. Jezik pride prav pri zelo veliko stvareh iz vsakdanjega življenja, saj kar nekaj besed izvira iz njega. Za dijake, ki jih zanima medicina ali farmacija (pa še kaj drugega), to pride zelo prav.

Znanje več jezikov je res pomembno, sploh dandanes, ko se mnoge države povežejo, da bi delale skupaj. Tudi za najstnike je precej pomembno, saj je vedno več stvari na internetu in ne bo vse vedno prevedeno v njihov materni jezik.

Ko že omenjam materni jezik, tudi znanje tega je pomembno, saj nam pomaga pri znanju in učenju drugih jezikov. Besede v materinščini (torej zame slovenščini) nam lahko zvenijo podobno v drugih jezikih in tako imajo lahko podoben oz. enak pomen. Slovenci razumemo vsaj malo od vseh slovanskih jezikov, saj so bili vsi »ustvarjeni« na enaki podlagi, npr. poljščina, ruščina, hrvaščina.

In ja, zdi se mi, da znanje jezikov je zelo pomembno in da naša šola spodbuja svoje dijake k temu, da bi se naučili še več jezikov. Saj kakor mi moj oče vedno govori: »Več jezikov znaš, več veljaš.«

Lana Derenda Zonta, 2. F

Znanje jezikov je ena izmed najpomembnejših človekovih lastnosti. Brez njega se ne bi mogli sporazumevati in bi ostali na stopnji kamene dobe. Znanje jezikov ne pomaga le v vsakdanjem življenju, ampak tudi pri učenju novih jezikov. Ko znamo nekaj indoevropskih jezikov, se bo lažje učiti tudi ostale jezike ne le zaradi podobnosti besed, ampak nam možgani razvijejo sposobnost za lažje učenje jezikov.

Naša šola nam pri učenju jezikov pomaga, saj nam ponuja številne možnosti učenja jezikov ne le pri pouku, ampak tudi ob pouku. Jezikov se ne učimo samo v šoli, ampak tudi v prostem času skozi glasbo, filme, televizijske oddaje in podobno. Naša šola si prizadeva, da učenci znajo čim več jezikov. Zato imamo na šoli dva jezikoslovna oddelka, ki jih na drugih šolah ni.

Prav tako pa imamo na šoli razne dejavnosti za učenje jezikov ob pouku, kot sta **kitajščina** in **japonščina**. Tako se lahko reče, da je naša šola prijazna vsem jezikom.

Nejc Horvat, 2. F

Sporazumevanje je eden najpomembnejših dejavnikov v človekovem življenju. Če želimo, da je sporazumevanje uspešno, moramo dobro razumeti jezik, v katerem govorimo. Zelo uporabno je govoriti več jezikov, da razumemo več ljudi.

Slovenija je zelo majhna država, zato manj ljudi govori **slovenščino**. Zato je za nas Slovence še toliko pomembneje, da govorimo več jezikov. Na srečo nam na naši šoli omogočajo učenje več jezikov. Na splošno je v Sloveniji za učenje novih jezikov dobro poskrbljeno.

Znanje materinščine je zelo uporabno pri učenju novih jezikov, saj lahko iščemo povezave med jezikoma in si tako lažje zapomnimo nove besede, vrstni red v povedi ...

Veliko najstnikov se pogovarja poleg **slovenščine** še v **angleščini**. Zato jih večina govori tekoče vsaj dva jezika. Ker pa je **slovenščina** zelo živ jezik, to seveda vpliva tudi na **pogovorno slovenščino**. Čez nekaj časa bo zato po vsej verjetnosti veliko sprememb tudi v **zborni slovenščini**.

Neža Gliha, 2. F

Le redki se zavedajo pomena dobrega poznavanja materinščine, temelja človekovega razumevanja in izražanja. Ker se tuje jezike učimo s prevajanjem in primerjanjem z materinščino, moramo čim bolje obvladati svoj materni jezik, da jih z njim lažje primerjamo in da si ustvarimo trdno in bogato jezikovno podlago. Dobro poznavanje strukture, slovnice in besedišča maternega jezika nam omogoča učenje tujih jezikov na težavnostni stopnji, primerljivi s stopnjo naravnega govornca, saj lahko bogatimo svoje znanje in besedišče tujega jezika, ne da bi se morali vzporedno s tem učiti še svoj lastni materni jezik. In ko ukrotimo en tuji jezik, nam je pri drugem še lažje in pri tretjem še lažje itd., saj vedno bolje razumemo in opažamo razlike ter podobnosti med njimi. Kako pa k temu pripomore naša šola?

Kot učenka jezikovno usmerjenega razreda močno občutim ogromno količino pozornosti, ki jo naša šola posveča tujim jezikom. Skupaj z urami slovenščine kar 13 šolskih ur tedensko posvečam jezikom. Mnogokrat smo deležni pouka z naravnim govorncem (npr. **angleščine** ali **nemščine**), poleg tega pa šola organizira mnoge

jezikovne dejavnosti, ki pripomorejo k spoznavanju tujih jezikov, npr. krožek **japonščine**, **angleški** bralni krožek, Plečnikov tabor, tabor in priprave na **nemško** jezikovno diplomu (DSD) ter razne ekskurzije po tujih deželah, kjer lahko dijaki spoznajo matično državo tujega jezika. Najbolj omembe vreden se mi zdi predmet **latinskega jezika**, temelja vseh **indoevropskih jezikov**, ki ga ponuja šola kot tretji tuji jezik v nekaterih jezikovno usmerjeno razredih. Poleg tega, da vse te aktivnosti omogočajo učenje tujih jezikov, profesorji poudarjajo pomen učenja tujih jezikov kot nekaj zabavnega, vendar izjemno koristnega. Ker se med mladimi skozi glasbo in druge medije vedno bolj uveljavlja uporaba **angleškega jezika**, se na šolskih hodnikih poleg **slovenščine** uporablja kar veliko **angleških** besed, poleg tega pa je šola v Ljubljani, kar pomeni, da dijaki prihajajo iz vseh koncev Slovenije in se tako v razredih meša cela vrsta različnih narečij.

Na podlagi vsega naštetega lahko zaključim, da je Gimnazija Jožeta Plečnika prijazna vsem jezikom in da veliko pozornosti usmerja v omogočanje učenja mnogih jezikov in v poudarjanje pomena znanja jezika.

Kaja Bizjak Lisac, 2. F

Jeziki so temelj naše komunikacije, zato je besedni zaklad največje bogastvo, ki ga dijaki na (naši) gimnaziji lahko prejmemo. Nekateri najstniki razvijamo svoj besedni zaklad na podlagi raznih besedil, sploh če prebiramo veliko knjig in ostale literature. Pomaga nam tudi internet in seveda razna družabna omrežja, na katerih je jezik, ki se uporablja, po večini **angleščina**. Dobro se je zavedati, da je potrebno najprej obvladati svoj materni jezik. Naša šola nam nudi veliko tečajev tujih jezikov in to se mi zdi zelo dobro, saj se učimo nekaj povsem novega in po mojem mnenju zanimivega. Taki tečaji so na primer tečaj **japonščine**, **kitajščine**, **poljščine** ..., med poukom pa se dijaki naše šole lahko učijo še **angleščino**, **nemščino**, **italijanščino**, **latinščino**, **španščino** in **francoščino**. Jezike se učimo vedno in povsod, ker nam prav pridejo v vsakdanjem življenju. Pogosto se o njih pogovarjamo s prijatelji oziroma sošolci. Zanimivo mi je, kako vse nas tako zanimajo tuji jeziki in kako vedno najdemo neko temo za pogovor. Zdi se mi, da Gimnazija Jožeta Plečnika v Ljubljani organizira veliko dogodkov, ki se navezujejo na tuje jezike. Le-ti dogodki nam pomagajo razumeti druge kulture in njihove običaje, sploh pa njihov način komunikacije še dandanes. V naši šoli so jeziki dobro opredeljeni in razloženi nam, dijakom, kar mi veliko pomeni, saj sem se s tem

namenom sem vpisala. Naša šola je torej prijazna vsem jezikom, saj nam pomaga, da se z njimi srečujemo in spoznavamo vsak dan.

Melita Lekšan, 2. F

Od mojega rojstva me vedno spremljata dva jezika. Vedno sem pripravljena na to, da se učim nove jezike. Nekatere že poznam in se jih učim, nekatere pa spoznavam sama doma. Menim, da z učenjem in spoznavanjem jezikov spoznavamo nove kulture in način življenja tamkajšnjih prebivalcev. Vendar niso vsi jeziki lepo sprejeti povsod.

Na moji osnovni šoli ni bil lepo sprejet **srbohrvaški jezik**. Seveda ni lepo, da ne bi govorili **slovenščine**, vendar so bili nekateri učitelji zelo nesramni glede tega.

Na gimnaziji Jožeta Plečnika pa tega nisem opazila, kar je lepo. Še boljše pa je to, da naša šola spodbuja k učenju jezikov. Ima veliko krožkov in predmetov z različnimi jeziki, kar me veseli. Lahko rečem, da je naša šola prijazna vsem jezikom.

V šoli se namreč učim **nemščino**, **angleščino** in **latinščino**. Sama se skušam učiti še **turščino**. Jezik se je najbolje učiti, če smo obkroženi z ljudmi, ki govorijo ta jezik. Zelo rada bi odšla na izmenjave v drugo državo, da spoznam novo kulturo in nove prijatelje, da vidim oz. doživim njihov življenjski slog in da se seveda naučim jezika.

Vildana Pemperović, 2. F

Ob vpisu v Gimnazijo Jožeta Plečnika nisem pomislila na veliko ponudbo učenja tujih jezikov. Moja prva izbira ni bil jezikoslovni razred, ni bila ne druga, ne tretja, temveč zadnja. Na začetku šolskega leta sem bila negotova in prestrašena, skrbelo me je, da me bo učenje treh tujih jezikov zmedlo. Popolnoma nepričakovano je bilo, kako me je pristop učiteljev do povezovanja in učenja teh jezikov popeljal v čisto drugo mišljenje.

Trenutno se na naši šoli učim tri tuje jezike: **angleščino**, **nemščino** in **italijanščino**. Gimnazija Jožeta Plečnika ponuja veliko izbiro tujih jezikov, kot so **nemščina**, **angleščina**, **francoščina**, **španščina**, **italijanščina** in celo **latinščina**.

Že v prvih urah učenja **italijanščine** sem spoznala, kako lahko z znanjem drugih – nam že poznanih – jezikov razumemo čisto nov jezik; tako smo z znanjem **slovenščine**, **angleščine** in **nemščine** poskusili razvozlati besedilo, napisano v

danskem jeziku. Bila sem zelo presenečena ob uspehu, ki smo ga dosegli. S pomočjo **angleščine** in celo **slovenščine** pa si veliko pomagam tudi pri urah nemščine.

Naša šola je resnično prijazna vsem jezikom in vzbuja želje in navdušenost v dijakih, kar jim odpira neskončne možnosti spoznavanja novih jezikov. Poleg rednega šolskega programa šola ponuja tudi razne krožke ter delavnice in pa različne dneve, posvečene spoznavanju različnih jezikov.

Znanje tujih jezikov se mi zdi pomembno, saj nam olajša potovanja v oddaljene države. Omogoči nam sporazumevanje z dijaki, otroki in odraslimi, ki morda ne znajo slovenščine, vendar se s pomočjo znanja raznih jezikov lahko sporazumevamo in razumemo skoraj vse.

Mladi, predvsem mi, najstniki, ves čas uporabljamo sleng. Besede jemljemo iz **angleščine, nemščine** in tudi **hrvaščine**. Mešanje različnih jezikov nam ni tuje in po mojem mnenju se vsi mladi ali vsaj večina z veseljem uči novih, neznanih jezikov. Gimnazija Jožeta Plečnika je več kot odlična vozovnica v svet tujih jezikov in mene je vsekakor spodbudila k razvijanju večjezičnosti in zagotovo se z menoj strinja še mnogo zadovoljnih dijakov naše šole.

Nana Ogorelec, 2. F

Znanje jezika je izjemno pomembno. Jezik nam pomaga pri razumevanju samih sebe, drugih in vsega, kar se dogaja okoli nas.

Seveda znanje ni pomembno samo pri razumevanju, temveč tudi pri izražanju naših misli, razlaganju naših ali tujih odkritij ter razmišljanju o tem, kaj bi lahko bilo. Pa tudi pri širjenju domišljije, v kateri lahko najdemo nekakšno zatočišče pred resničnostjo. Ničesar od tega ni mogoče izraziti brez uporabe jezika.

Ker ne govorimo vsi na svetu istega jezika, sporazumevanje ne more potekati med vsemi ljudmi, lahko pa se naučimo čim več jezikov in si tako razširimo obzorje znanja tujih jezikov ter sami sebi olajšamo sporazumevanje z več različno govorečimi ljudmi.

Več jezikov kot znaš, lažje se je naučiti naslednjega. Jeziki imajo namreč skupnega prednika, četudi to ni površinsko opazno. Tako, na primer, lahko iz jezikov, ki so nam že znani, poiščemo podobnosti med besedami in predvidevamo njihov pomen ali pa vsaj približek le-tega. Seveda slovnice pri različnih jezikih niso enake in obstajajo izjeme, a če smo dovolj »zagreti« za znanje nekega jezika, se slovnice lahko naučimo hitro in brez večjih težav.

Gimnazija Jožeta Plečnika nam ponuja veliko možnosti učenja tujih jezikov. Na šoli je celo nekaj profesorjev, katerih materni jezik ni slovenščina. Nekateri nas svoj materni jezik učijo, na primer pri **nemščini**, z nekaterimi drugimi pa imamo občasno organizirano kakšno uro pouka, npr. pri **angleščini**. Takšna ura v celoti poteka v tujem jeziku ter nam pomaga pri razvijanju besednega zaklada in boljšem razumevanju jezika samega. Šola spodbuja našo komunikacijo v drugih jezikih in jo poskuša izboljšati. Hkrati pa ima organizirane tudi mnoge krožke, pri katerih se lahko naučimo še veliko drugih jezikov, ki jih gimnazijski program drugače ne ponuja.

Jezik je del mojega vsakdana. Na podlagi maternega jezika se učimo še drugih, tujih jezikov, ki nam v življenju razširijo poglede na svet, v katerem živimo. Pomembno je, da se zavedamo čim več stvari, ki se dogajajo okoli nas, zato je znanje jezika oz. več jezikov ključnega pomena.

Lana Jehart, 2. F

Razumeti ali umreti

Hodim po svetu,
svetu – jezikovnem prepletu.

Italijanščina – ciao te pozdravi,
francoščina z au-revoir odzdravi.

Angleščina mati vsega sveta je postala,
a **nemščina** ji naproti je stala.

Latinščina morala je umreti,
a še prej romanske jezike roditi.

Razumeti ali umreti v tej zmedi jezikovni,
to sedaj je pravo vprašanje!
Razumeti ali upati, trepetati,
da soseda ne bi razjezili v strašni zagati.

Iskati možnosti, jezikovno se povezovati,
nujno strpno v vrsti razumevanja stati.

Predvsem pa verjeti,
meje sveta z jeziki odpreti.

Alen Mohar, 2. F

Menim, da je znanje več tujih jezikov zelo pomembno ter koristno. Ne samo da nam pomaga pri sporazumevanju s tujci, ampak nam tudi omogoča delo, izobrazbo ter zabavo po svetu. Tuje jezike uporabljamo vsak dan, tudi v slengu se pojavlja veliko tujk. Jezik se stalno spreminja, prevzemamo besede iz drugih jezikov, ki sčasoma postanejo del našega vsakdanjega besedišča. Mladi ves čas razvijajo sleng, dodajajo ter spreminjajo besede.

Če znamo več jezikov, nam to pomaga pri učenju in znanju drugih jezikov, saj dobimo asociacije pri neznanih besedah, lažje se je naučiti sklanjatve ter glagolske čase.

Če znamo na primer **italijanščino**, se nam bo lažje naučiti enega izmed romanskih jezikov (**francoščino**, **španščino**, **latinščino** ...) kot pa katerega izmed germanskih (**nemščino**, **danščino** ...). Jeziki v isti jezikovni skupini so si namreč med seboj podobni.

Izbira tujih jezikov na naši šoli se mi zdi zelo široka. Na voljo imam **italijanščino**, **francoščino**, **španščino**, **latinščino**, **nemščino**, **japonščino**, **kitajščino** itd. V primerjavi z večino drugih slovenskih gimnazij imamo pri nas več kot tri tuje jezike ter ponujamo tudi **latinščino**, ki je le na zelo redkih šolah. Velika izbira ter znanje jezikov sta odlična podlaga za nadaljnje razvijanje tega znanja. Zelo priročno je pri iskanju dela v tujini. Z znanjem veliko jezikov se nam odprejo vrata šolanja po vsem svetu.

Na naši šoli sem si izbrala jezikovno smer, ker me jeziki zelo zanimajo. Za tretji tuji jezik sem se odločila za **latinščino**, saj upam, da bo pridobila dovolj znanja, da se bom lahko kasneje naučila še **italijanščine** ter **španščine**. Priznam, da sem se težko odločila med **latinščino** in **italijanščino**; kljub temu da menim, da sem se pravilno odločila, mi je še vedno malo žal, saj bi rada znala oba jezika. Pomisleke imam sicer, koliko jezika se lahko naučimo v šoli v dveh letih. Zdi se mi namreč malo premalo časa, da bi se dobro naučila zelenega jezika.

Zdi se mi, da na šoli nimamo organiziranih dovolj izmenjav s šolami iz tujine. To bi se mi zdelo zelo poučno ter zabavno.

Če povzamem na kratko, večjezičnost se mi zdi zelo uporabna, poučna, pomembna in koristna stvar. Zagotovo podpiram nadaljnje razvijanje in širjenje znanja jezikov. Z veliko izbiro jezikov ima naša šola prednost pred drugimi gimnazijami.

Ema Štemberger, 2. F

Čeprav v našem starejšem družbenem sistemu ni bilo večjih potreb po znanju tujih jezikov, so se številni tega lotili sami in se naučili veliko različnih jezikov.

Danes je znanje tujega jezika pomembno na številnih področjih, in sicer zaradi kulturnih, medkulturnih, študijskih in službenih vzrokov. Splošno gledano je najkoristnejše znati **angleščino, nemščino** in **španščino**. Angleščina je v našem času univerzalen jezik. Zato menim, da je zelo pomembno že v zgodnjih letih izobraževanja vključiti čim več tujih jezikov, pa čeprav le osnove. Splošno znano je namreč, da se mlajši otrok bistveno več nauči in je tako učenje kasneje lažje.

Trenutno ima EU 50 milijonov državljanov, 28 držav članic in – ne boste verjeli – kar 24 uradnih jezikov. Že na podlagi teh strokovnih podatkov lahko vidimo, kako pomembno kulturno vlogo imajo jeziki. Ohranjajo naše temelje, zgodovino oz. preteklost, sedanost in luč v prihodnost.

漢 汉
語 语

Ponosna sem na Gimnazijo Jožeta Plečnika, saj ponuja veliko jezikov, med njimi **nemščino, latinščino, italijanščino, kitajščino, japonsščino** in **poljščino**. To je potrebno ohranjati in nadgrajevati.

Lara Vrečar, 2. F

Znanje jezikov je zelo pomembno, ker izostri naš razum, izboljša pa tudi našo kvaliteto življenja. Veliko Slovencev zna tuje jezike, saj zna le malokateri tujec našo materinščino.

Govorjenje **slovenščine** je za nas naravno, zato se v vsebino ne poglobljamo preveč, vendar v trenutku, ko lahko materni jezik primerjamo s tujim, začnemo bolje razumeti tudi njegovo strukturo.

Z vsakim novim jezikom silajšamo pot za učenje novega. Raziskave so tudi pokazale, da so možgani ljudi, ki govorijo več jezikov, videti in delujejo drugače, poleg tega se izboljšajo še analitične sposobnosti, sposobnosti poslušanja, spomin in kreativnost. Pa ne samo to, možgani se pri večjezičnih ljudeh počasneje starajo. Še ena prednost znanja jezikov je, da si s tem širimo obzorja in imamo pozitivnejši odnos z manj predsodki do ljudi, ki so drugačni.

Če bi imeli možnost, da se učimo jezika deset ur na dan, bi ga že skoraj usvojili v 48 dneh, če je jezik lažji. Če pa si izberemo težjega, bi nam vzelo okrog 72 dni. Med težje jezike spadajo **mandarinščina, japonsščina, korejščina, arabščina, islandščina** in **grščina**.

Naša šola ponuja jezikovni program v dveh oddelkih, poleg tega se dijaki lahko vključijo v tečaj **kitajščine**.

Ajda Zarja Pavlič, 2. F

Znanje tujih jezikov postaja v današnjem času vse pomembnejše. Veliko več delovnih mest zahteva poleg **slovenščine** znanje vsaj enega tujega jezika. Največkrat je to **angleščina**. Velikokrat pa se pojavita tudi **nemščina** in včasih **italijanščina** zaradi bližine Avstrije in Italije.

Znanje tujih jezikov ima veliko prednosti. Ne samo da se na potovanjih v tujih državah lahko sporazumevamo v jeziku te države, ampak raziskave celo kažejo, da imajo v povprečju večjezični ljudje s staranjem ostrejši spomin. Nekateri izobraževalni programi pa pri vpisu zahtevajo tudi znanje tujega jezika, ki je pomemben za študij.

Naša šola nam pri učenju tujih jezikov pomaga z odličnimi profesorji in različnimi jezikovnimi krožki, na primer **kitajščino** in Book Club. Med drugim so na šoli zaposleni tudi rojeni govorniki (ang. native speaker), ki včasih sodelujejo pri pouku. Na šoli pa potekajo tudi DSD-priprave, ki pripravljajo dijake na možnost pridobitve **nemške** jezikovne diplome, ki je potrebna za visokošolski študij v Nemčiji.

Med šolskimi stenami vsak dan potekajo šolske ure, pri katerih lahko slišimo veliko različnih jezikov, npr. **angleščino**, **nemščino**, **italijanščino**, **latinščino**, **španščino**, **francoščino**. Tujih jezikov se učim predvsem pri pouku, saj se med odmori to zelo redko zgodi.

Šola ob posebnih priložnostih organizira krajše dogodke, na katerih lahko spoznamo nove jezike in nove kulture. Eden izmed njih se zgodi konec septembra ob evropskem dnevu jezikov. Dijaki predstavijo različne tuje jezike, ki jih ne poznajo vsi.

Naša šola spodbuja učenje tujih jezikov, in sicer z različnimi dogodki, jezikovnimi krožki in veliko izbiro tujih jezikov. Torej, ali je naša šola prijazna vsem jezikom? Po mojem mnenju ja, saj podpira in spodbuja učenje tujih jezikov, organizira dogodke, na katerih lahko spoznamo nove kulture in jezike, in različne jezikovne krožke.

Alja Celarc, 2. F

Znanje tujih jezikov odpira mnoga vrata v našem življenju, zato je pomembno, da v njihovo znanje in v tuj besedni zaklad vložimo kar se da veliko truda in časa. Poleg tega pa se jih je potrebno začeti učiti že v mladih letih, da jih lahko z leti le nadgrajujemo. Na podlagi znanja jezikov oziroma želje po znanju jezikov pa moramo korektno izbirati tudi svoje šolanje in tu se izkaže naša šola – Gimnazija Jožeta Plečnika Ljubljana ali Šuba, kot jo dijaki kličemo ljubkovalno.

Na Šubi se lahko že med poukom in v sklopu učnega načrta učimo sedem jezikov, prav tako pa imamo tudi jezikovne oddelke, v katerih se poleg **slovenščine**, **angleščine** in drugega tujega jezika učimo tudi tretji tuj jezik. Ponujene pa so še številne izvenšolske dejavnosti, ki vključujejo tudi jezike, ki se jih nimamo priložnosti učiti med poukom, ali pa da svoje znanje jezikov, ki se jih učimo, le nadgrajujemo ali utrjujemo. Močno nas spodbujajo tudi profesorji, ki nam nudijo individualne konzultacije o temah, ki jih ne razumemo. Profesorji prav tako skrbijo, da lahko tuji dijaki lažje spremljajo pouk. S tem namenom jim nudijo dodatne ure in razlage **slovenščine**. Za boljše razumevanje kulture in tujega jezika, ki se ga učimo, nas od časa do časa pri uri obišče oseba, katere materni jezik se učimo, in nam predstavi svojo državo in kulturo. Da pa lahko svoje znanje uporabimo tudi v praksi, se lahko vsako leto prijavimo na ekskurzije v tujino, kjer svojo konverzacijo vadimo z domačini.

Zaradi vseh teh razlogov menim, da je Gimnazija Jožeta Plečnika izvrstna, kar se tiče vključevanja tujih jezikov v naš vsakdan. Prav tako pa z odprtimi rokami sprejemamo tudi jezike, ki jih še ne poznamo oz. se jih ne učimo, in zato se mi zdi, da je naša Šuba res prijazna vsem jezikom.

Anet Monell Šinkovec, 3. F

»Več znaš, več veljaš,« smo poslušali že od ranega otroštva, misel pa se nas je oklepala skozi različna obdobja odraščanja ter se nekaterih prej, drugih pa kasneje tudi intimno dotaknila. Se moramo o pomenu in pravilnosti reka dodatno spraševati? Morda ne, prav pa je, da se ga zavemo in tudi sami opremimo s čim več izkušnjami, predvsem pa z vero in voljo za dosego njegovega sporočila.

Za učenje in nadgrajevanje svojega znanja, spretnosti in sposobnosti pa je ključnega pomena prav obvladovanje, seveda pa tudi »obvladanje« svoje izreke besed, pojmov in misli; bistveno in zasidrano globoko v nas mora biti tako prav znanje jezikov. Večkrat smo že poslušali od tistih pametnih, učenih mogočnežev, kako se celotno potovanje učenja tujih jezikov začne pri čem drugem kot pri materinščini, kako

pomembno in učinkovito je obširno znanje tega na videz preprostega jezika in s kakšnim olajšanjem spoznavajo svet tisti, ki imajo ne le bogat besedni zaklad, temveč tudi pristen, nekoliko samosvoj, a svoboden do te mere, da se znajo z besedami izražati iz srca, pa naj bo to toplo ali pa surovo na trenutke. Besede in znanje, kako jih uporabljati, so njihovo orožje, s katerim se predstavljajo občinstvu. In zagotovo bi lahko na prvo žogo verjeli in zaupali tem navdihnjenecem, vendar je po mojem mnenju najpomembnejša stvar prav to, da se misli zavemo sami, da sami odkrijemo lepoto poznavanja slovenščine in se samostojno prepustimo toku znanja in hrepenenja po vse večjem in obširnejšem. Tako postanemo zvesti zagovorniki naše prelepe materinščine in kar naenkrat se nam ne le pred nami, marveč povsod okoli nas odpre labirint drugih jezikov, skozi katere pa se prebijamo ne le z željo, temveč tudi z vednostjo, da nas razvijanje te naše osebne večjezičnosti dela boljše, bolj praktične in potrebnejše našemu svetu, kjer je seveda znano, kako cenjena je ta vrlina. Tako lahko postanemo zanimivi mnogim zaposlovalnim institucijam, dobimo vedno večjo možnost včlanjevanja v mednarodne projekte, navsezadnje pa širimo obzorja predvsem sebi, spoznavamo različne kulture, ljudi in si damo možnosti razmišljati širše, damo si priložnost spremembe samih sebe v boljšo, modrejšo osebo.

Zopet se spomnim besed: »Več znaš, več veljaš«, ki jih zagotovo podpira naša šola, Gimnazija Jožeta Plečnika. Več kot se naučimo, več možnosti bomo imeli za uspeh v življenju, bolj bomo spraševali in se zanimali, več nam lahko da in usidra v nas šola, večji postanemo in modrejši. Spet je odločitev naša, znanje nas čaka in nas pričakuje, od nas je odvisno, kako bomo sprejeli profesorjevo dobro voljo, s kakšnim trdom jo bomo podprli. Šteje vse: želja, cilji, trud in trdo delo, da lahko iz učilnice preprost stavek v **italijanščini** pretvorimo v prijazen odgovor tujcu iz Trsta, ki si želi pogovora, situacijo pa sprostimo še z dobro voljo, ki smo se jo prav tako naučili v šoli od odnosa učiteljev, neposredno, vendar za vedno vtisnjeno v zavest. Tako sklepamo nova prijateljstva, ki peljejo v nove izkušnje, občutja in do najpomembnejših spoznanj, kako pomembni smo za posameznika, kako odločno vplivamo na svet kot posameznik in kako močni smo vsi skupaj. Povezuje pa nas glavna vez – želja po razumevanju in uporabi jezikov. Več znamo in zato več veljamo!

Zahvala za našo povezanost naj gre – vsem jezikom prijazni – šoli, ki nam omogoča raznojezičnost.

Miša Trček, 3. F

V besedi tvoji nevsakdanji
razprostirajo se sibirski prostranstva,
Kamčatka drhti okopana v polarni svetlobi
svoje nordijske duše.

Prelivajo se besede jezika, ki ni bil njen,
a srce prednikov vikinških
močno naglašeno odpira vrata
njene dežele daljne.

Reč vaše domovine...
s snegom prikrite Jasne Poljane,
Tolstoj na dlani in duša razsuta
v zimski noči...

Dejala bi vama toliko,
a besede moje tiho molčijo
kot Alpe na licu zagnanega planinca,
v očeh obris Soče zelene,
ki hladi toplo vodo Jadrana.

Aleksandra Ostojčić, 3. F

Znanje tujih jezikov je v današnjem času vse bolj cenjeno. Ne le svetovni popotniki,

ampak tudi poslovneži vse bolj spoznavajo, kako pomembno je, da se z ljudmi pogovarjajo v njihovem maternem jeziku. Pestro izbiro tujih jezikov, za katere smo lahko samo hvaležni, pa nam omogoča tudi naša šola, Gimnazija Jožeta Plečnika Ljubljana.

Vse več delodajalcev zahteva znanje vsaj enega tujega jezika, saj vedo, da le razumevanje jezika in okolja poslovnih partnerjev ustvarja uspešno sodelovanje. S sodelovanjem s tujimi podjetji pri nas je postalo znanje tujih jezikov že nuja, ne več samo prednost, saj dandanes učenje jezikov ni le eden od ciljev uspešnega študija, temveč nujna komponenta uspešnega poklicnega dela. Kajti tistim, ki iščejo zaposlitev in ne obvladajo niti enega svetovnega

jezika, se slabo piše. Znanje tujih jezikov je torej pomembno na številnih področjih človekovega življenja: opravljanje poklica, nadaljnji študij, potovanja ... Težko bi si predstavljali potovanja brez znanja **angleščine**. Znanje jezikov nam omogoča tudi sklepanje novih poznanstev, spoznavanje tujih kultur ter krajev.

Menim, da je dobro poznavanje maternega jezika zelo pomembno pri učenju novih, tujih jezikov, saj moramo najprej v svojem jeziku vedeti, kaj so glagoli, samostalniki in ostale stvari, da se bomo tega naučili kje drugje. Kdor razmišlja in govori abstraktnejše ali ima bogatejši besednjak, bo imel višje cilje tudi v tujem jeziku.

Čim več jezikov znamo, tem bolje lahko med sabo povezujemo besede, ki so si velikokrat zelo podobne, in si tako hitreje zapomnimo ter se naučimo jezika. Dobro znanje materinščine pa je prisotno tudi v našem vsakdanu, saj je zelo pomembno, kako se izražamo, da smo sposobni v povedi vstaviti vejice ter napisati vabilo, opravičilo ..., ko bo to potrebno.

Jezikov pa se ne učimo le v šoli, učimo se jih vsak dan. Že gledanje španske nadaljevanke ali pa poslušanje nemške glasbe je učenje. Kljub temu pa smo lahko neizmerno hvaležni za ponudbo jezikov na naši šoli, ki jo imamo danes.

Čeprav smo v času, ko na internetu najdemo prav vse, pa smo lahko veseli, da nam učenje šola omogoča brezplačno, saj so jezikovne šole in tečaji kar velik finančni zalogaj, vendar se tega premalo zavedamo.

Na to šolo sem se vpisala ravno zaradi velike izbire tujih jezikov. Mislim, da smo ena redkih šol, ki nudi učenje treh tujih jezikov hkrati, in ena redkih šol, ki poučuje **latinščino**. Poleg vse izbire pa se med letom dijaki lahko prijavimo na različne »tečaje« v šoli, na katerih spoznamo osnove jezika, njihovo kulturo ter državo. Prijavimo pa se lahko tudi na različne ekskurzije in izlete z zelo pestrim in zanimivim programom. Zaradi vseh dejavnosti, ki so nam na voljo, menim, da naša šola spodbuja učenje jezikov in nam pri tem tudi pomaga, s tem pa mislim tudi, da je šola prijazna vsem jezikom.

Ravno zaradi vse večjega zanimanja za znanje tujih jezikov pri iskanju zaposlitve, pri študiju in številnih drugih stvareh je pomembno, da izkoristimo dejavnosti, ki nam jih nudi šola, in se poskušamo udeležiti čim več dogodkov, ki nam pri učenju pomagajo, ter se zavedamo tega, kar imamo na voljo, saj na koncu ugotovimo, da nam je čisto vsaka dejavnost, na katero smo se vpisali, pomagala pri širjenju znanja.

Bina Guzelj, 3. F

Na svetu obstaja več kot 7000 jezikov. Povprečen človek naj bi govoril dva jezika. Danes je komuniciranje z drugače govorečo osebo mnogo lažje in hitrejše zaradi spleta. Zaradi vse pogostejših migracij, socialnih omrežij ipd. znanje tujih jezikov ni več prednost, ampak že nuja.

Spominjam se šolskih ur **italijanščine**. Ob seznanitvi s skoraj vsako novo besedo nam profesorica do cilja pomaga s pomočjo **angleščine**, **nemščine** in včasih tudi **slovenščine**. To, da se imamo priložnost učiti več jezikov, nam ne pomaga le pri povezovanju tujih besed, temveč nas uči tudi boljših komunikacijskih spretnosti, ki jih potrebujemo, ko potujemo v tujino, npr. pomagali bi izgubljenemu turistu ali pa izpolnjevali obrazec za delo v tujini. V preteklosti, ko so ljudje redko kdaj zapustili svoj kraj, je bil posameznik, ki je znal govoriti več kot en jezik, nekaj posebnega, zato je bil zelo spoštovan. Danes je znanje vsaj enega tujega jezika nujno potrebno, saj bomo drugače s težavo uporabljali svoj mobilni telefon oz. računalnik ali prebrali knjigo, ki ni prevedena.

Naša gimnazija vsako leto priredi dan jezikov, kar se mi zdi zelo dobra ideja, saj ozavešča dijake, kako pomembno in zabavno je učenje jezikov. Na šoli imamo pester izbor različnih jezikov, ki se jih lahko učimo med poukom ali pa v okviru krožkov. Organizirane so tudi izmenjave z dijaki iz tujih držav. Tako ne spoznavamo le njihovega jezika, ampak tudi njihov način življenja. Velikokrat se naših ur udeležijo tudi profesorji

iz drugih držav, npr. iz ZDA in Italije, ki naredijo pouk zabaven in poučen. Rada se udeležim tudi ure jezikov na Plečnikovem dnevu, saj nam tam profesorju še natančneje predstavijo, zakaj je določen jezik pomemben. Imamo tudi širok izbor ekskurzij, kjer se lahko preizkusimo v komuniciranju z domačini in spoznamo njihovo kulturo.

Šola nam ponuja veliko jezikov in nas pri učenju spodbuja. Profesorji tujih jezikov naredijo ure zanimive. Cenim, da imam na šoli priložnost pridobiti toliko jezikovnega znanja, in prepričana sem, da mi bo vse to močno pomagalo na poti do uspeha.

Eva Maurič, 3. F

Naša šola, Gimnazija Jožeta Plečnika Ljubljana, nam pomaga pri učenju in spoznavanju naše in tudi tuje kulture, navad, običajev in jezikov. Pomagajo nam profesorji s predavanji o zgodovini in življenju po vsem svetu. Predavajo nam tudi o naši domovini in našem jeziku, tako da vemo, kako pomembna je slovenščina in kakšne so podobnosti med našim uradnim jezikom in med tujimi jeziki. Tako se vsak dan srečujemo s tujimi jeziki in narečji.

Med šolskimi stenami slišimo veliko različnih jezikov, nekatere se učimo mi sami, nekateri so nam tuji, Na šoli imamo veliko dijakov, katerih materinščina ni **slovenščina**, saj so njihovi starši, včasih tudi oni sami priseljenci iz drugih držav. Srečujemo se tudi z različnimi slovenskimi narečji, saj šolo obiskujejo dijaki z različnih koncev Slovenije.

Zaradi take raznolikosti se na šoli naučimo tudi izven pouka veliko besed iz drugega narečja in slenga. Navadimo se uporabljati tudi tujke od naših sovrstnikov, ki prihajajo iz drugih držav in družb.

Vsako leto šola organizira dan jezikov. Na ta dan lahko dijaki predstavijo svoj materni jezik in svoja narečja.

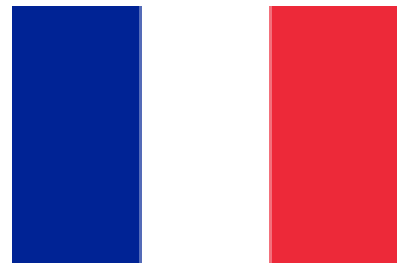
Naša šola intenzivno spodbuja k učenju več jezikov in razvija našo večjezičnost in raznojezičnost. Spodbuja tako, da ima vsak razred poleg **slovenščine** in **angleščine** še tretji jezik. Imamo tudi dva jezikovna razreda, kjer se dijaki učimo še dva dodatna jezika. Šola organizira tudi različne krožke, kjer lahko dijaki izboljšajo svoje znanje nekega tujega jezika ali pa se naučijo nov tuji jezik. Pouk učenja tujega jezika profesorji popestrijo tako, da imamo ure z rojenimi govorci, ki se z nami pogovarjajo in nam razlagajo o državi, iz katere prihajajo, v svojem jeziku.

Naša šola intenzivno spodbuja učenje novih jezikov in novih kultur. Prijazna je vsem jezikom.

Lara Peklenik, 3. F

Menim, da je v življenju zelo pomembno znati čim več jezikov, saj se lahko sporazumevamo z več ljudmi, potujemo in delamo v več državah. Za jezike ni nikoli prepozno, ampak se jih je veliko lažje učiti že v osnovni šoli in menim, da bi vsaka srednja šola morala imeti veliko priložnosti za znanje jezikov. Znanje več jezikov pomaga tudi pri znanju novih jezikov, ker je veliko besed v različnih jezikih zelo podobnih in lahko z znanjem sklepamo o pomenu besed in se lažje učimo novega jezika.

Na naši šoli imamo veliko ponudbo različnih jezikov, kot so **angleščina, nemščina, španščina, italijanščina, latinščina, francoščina**, tudi **kitajščina** in **japonščina**. Velikokrat se s sošolci srečujemo z jeziki, tudi ko se pogovarjamo med sabo in delamo nalogo med odmori.

Naša šola zelo podpira učenje jezikov. Nove jezike lahko spoznamo na dan jezikov, pri delavnicah, dodatnem pouku in ob Plečnikovem dnevu. Prejšnje leto sta bili na Plečnikovem dnevu predstavitve nemškega jezika ter predstavitve, kako zelo nam znanje ne samo nemščine, ampak tudi drugih tujih jezikov pomaga v prihodnosti in koliko več možnosti imamo za delo v tujini. Večkrat k redni uri jezika pride gostujoči učitelj, ki se z nami pogovarja izključno v tem jeziku, delamo različne vaje in tako tudi spoznamo veliko več o jeziku in državi. Take ure zelo spodbujajo študij v tujini.

Gimnazija Jožeta Plečnika nas vedno spodbuja k znanju več jezikov z veliko možnosti učenja, naše učne ure so vedno zabavne in nam izboljšajo znanje jezika. Nekateri profesorji organizirajo ekskurzije ali izlete v različne države, kjer se naučimo novega jezika ali uporabimo naše znanje jezika, spoznamo kaj novega o kulturi in zanimivostih te države. S tem sem dokazala, da je naša šola res prijazna vsem jezikom, upam pa, da bo v prihodnosti na izbiro še več jezikov.

Luna Klinar, 3. F

Naš materni jezik nam lahko pomaga pri učenju tujih jezikov, saj je med jeziki zelo veliko podobnosti v besedišču in slovnici. Taki jeziki so npr. **hrvaščina, srbščina** in **bosanščina**; in večino časa lahko, ne da bi se jezika učili v šoli, pridobivamo znanje, da lahko jezik razumemo in se sporazumevamo z ljudmi, ki govorijo te jezike. Veliko podobnih besed je tudi v **ruščini** in **poljščini**, npr. besede višnja, dom, stol, seveda pa

nimajo vedno istega pomena. Tudi v **nemščini** so besede, ki jih Slovenci poznamo, ne da bi se učili tega jezika, saj smo jih prevzeli iz nemščine, besede pa večinoma uporabljamo v vsakdanjih pogovorih ali na posebnih delovnih mestih, kjer se uporablja žargon. Jeziki pa si niso podobni le po besedišču, ampak tudi po tem, kako tvorimo besede, kako izgovarjamo številke in kako napovedujemo čas.

Na Gimnaziji Jožeta Plečnika Ljubljana imamo veliko priložnosti za učenje tujih jezikov, kot so **slovenščina**, **angleščina**, **nemščina**, **italijanščina**, **latinščina**, **španščina** in **francoščina**. S prijatelji se velikokrat pogovarjam v **angleščini** in jo tudi uporabljam v vsakdanjih pogovorih, včasih pa uporabljam tudi **nemščino**. Znanje tujih jezikov pa mi pomaga tudi pri razumevanju nečakinj, saj obe govorita dva jezika, ker pa sta obe še zelo majhni, ju mešata. Znanje **nemščine**, **angleščine** in **slovenščine** pa mi pomaga pri razumevanju njunih potreb in želja. Seveda pa mi bo znanje tujih jezikov odprlo tudi veliko vrat pri študiju v tujini, saj lahko z znanjem **angleščine** odidem v Ameriko in Veliko Britanijo, ker pa znam tudi **nemščino**, lahko odidem v Avstrijo, Švico ali Nemčijo.

Tinkara Kastelic, 3. F

Naša šola je prijazna **slovenščini** in pa jezikom, ki se jih na naši šoli poučuje, je pa res, da je teh jezikov kar precej.

V šoli se učim **nemščino**, **angleščino**, **latinščino** in pa seveda **slovenščino**. Ker pa šolski sistem ni izpopolnjen, nastanejo med temi jeziki velike razlike – v smislu tega, koliko časa porabim za učenje določenega jezika. Smisel predmeta **slovenščina** je, da se naučim pravopisna, pravorečna in slovnična pravila in s tem bolje pisati in brati in pa spoznavanje ter obravnavanje slovenske in tuje literature. Do sedaj sem se naučil, da slovenskih del sploh ne bi obravnavali, če ne bi nastala prav v naši deželi, saj so bolj pusta, nezanimiva in neizvirna kot pa dela tujih avtorjev. Kot otrok sem prebiral veliko knjig, a le malo jih je bilo slovenskega porekla. Pa ne zato, ker nisem imel dostopa do njih, temveč zato, ker mi niso bile zanimive. Seveda sem prebral knjige Toneta Pavčka in jih nato obnovil za bralno značko, a nikoli mi niso bile všeč knjige, ki pripovedujejo o preprostem kmečkem življenju, in pa tragedije, nesreče, ki se tem kmetom dogajajo. Skratka, za **slovenščino** se ne učim veliko. Medtem ko za **nemščino** porabim veliko časa in truda, da se naučim celotno snov, a nato v testu pozabim spol samostalnika, pa mi to moje znanje prav nič ne pomaga. Sledi **angleščina**, ki se je skoraj nič ne učim, saj razumem večino snovi med profesorjevo

razlago. Mogoče zato, ker nas v tem modernem svetu obdaja skoraj bolj kot **slovenščina**. Tudi **latinščine** se ne učim veliko, saj mi je zanimiva in poučna. Mislim, da učenci lahko prepoznavajo učiteljevo energijo in motivacijo za predavanje in se tako tudi bolj vključijo v uro.

Matej Lečnik, 3. F

Kaj sploh je jezik? SSKJ pojasnjuje, da gre za sistem izraznih sredstev za govorno in pisno sporazumevanje ter je tako osnova za razvoj civilizacije in kulture. Skoraj sedem milijard ljudi na svetu govori okoli 7000 jezikov. Med njimi je najbolj razširjena uporaba **angleškega jezika**, ki ga govori več kot milijarda ljudi. Po kriteriju maternega jezika pa je na prvem mestu **mandarinščina**, sledijo **španščina**, **angleščina**, **hindijščina** ter **arabščina**.

Kar četrtnina od 7000 jezikov, v katerih se danes sporazumevamo ljudje, je ogroženih. Izumirajo jeziki, ki so bili v rabi več stoletij. Zaradi globalizacije se je **angleščina** uveljavila kot svetovni sporazumevalni jezik, kar vpliva na raznolikost kultur. Jeziki po navadi ne umrejo zato, ker bi vsi govorci naenkrat umrli, ampak se ljudje počasi preusmerijo k drugemu jeziku in začnejo uporabljati jezik večine, tako v nekaj generacijah njihova materinščina izgine. Izumrtju jezikov pa tako sledi izumrtje kulture.

Več jezikov znaš, več veljaš! Znanje jezikov omogoča medsebojno komunikacijo in sklepanje novih poznanstev, spoznavanje tujih kultur, krajev ter možnost izobraževanja in dela v tujini.

Na naši šoli imajo učenci možnost učenja več jezikov, in sicer **slovenščine**, **angleščine**, **italijanščine**, **latinščine**, **francoščine**, **španščine** ter mnogih drugih. Zelo imam rad **angleščino**, medtem ko sta mi v tem obdobju **nemščina** in **italijanščina** manj ljubi.

Predlagam učenje tujih jezikov, da se človek bolje »ujame« s svetom.

Filip Pergovnik, 3. F

Jezik je pomemben za vsakega posameznika. Brez jezika bi bilo življenje pusto, saj ne bi mogli z nikomer deliti svojih sanj, občutij, doživetij, želja ...

V našem vsakdanu je zelo pomembna materinščina, saj je to naš prvi jezik, ki nam omogoča spoznati zaklade sveta (en človek ne more vedeti vsega, ne more v svojem

življenju spoznati vsega sam, zato potrebuje jezik, da izve še kaj novega s pomočjo drugih ljudi).

Vsak jezik, ki je na svetu, je pomemben, tudi če ga govori le peščica ljudi, ker se velikokrat zgodi, da iz te peščice »zasije« en posameznik, ki veliko pripomore k razvoju sveta. Njegov prvi korak pa je bila materinščina. Najprej se naučimo materinščine in z njeno pomočjo še ostale tuje jezike. Menim, da je materinščina zelo pomembna, saj vsaj človek izhaja iz svojega prvega jezika.

Več jezikov znamo, boljše je, saj se lažje sporazumevamo. Zdaj več potujemo, kot so ljudje včasih, in pri potovanju ni nikoli odveč, če znamo kakšen jezik več, še posebej če znamo jezik države, v katero potujemo. Znanje več jezikov pripomore tudi k učenju novega jezika. Kot primer tega lahko vzamemo **latinščino**, saj se z njo lažje naučimo katerikoli **romanski jezik**.

Pri učenju jezikov bi lahko naša šola pomagala s tem, da bi uvedla več jezikovnih krožkov. Med šolskimi stenami sem že slišala **angleščino, nemščino, kitajščino, španščino, italijanščino, latinščino, francoščino** in **slovenščino**.

Jezike se učim samo na učnih urah v šoli in včasih s kakšno aplikacijo na telefonu (npr. Duolingo). Naša šola organizira dan jezikov, vendar na tisti dan ni toliko povedanega o sami kulturi države, ki govori določeni jezik. Šola spodbuja učenje več jezikov z dnevi jezikov, krožki ... Menim, da je naša šola prijazna vsem jezikom.

Eva Šašek, 3. F

Kot je že povedal Adam Bohorič, je jezik zelo pomemben že zgolj zaradi komunikacije. Jezik je nujen, da znamo med sabo sploh komunicirati, da slišimo kaj drugi razmišljajo.

Menim, da bi brez govora oz. jezikov imeli veliko več problemov, veliko več vojn, saj ne bi mogli izražati svojega mišljenja; po drugi strani pa bi mogoče bilo celo manj vojn, saj ljudje ne bi toliko izpostavljali svojih mnenj, ampak bi jih zadržali zase. Pomembno je tudi, da imamo neki internacionalni jezik, s katerim se znamo sporazumevati – **angleščino**, saj je veliko konfliktov tudi med narodi na splošno, in menim, da skupni jezik zelo pripomore k preprečitvi velikih sporov.

日
本
語

Na naši šoli imamo izbiro med veliko jeziki. Poleg **slovenščine** in **angleščine**, ki sta obvezni, lahko izbiramo tudi med **španščino, nemščino, italijanščino** in **latinščino**. Meni je všeč, da je na naši šoli

toliko jezikov, med katerimi izbiramo, poleg teh pa imamo tudi krožke, kjer se lahko sami učimo **japonščine** in **kitajščine**. S prijatelji se pogovarjam v svojem maternem jeziku, v našem slengu pa uporabljamo tudi veliko angleških besed. Ker smo razred, ki imamo tudi **nemščino**, pa se šalimo in kdaj pa kdaj uporabljamo tudi **nemške besede**, ki se nam zdijo zabavne. Doma se včasih pogovarjamo v **angleščini**, z babico pa včasih tudi v **nemščini**. Želim si, da bi v programu jezikov na naši šoli imeli tudi več pogovorov o kulturi določenega jezika, tako kot je to pri **slovenščini**. Tako bi lahko spoznali tudi druge kulture in zgodovino določenih jezikov. Mislim, da bi bilo super, če bi imeli tudi več izmenjav v druge države (na podlagi jezika).

Naša šola s tem, da imamo toliko izbire med različnimi jeziki, poleg tega pa še razne jezikovne krožke, tudi krožke za jezikovne diplome, na primer DSD, zelo spodbuja k učenju drugih jezikov, razvija večjezičnost in raznojezičnost, zato menim, da je naša šola prijazna vsem jezikov.

Rina Rems, 3. F

Jezik lahko obravnavamo kot vrednoto, saj pomeni komunikacijo, sporazumevanje, razgledanost, kajti več jezikov kot znaš, bolj si razgledan človek.

Materni jezik ali materinščina je jezik, ki se ga v zgodnjem otroštvu običajno naučimo kot prvega in se v njem najlažje izražamo, zato ga lahko imenujemo tudi prvi jezik. Človek pa ima lahko tudi dva materna jezika. Že mi kot mladostniki ne obvladamo maternega jezika, čeprav ga uporabljamo v vsakdanjem življenju in v šolskih klopeh. Materni jezik nam ne pomaga le v vsakdanjem življenju, ampak mogoče tudi pri nekaterih drugih, tujih jezikih. Večkrat se zgodi, da ima kakšna tuja beseda podoben koren ali pa pomen.

Dandanes učenje tujih jezikov ni le eden od ciljev posameznika, ampak nujna komponenta uspešnega poklicnega dela ali pa vpisa na študij. Dandanes namreč veliko več študijev oz. fakultet teži k znanju čim več jezikov, po navadi **angleščine** in **nemščine**. Zdi se mi, da sem se pravilno odločila, ko sem se vpisala v jezikovno gimnazijo, saj me jeziki tudi zanimajo. Pri učenju novih jezikov mi ta šola zelo pomaga, saj imamo ogromno izbiro jezikov. V svojem razredu se učim **nemščino** in **latinščino**, ki mi je še posebej všeč in me res zanima, zato se bom v prihodnosti zagotovo naučila še več.

Liza Kuhelj, 3. F

Učim se štirih jezikov: **slovenščino, angleščino, nemščino, italijanščino**. V vsakdanu pa uporabljam samo dva, seveda najbolj uporabljam **slovenščino**.

V maternem jeziku govorim v šoli in po šoli s prijatelji ter sorodniki. Materinščina mi ne le pomaga pri celodnevem sporazumevanju, ampak tudi pri razumevanju drugih **slovanskih jezikov**, saj so med njimi velike podobnosti. Po prihodu domov pa na vrsto pride **angleščina**. Ta je daleč najpomembnejši svetovni jezik. Uporabljam jo pri brskanju po internetu in ogledov posnetkov na YouTubeu. Vse informacije na YT, ki me zanimajo, so v **angleščini**, saj lahko kdor koli na svetu, ki se na neko stvar spozna, o njej naredi video in tako širi svoje znanje.

Nemščino se učim v šoli že dve leti, a z izjemo potovanja v München od nje nisem imel uporabne vrednosti. Kot predmet mi je pomembna, saj me zanima strojništvo in večina tehnike je napisana v **nemščini**. **Italijanščina** pa mi ne pomeni veliko, saj zame nima velike uporabne vrednosti.

Več jezikov kot znaš, lažje se jih naučiš še več, saj začneš razumeti princip učenja jezikov ter podobnosti med njimi. Na naši šoli ne slišim skoraj nič tujih jezikov, občasno samo kakšne **balkanske jezike**. Šola kar nekajkrat na leto organizira razne jezikovne delavnice, ki pa se jih ne udeležim.

Gal Šinkovec, 3. F

Zakaj je znanje tujih jezikov pomembno, se večkrat vprašam tudi sama. Zakaj ni dovolj, da govorim le materni jezik, in zakaj imamo dijaki v šoli poleg prvega še drugi in tretji tuji jezik?

Naša šola mi nudi učenje različnih tujih jezikov, kot so **angleščina, nemščina, latinščina, italijanščina, španščina, francoščina** in **japonščina**.

Seveda pa se tujih jezikov ne učimo samo v učilnicah, temveč jih slišimo tudi na hodnikih šole in celo izven šolskega objekta. Med mladimi je zelo popularna **angleščina**, da se pa slišati tudi kakšno **nemško** besedo.

Zame so jeziki zelo pomembni, saj je to komunikacija z ljudmi in s svetom. Zato sem se tudi vpisala na jezikovni program na naši šoli.

Naša šola pa ne nudi samo učenja tujih jezikov v času pouka. Organizirane imamo krožke in tabore, na primer dodatno **nemščino** in priprave na izpit DSD II., angleško književnost, tabore, na katerih spoznavamo angleško dramatiko ...

Pregovor pravi *Več jezikov znaš, več veljaš*. Strinjam se s tem, saj mislim, da znanje samo maternega jezika v današnjem svetu in družbi ni dovolj.

Sara Relić, 3. F

Mislim, da je dobro znanje materinščine in poznavanje tujih jezikov zelo pomemben del človekovega življenja, saj lahko tako izrazimo svoje razmišljanje, svoje ideje in po drugi strani spoznamo nove ljudi in se lahko tako povežemo z njihovim mišljenjem ali pa trdno zagovarjamo svoje stališče. Dobro poznavanje jezika nam pride prav v vsakdanjem življenju, ko znamo izraziti svoje občutke in pokazati svojo stopnjo razgledanosti, prav tako nam pomaga v uradnih situacijah, ko se je treba sporazumevati v jeziku, ki se drži pravil in upošteva vse izjeme. Poznavanje tujih jezikov pa nam pomaga preživeti v deželah onkraj slovenske meje, na potovanjih in avanturah pri raziskovanju našega lepega planeta. Poznavanje tujih jezikov pomaga tudi pri učenju jezikov, ki jih ne poznamo, saj lahko izhajamo iz znanja drugih jezikov in njihove slovnice; namreč jeziki, ki spadajo v isto jezikovno družino, delujejo podobno.

Vesel sem, da sem se odločil, da bom obiskoval Gimnazijo Jožeta Plečnika, saj je zelo pestra pri ponudbi jezikov in se trudi, da bi nam dijakom približala in predstavila čim več jezikov. Ko stopamo po prostorih šole, se nam hitro v uho ujame še kakšen drug jezik kot materinščina, kar kaže na jezikovno različnost med dijaki kot tudi med profesorji, poseben pridih pa prinesejo tudi gostje, ki so v vlogi rojenih govorcev in nam tuji jezik predstavijo, kot se reče, »iz prve roke«. Naša šola se mi zdi prijazna vsem jezikom in nas skuša poučiti, da bomo kot gimnazijci dobro jezikovno podkovani in da bomo v prihodnosti znali ohraniti materinščino in ceniti druge jezike.

Ruben-Naj Loredan, 3. F

Kaj sploh je jezik? Jezik je oblika sporazumevanja, ki jo ljudje uporabljamo, da izrazimo, kaj mislimo, čutimo, da povemo, kakšni so naši pogledi na različne dogodke, ki so se nam zgodili v življenju, in še bi lahko naštevali. V jeziku je skrite veliko zgodovine in kulture človeštva. Lahko nam razkrije različna dejstva o preteklosti nekega naroda, nam pokaže, kam so se ljudje selili, s katerimi ljudstvi so prišli v stik, morda je bil jezik lingua franca ali pa je edinstven in obstaja samo na določenem območju in ga govori zelo malo ljudi, kar ga naredi samo še toliko dragocenejšega. V nekaterih besedah današnje slovenščine je kar nekaj skritih pomenov, ki so in nam še vedno lahko razkrijejo zgodovino našega naroda. Predvsem zaradi jezika sedaj vemo,

da so naši predniki prišli z območja današnje Češke, Slovaške in Moravije ter se kasneje mešali s prebivalstvom, ki je takrat živel na območju današnje Slovenije in njene okolice, kar je potem vodilo do nastanka našega dragocenega jezika in naroda.

Z učenjem tujih jezikov se lahko zavemo lepote slovenskega jezika, širimo svojo splošno razgledanost, smo bolj odprti do drugih, nam neznanih kultur in s tem vzpostavljamo nova prijateljstva. Na naši šoli je ogromno možnosti za učenje tujih jezikov. Že ob vpisu si lahko izberemo razred z dvema dodatnima tujima jezikoma poleg **angleščine**. Prav tako imamo veliko izbiro jezikov, če pa nam možnost vpisa v večjezični razred ni na voljo ali ni dana, imamo na šoli tudi številne krožke in dni, posvečene učenju tujih jezikov.

Velikokrat na Šubi slišim kakšno smešno in nepravilno različico srbohrvaščine, saj očitno med nekaterimi dijaki obstaja neka nostalgija za predhodno državno tvorbo ali pa hočejo samo »izpasti kul«.

Po mojem mnenju je Šuba precej prijazna do učenja tujih jezikov, ampak (vem, da bo v kratkem ali pa je že bil dan **slovanskih jezikov**) bi lahko na šoli imeli možnost učenja npr. **češčine, poljščine, ruščine, srbohrvaščine** in drugih.

Erik A. Babnik, 3. E

Ob besedah *Moja šola je prijazna vsem jezikom* pomislim, kako šola pripomore k našemu znanju vse več jezikov, kako lahko v šoli ne samo spoznavamo določene jezike, ampak tudi njihov izvor in podobnosti z ostalimi jeziki.

Ko smo se ob vpisu v šolo odločali, kateri jezik se želimo učiti, smo naredili veliko, pa čeprav se nam na prvi pogled ni tako zdelo. Ko smo izbrali jezik, smo lahko spoznali tudi kulturo posameznega jezika, njegov izvor, podobnosti s **slovenščino** ali maternim jezikom.

Ko se pričnemo učiti določeni jezik, lahko opazimo, kako nekatere besede poznamo, zvenijo nam znane, saj se vsi jeziki nekako prepletajo med seboj. Meni je znanje **angleščine** pomagalo pri razumevanju in učenju **nemščine**, s **španščino** pa lažje razumem **italijanščino** ter **francoščino**.

Menim, da znanje več jezikov širi naša obzorja in pogled na svet.

Anastasija Šučur, 3. E

Naša šola je ena tistih, ki ponuja možnost učenja več tujih jezikov. Ponuja jezikovno smer, kjer so obvezni trije tuji jeziki, pri ostalih smereh pa dva. Odločamo se lahko med petimi jeziki: **španščino, italijanščino, nemščino, angleščino in francoščino.**

Ker sem se že v osnovni šoli učila **angleško** in **špansko**, sem želela nadaljevati z učenjem teh dveh jezikov, zato sem se vpisala na našo gimnazijo. **Španščina** me je pritegnila, ker sem v osnovni šoli gledala **španske** nadaljevanke, ki so bile takrat zelo popularne. **Španščina** je jezik, ki se ti usede v uho, poleg tega pa je tudi drugi najbolj razširjen jezik na svetu.

Z znanjem **angleščine** in **španščine** je tudi potovanje po svetu veliko lažje in lepše, odpira se tudi veliko več možnosti pri spoznavanju novih ljudi in možnost zaposlitve. Zaradi znanja **španskega jezika** so mi bližje tudi nekateri drugi **romanski jeziki.**

Zara Marolt Sabljaković, 3. E

Larica moja naročila nam je,
naj pesmi začnejo sestavljati se.

Materni jezik moj najljubši je ta,
ko v **cirilici** napišem:
»Jaz sem Ívana.«

Jezike se vedno rada učim,
da ko bom velika,
preplavala bom Nil.

Ivana Topić, 3. E

Dandanes je na svetu ogromno število različnih skupin ljudi. Posamezne skupine ljudi skupaj tvorijo svojo skupnost ter v vsaki skupnosti uporabljajo svoj jezik. Z jeziki se sporazumevajo, ustno pa tudi pisno. Sporazumevajo se s posebnimi besedami, vsaka posamezna beseda pa ima posebno sestavo s posebnimi črkami, naglasi, poudarki. Jezikov je na svetu res veliko. Uvrščamo jih v tako imenovane jezikovne družine, v katerih imajo »pripadniki« le-teh podobne značilnosti.

Sporazumevanje sega v daljno preteklost. Včasih so bile to sporazumevalne kretnje, danes pa za to uporabljamo besede, jezik.

Posamezen jezik je kompleksen. Pravila, ki so pomembna, da jezik uporabljamo pravilno, učenje vedno večjega števila podobnih ali različnih jezikov, napor. Sporazumevanje. Včasih pa se vprašamo, ali je vse to sploh vredno. Marsikom se morda zdi, da je učenje tujih jezikov povsem nepotrebno in da naj se »držimo« svojega, maternega jezika. Materni jezik je vsekakor nekaj posebnega, osebnega. Ob njem se počutimo sproščeno, domače. Vsekakor pa poznavanje večjega števila jezikov odpira pot v širši svet.

Angleščina je za večino Slovencev prvi tuji jezik. Je tudi eden izmed najbolj razširjenih in najpomembnejših jezikov. Pa je prav, da razvrščamo jezike po pomembnosti? **Angleščino** se lahko učimo skoraj na vsaki šoli. Ko pa se želimo naučiti tudi kakšnega drugega tujega jezika, pa to ni povsod na voljo. Naša gimnazija, Gimnazija Jožeta Plečnika, nam omogoča, da znanje tujih jezikov pridobimo in tidi nadgradimo. Na voljo imamo, poleg **slovenščine** in **angleščine**, kar pet tujih jezikov, in sicer **španščino**, **francoščino**, **italijanščino**, **latinščino** in **nemščino**. Udeležimo se lahko tudi raznih interesnih dejavnosti, kot so gledališki krožki, krožki za poglobljanje znanja tujih jezikov, blogi. Poleg tega imamo na voljo tudi krožek učenja **kitajščine** in **japonščine**. Svoje znanje tujih jezikov lahko nagradimo tudi z raznimi ekskurzijami v tuje države, v katerih se srečamo z nam tujimi ter prebivalcem določene dežele domačimi jeziki. Ob tem se počutimo povezani s tujci – ljudmi, ki imajo povsem drugačne navade, običaje. Udeležimo se lahko tudi raznih tekmovanj, pri katerih se dodatno poglobljamo v izbrani jezik in spoznavamo tudi kulturo, navade, delovanje določene države. Na naši šoli so prireditve, na katerih spregovorimo o našem, slovenskem ter tudi drugih jezikih. Naša šola je tako prijazna mnogo jezikom.

Z učenjem tujih jezikov spoznavamo svet. Spoznavamo ljudi, ki so od nas oddaljeni na tisoče in tisoče kilometrov. Spoznavamo, da je jezik pomemben. Spoznavamo, da je znanje tujih jezikov veliko vredno in da nam tega nihče ne more vzeti. Z jezikom si izmenjavamo mnenja, misli, besede. Besede, ki so zlata vredne. Besede, s katerimi ustvarjamo zgodbo, s katerimi ustvarjamo življenje, s katerimi ustvarjamo svet. Besede, ki se združujejo v jezik. In jezik, ki je več kot eden sam in več kot le beseda.

Rebeka Šuštaršič, 3. E

O znanju več jezikov je leta 1584 v predgovoru prve slovnice **slovenskega jezika** *Zimske urice*, napisane v **latinščini**, spregovoril Adam Bohorič. Dejal je, da je znanje več jezikov prijetno in koristno.

Zakaj ni pomembno le znanje materinščine? Mislim, da za sporazumevanje z drugimi potrebujemo tudi znanje drugih jezikov. Znanje več jezikov nam pomaga v vsakdanjem življenju, ne le pri razumevanju drugih, ampak tudi pri učenju novih jezikov. Kar nekaj pogovornih besed je na primer vzetih iz **nemščine, angleščine** itd. Zdi se mi, da dandanes v pogovoru veliko več uporabljamo tuje besede kot v preteklosti.

Učenje tujih jezikov je ključnega pomena za širjenje obzorja, bogatenje domačega jezika, kulture ter tudi za pridobitev različnih služb. Danes učenje tujih jezikov ni le eden od ciljev dokončanega študija, temveč tudi priložnost za službo. Službo bi lažje dobili tisti, ki znajo več tujih jezikov, tisti, ki pa ne znajo nič drugega kot materinščino, pa imajo bolj malo izbire.

Zdi se mi, da je najkoristneje znati **angleščino**, saj je najpomembnejši in najbolj razširjen svetovni jezik, brez katerega se težko znajdemo v tujini, ter **nemščino**, ker je v Evropi med najrazvitejšimi jeziki, in še **španščino, francoščino** ter **italijanščino**.

Na šoli imamo kar nekaj tujih jezikov, in sicer **angleščino, španščino, nemščino, francoščino, italijanščino, latinščino** in tudi **kitajščino**. Kot drugi tuji jezik sem izbrala **španščino**, vendar se s sošolci ne pogovarjam v tem jeziku. Bolj uporabljamo besede iz **angleščine** in morda iz **nemščine** ter se za nekatere besede sploh ne zavedamo, da so prevzete iz tujih jezikov. Šola organizira dogodke, povezane z jeziki, in je prijazna tujim jezikom; zdi se mi, da želi uvesti čim več jezikov.

Tina Razpotnik, 3. E

Jeziki naši šoli nekaj pomenijo. Profesorji, ki jih učijo, večkrat govorijo o njihovi pomembnosti.

Zgodovina svetovnih jezikov je več ali manj znana. Večina se jih je razvila iz **latinščine**. Med sabo so si podobni, saj vsak jezik prevzame določene besede iz drugih dežel. Tudi v naši državi, pa čeprav je uradni jezik eden, se zdi, da govorimo drugačne jezike zaradi narečij. Določenih narečnih besed se ne razume. Prav tako obstaja pesniški jezik, ki je nekaterim slabo razumljiv. Pesniki obračajo vrstni red besed, da spesnijo svoje delo. Prav tako se zmeraj več ljudi uči tuje jezike. Ne samo **angleščino**, ampak tudi **španščino, nemščino, italijanščino** in **francoščino**. Najdejo pa se tudi posamezniki, ki jih veseli **kitajščina**.

Učim se **španščino**, a mi ne ugaja. Po drugi strani mi je pa **angleščina** super in brez problema pridobivam ocene. Po mojem mnenju se jezikov po končani gimnaziji

ne bom več učila. **Angleščino** in **slovenščino** uporabljam vsak dan, tako da mi bosta ostali v spominu, ampak **španščina** pa zagotovo ne.

Teja Vintar, 3. E

Jezik je sistem izraznih sredstev za govorno in pisno sporazumevanje. Materinščina pa je jezik, ki si ga ne izberemo sami, a se ga že v otroštvu naučimo prvega.

Materni jezik nam vsak dan pomaga pri sporazumevanju doma, malo pa tudi pri učenju tujih jezikov. Te se začnemo učiti zato, da se lahko sporazumevamo še v tujini in z drugimi, ki ne govorijo istega jezika kot mi.

Tujih jezikov se lahko začnemo učiti sami ali v šoli, če nam ta ponuja to možnost. Že v osnovni šoli dobimo tuji jezik – **angleščino**, ki nas spremlja še v gimnaziji. V sedmem razredu osnovne šole si lahko izberemo še en tuji jezik in v mojem primeru je bila to **španščina**. Zaradi predznanja **španščine** sem iskala gimnazijo, ki mi je ponujala nadaljevanje učenja **španščine**, in tako sem izbrala Gimnazijo Jožeta Plečnika.

Naša gimnazija ima sedem razredov na generacijo. V petih razredih imamo vsaj dva tuja jezika, v ostalih dveh pa kar tri, saj sta jezikovna razreda. Jeziki, ki nam jih ponuja šola, so **angleščina**, **nemščina**, **španščina**, **italijanščina**, **francoščina** in **latinščina**. Na voljo pa imamo tudi nekaj jezikovnih krožkov, npr. **kitajščino**.

Organizirana pa je tudi izmenjava s **Španijo**, ki sem se je lansko leto sama tudi udeležila. Profesorji nas tudi veliko opozarjajo na tekmovanja in si želijo, da se jih udeležimo. Na šoli imamo vsako leto tudi dogodek, namenjen dnevu jezikov, ki bo letos osredotočen na

balkanske jezike.

Ne, jezikov se ne učim samo v šoli, ampak tudi doma, ko potujem, ko gledam filme ali berem in ko se pogovarjam s prijatelji iz drugih držav, ki ne govorijo **slovensko**.

Ker ima naša šola za večino jezikov tudi t. i. rojene govorce (native speaker), kar pomeni, da učijo jezik, ki jim je domač, in ker naša šola ponuja toliko jezikov, menim, da je prijazna vsem jezikom.

Goja Modic Sila, 3. E

Naša šola raznolika je,
jeziki raznovrstni govorijo se.

Nemške, španske, francoske sprejema,
al' lepš'ga od slovenskega nima.

Latinsko, francosko, špansko se učimo,
da v življenju čim lažje preživimo.

Znanje tujega jezika nas spodbuja,
ko nam v življenju prede nuja.
Gorje tistemu, ki tujih jezikov ne zna,
saj radosti in raznolikosti sveta ne pozna.

Nejc Vertačnik, 3. E

POMEN ZNANJA VEČ JEZIKOV

V današnjem svetu znanje tujih jezikov ni več le posameznikova prednost, temveč že nuja. Včasih so imeli posamezniki sami potrebo po učenju iz raziskovalnih razlogov, zaradi spoznavanja kulture ali pa zaradi radovednosti. Dandanes je znanje vsaj enega (večinoma dveh) tujega jezika potrebno za uspešno končan študij in pa pri iskanju dela. Znanje več jezikov nam služi na različnih področjih, npr. pri preživljanju prostega časa (iskanje po našem mobilnem telefonu) in pri zasebnih potovanjih.

KAKO NAŠA ŠOLA SPODBUJA UČENJE VEČ JEZIKOV? DOGODKI, ORGANIZIRANI NA ŠOLI?

Kar mi je na naši šoli všeč, je pester izbor ponujenih jezikov – od **angleščine, španščine, francoščine** do tečaja **kitajščine**. Kar nam še dodatno popestri ure, je to, da pri urah tujih jezikov ni le naša profesorica, temveč tudi tuj profesor – ki je v našem primeru živel v Španiji. Z učenjem jezika razvijamo medkulturno zmožnost sporazumevanja, pri urah nam pomagajo tudi individualni pogovori s tujim profesorjem.

Naša šola se trudi, da bi dijaki osvojili čim več različnih tujih jezikov, in organizira dogodke, projekte in usposabljanje, ki dijake še dodatno spodbujajo. Če želimo, se lahko udeležimo oziroma sodelujemo tudi pri bralni znački in na tekmovanjih v različnih jezikih, zato se jezikov ne učimo le med šolskimi urami, ampak imamo za to tudi različne dogodke, med njimi so tudi izmenjave – ki niso le zabavne, ampak tudi koristne

za dijake. Na izmenjavi ne spoznamo le novih prijateljev, temveč tudi novo kulturo, izboljšamo tudi svoje znanje jezika.

KAKO NAM ZNANJE MATERINŠČINE IN TUJIH JEZIKOV POMAGA PRI UČENJU NOVIH JEZIKOV IN V VSAKDANU?

Jeziki nam »pridejo prav«, že ko delamo vsakdanje reči – gledamo socialna omrežja, beremo članke in uporabljamo Google. Če znamo že en tuji jezik, nam to pomaga pri učenju novega, ker lahko opazimo podobnosti (recimo **španščina – italijanščina, slovenščina – hrvaščina, srbohrvaščina**), **latinščina** pa nam pomaga pri poimenovanjih rastlin ...

Eva Šetina, 3. E

ŽIVJO! BOK! ЗДРАВЮ! HOLA! HELLO! GUTEN TAG! BONJOUR!

Verjetno mislite, da je to nekakšna napaka, ki je nisem odstranila, in se smejite, kako sem bila lahko tako površna, ali pa si mislite, da sem se igrala s tipkovnico. Ne, nič od tega ni res. To so pozdravi v sedmih jezikih. Kaj pa sploh je to jezik? Kako vemo, kateri jezik moramo uporabljati, da nas bodo vsi ljudje na svetu razumeli? Je jezik nekaj zapletenega?

Živjo je pozdrav **slovenskem jeziku**, ki je obenem tudi moj materni jezik. Materni jezik je jezik, s katerim se rodimo, ga govorimo v svoji rojstni državi in ga spoznavamo oziroma razvijamo vse svoje življenje. **Slovenščina** je težek jezik. Veliko tujcev oz. priseljencev, ki so zaradi določenih razmer »prisiljeni« znati **slovensko**, ima veliko težav. **Slovenščina** je eden redkih jezikov, ki ima poleg ednine in množine tudi dvojino. Zaradi takih malenkosti je naš jezik težak, bogat in pa seveda zelo lep ter melodičen. V moji družini smo vsi **slovenskega** rodu, zato je **slovenščina** moj prvi in najpomembnejši jezik. Je jezik, ki ga ne smem pozabiti, in jezik, za katerega vem, da ga dobro znam, in katerega znanje samo še dopolnjujem. Drugi pozdrav je v **hrvaškem jeziku**. Že ime jezika nam pove, da jezik izhaja iz Hrvaške, ki je naša sosednja država. Po resnici povedano, nisem ljubiteljica tega jezika, ker mi način govora pri ljudeh, ki govorijo ta jezik, ni všeč. Tretji pozdrav oz. »čičke čačke«, ki jih vidite, so črke, zapisane v cirilici. Cirila, ki je nikoli nisem razumela in znala, spada v **srbski jezik**. Srbščina je meni, v primerjavi s **hrvaščino**, zelo lep jezik. Vsi ti trije jeziki so si med seboj zelo podobni in imajo veliko besed, ki imajo enak pomen v vseh treh državah. Z ljudmi iz teh dveh držav se z lahkoto sporazumevam tako v **slovenskem** kot v

hrvaškem in **srbskem jeziku**, še nikoli ni prišlo do nesporazuma. Četrti pozdrav, meni najljubši, je v **španskem jeziku**. **Španščina** je že od nekdaj moj najljubši jezik, takoj za slovenščino seveda. V gimnaziji se jo učim že tri leta in priznam, da je jezik zahteven, na trenutke zoprni, vendar zelo speven in hiter. Obožujem **špansko** glasbo in vedno rada zapešem na njihove ritme. Peti pozdrav verjetno vsi poznate. Pozdrav je **angleški** in ta jezik, se pravi **angleščina**, je v današnjem svetu drugi najpomembnejši jezik, takoj za maternim. **Angleščina** je jezik, ki ga morajo vsi osvojiti in se v njem znati sporazumevati z ljudmi po svetu. **Angleščino** danes govorim že kot svoj prvi jezik, na začetku pa mi je povzročala nemalo težav. Dandanes vsaka ustanova in vsaka služba, ki jo človek išče, zahteva znanje **angleškega jezika**. **Nemščina**, ki jo spoznamo v šestem pozdravu, je jezik, ki je zelo poseben. Vedno se mi je zdelo, da nam ljudje, ki govorijo **nemški jezik**, želijo slabo, saj je njihov način govora zelo neokusen. Tudi sama sem se kot majhen otrok učila **nemščino** in še vedno znam nekaj osnovnih besed, s katerimi bi človeka znala pozdraviti, vprašati po počutju, mu povedati, kako mi je ime, in mu lepo odzdraviti. Zadnjih nekaj mesecev poslušam **nemško** glasbo, tako imenovani **nemški rap**, in priznam, da mi je všeč. Trenutno še zelo težko razumem, kaj besedilo pesmi sporoča, vendar sem se čez nekaj let pripravljena naučiti tudi **nemškega jezika**, saj je to že od nekdaj moja skrita želja. Vem, da mi z malo strpnosti in volje lahko uspe. Zadnji jezik, o katerem bom spregovorila in o njem povedala svoje mnenje, pa je **francoščina**. **Francoščine** ne znam in ne razumem skoraj nič. Do lanskega leta mi je bila med najgršimi jeziki in nobenega filma niti pesmi, ki je bila v **francoščini**, nisem poslušala do konca. Imam nekaj prijateljic, ki znajo oz. se učijo **francosko**, in zaradi njih je ta jezik tudi meni postal všeč. Ko smo sedele na kavi ob Ljubljani, je prijateljica zavrtela **francosko** pesem in – ne boste verjeli! – postala mi je tako všeč, da sem jo v tistem dnevu poslušala vsaj še petkrat in do konca dneva sem jaz, Hana Lunder, znala že polovico besedila, verjetno z napaki v izgovarjavi.

Čeprav mi marsikdo reče, da učenje tujih jezikov ni zame in naj raje ostanem pri naravoslovnih predmetih, je moja želja po znanju čim več jezikov vedno večja. Nobena stvar, ki jo človek naredi, ni narejena z lahkoto, temveč s trudom in vztrajnostjo. Tako je tudi pri jezikih. Več vadimo in se učimo, lažje bomo razumeli in govorili jezik. Vsak jezik je na svoj način lep in poseben. Nekateri nas privabijo, nekateri pa preprosto niso za naša ušesa. Spoštujmo svoj jezik.

Hana Lunder, 3. E

Slovenski jezik je sredstvo sporazumevanja dvomilijonskih prebivalcev Slovenije. V primerjavi z ostalimi jeziki istih prednikov je **slovenščina** posebna, saj uporablja dvojino. Je dokaj zahteven jezik tako za tujce kot za vseživljenjske govorce **slovenščine**. K sreči se ga lahko na Gimnaziji Jožeta Plečnika naučimo preprosteje kot na drugih gimnazijah, saj je jezikoslovni kolektiv spoštovanja vreden. Veličastnost le-tega se ne kaže le na področju **slovenščine**, temveč tudi pri tujih jezikih. Že dejstvo, da šola nudi učenje osmih jezikov (**slovenščina, angleščina, italijanščina, francoščina, nemščina, španščina, latinščina ter japonščina**) je velik dokaz »prijaznosti do jezikov«. Na hodnikih šole je mogoče zaslediti tudi sledi drugih **slovanskih jezikov**, npr. **ruščine, srbščine in makedonščine**, a ne samo to, tudi romanskim jezikom se ne moremo izogniti na poti do učilnic, saj neredko slišimo pogovor profesorja in t. i. rojenega govorca istega jezika.

Dijaki se lahko naučimo tudi katerega od nenašteti jezikov, saj če dijak prihaja iz kake tuje države, se profesorji potrudijo in vključijo tudi kakšno besedo njegovega jezika v predavanje; s tem vzbudijo zanimanje ne le dijaka iz tuje države, temveč tudi dijakov, ki tega jezika ne poznajo.

Šola med drugim organizira tudi različne dogodke, povezane z jeziki; vsako leto 26. septembra organizira predstavitev določenih jezikov, na katerih predstavijo nekatere znane pesmi, filme, pisatelje iz iste jezikovne skupine.

Kar se tiče pouka, pa zopet nimamo težav, saj pouk večinoma poteka mirno in učinkovito. Dijaki prejmejo tudi izobrazbo, ki več kot ustreza večini ljudem, saj je na koncu štiriletnega učenja njihovo znanje na ravni B1.

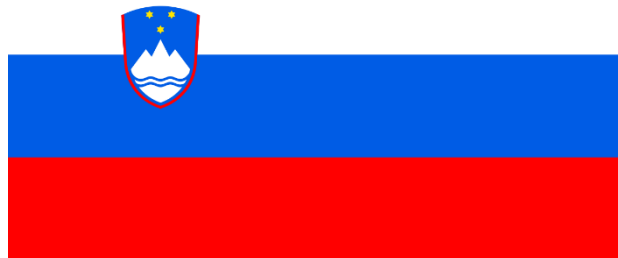
Na vprašanje, ali je naša šola prijazna vsem jezikom, lahko z gotovostjo odgovorim, da je, saj sta nepremagljiv kolektiv in izvrsten način predajanja znanja v sožitju s poučnimi igrami recept za šolo, ki je resnično prijazna vsem jezikom.

Gregor Kuhelj, 4. B

LJUBEZEN DO MATERINŠČINE

Ni že skoraj smešno, kako samoumevno se mi v mislih porajajo besede, ki se spretno med sabo pregibajo in povezujejo v valove premlevanj in zaznav ter občutkov, ki me spremljajo povsod? Kaj ni kar absurdno in nesmiselno preveč preiščevati o tem, zakaj tebi rečem mama, onemu pa sosed? In kaj je to beseda mama in kako se črke, nekakšne vijugice in pokvečeni krogci spremenijo v razumljivo sporočilo vsem, skupek simbolov, ki prav vsakemu pred oči naslika mamo, njihovo predrago mamo, in soseda, nedeljskega kompanjona pri kartanju ob zvrhanemu kozarcu piva? Preveč bi zahtevala od sebe za pojasnilo, od kod ima tako skupaj zloženo »skropucalo« črk, ki mu pravimo beseda, tako globok pomen, sploh pa bolje, da si ne belim glave z vprašanjem, kako smo lahko določili ne samo ime, temveč tudi pojasnilo prav vsaki stvari, ki jo vidimo; pa kaj samo materialni podobi, ime in definicijo imamo tudi za čustva in ves svet domišljije, sanjave in čisto iz tega sveta, nepredstavljive, neobrazložljive, pa vendar jo lahko predstavimo. Smešno, absurdno in nesmiselno, kaj?!

Ne bom govorila o tem, kako zelo pomembna in preljuba NAM je materinščina, kako zelo nujno se je treba sprehajati čez zgodbe, knjige in obiskovati svetove novih besed, misli in izrazoslovja, ki bi nam razširili besednjak, nas obogatili. Ne želim se razpisati o tem, kako obvladovanje slovenščine pripomore k pristnemu izražanju, kjer nikoli ne zmanjka besed, s katerimi bi opisala, kako sem in kdo sem. Nočem se obračati na že nešteto povedano misel, kako zelo moramo obvladati naš jezik, se ga zavedati in ga ljubiti, nadgrajevati in se ogibati vsem tujkam in prevzetim besedam, ki nas napadajo z vseh strani in se nas oklepajo kot lačni, po krvi hlepeči klopi. Predvsem pa ne bom govorila z VAMI, ne razumite me narobe, prav zares Vas spoštujem z veliko začetnico! In klicaji vsepovprek, vendar bom govorila s sabo, pričala bom sebi in si pojasnila, korak za korakom, morda bom včasih naredila tudi kakšen preskok, vendar se kmalu vrnila k obrazložitvi, kakšen pomeni pripisujem jeziku, ki je moj, ki je z mano povsod in bo tudi v prihodnje, kakšno oporo mi daje in s kakšno vero se ga krčevito oprijemljem, kot bi bil orožje, držeč ga s spoštovanjem in rahlim strahom. Je res smešno, absurdno in nesmiselno?

Preselim se k začetku toplega, morda kar žgočega avgusta letošnjega leta, ko me je usoda, ki jo je v rokah pravzaprav držala kar moja babica, radodarna na kvadrat, popeljala z brniškega letališča do londonskih meglic, zatohlosti, predvsem pa krasnega počitniškega občutka: »Potrebno bo poprijeti po knjigah, že kar mesec prej, in to angleških!« Seveda malo pretiravam, ni bilo tako hudo, tako psihično kot fizično ne, saj je tudi lepo vreme poskrbelo za prav radoživo počutje in lahkoten korak skozi neznano. Malo zastrašujoč se mi je vseeno zdel občutek, ko je kar naenkrat po dveh urah mirnega leta ozračje spremenilo svojo težo – z vseh strani me je namreč obdajala prav angleščina. Prijeten sprejem taksista, ki je med celotno vožnjo do moje gostiteljske družine skušal pri meni pustiti čim boljši vtis o svoji kulturi in življenju, me je resnično sprostil, odcepila sem se tesnobi in nervozi, če se bom znašla v tem tujem svetu, sploh pa z jezikom. Ko me je toplo sprejela še družina in sem čisto brez poškodb preživela tudi sproščeno nedeljo naslednjega dne, sem se kar sama sebi muzala, da morda le nisem tako nerodna z novim sporazumevalnim sredstvom. Stric je že večkrat podoživel to odlično izkušnjo učenja v drugi državi in mi vedno dopovedoval, kako zelo pomemben je preskok pretoka misli iz slovenščine v angleščino. »Zares obvladaš tuji jezik takrat, ko prenehaš razmišljati o materinščini in preklopiš nanj,« sem si v mislih ponovila v trenutku, ko sem se že tretji dan zalotila pri tistem pogovoru s seboj o tem, kaj bom oblekla, in to v angleščini! Ponos, ki sem ga čutila, je bil nepopisen. Pravo stopnjevanje po lestvici navdušenja pa sem začutila ob vsakem spoznavanju novih ljudi, ki so kmalu postali prijatelji, moji prijatelju iz prav vsakega kotička sveta in mi pričeli krajšati popoldneve in puščati vtise in informacije o sebi, skupaj pa smo si ustvarili svoje spomine. Peti dan pouka sem se že popolnoma navadila na novo okolje, nov jezik in nove obraze, pred katerimi me ni bilo več sram spregovoriti o čemer koli, tudi če ni bilo pravilno izrečeno, saj smo drug drugega dopolnjevali in se trudili razumeti, kar nas je sploh zblížalo. Angleščina me je popolnoma prevzela, misli sem imela potopljene v morje tujih besed, ki so se zdele vse prej kot neznane, sprejela sem jih kot svoje in se jim privadila. Vedno sicer nisem natančno povedala, kako se počutim ali pa kaj resnično mislim, saj se mi je jezik včasih vseeno zavezal in iz sebe nisem znala spraviti besede; prišli pa so tudi boljši dnevi, ko s tekočim govorjenjem nisem imela težav in me je povsod spremljal živ nasmeh. Drugi teden mojega popotovanja se nam je v razredu pridružil nov član in po prvi spregovorjeni besedi »Matevž« sem se verjetno prvokrat tam spet spomnila domovine, jezika in vse zgodovine, skozi katero me je ta vodil. Moj jezik. Moj? Radovedna sem ga ogovorila, in ko me kar naenkrat

obsul z goro besed poznanega jezika, se mi je svet naenkrat ustavil. Stala sem in strmela predse. Moj jezik? Iskala sem besede, brskala po spominu in nisem verjela ali pa nisem želela verjeti, da se ne znam več izraziti v slovenščini ... Iz sebe sem v naglici bleknila preprost stavek, ki pa se mi je takoj zazdel nesmiseln, spet sem začela od začetka in sestavljala besede naprej, iz mene pa je prišlo, sodeč po njegovi reakciji, zopet nekaj smešnega.

Smešno, absurdno in nesmiselno, kaj?! Kako je možno, da sem pozabila besede, na katerih sem zgradila svoj svet? In kako sem lahko dopustila, da so te obstale neke v podzavesti, pozabljene? Pa vendar ne! Tisti trenutek, ko je Matevž stal pred mano, zmeden in malo šaljiv, sem se streznila, v glavi mi je preklopila ročka o tem, kaj je pomembno, kakšen pomen pripisujem SVOJEMU jeziku, ki je z mano povsod in ga želim obdržati za zmeraj, ki mi daje oporo, da stojim pokončno in vzravnano pred vsemi

in se predstavim z besedami svojega mladega, a radoživega sveta misli, z vero, da si lahko z njim zgradim še več, še dlje in v neskončnost. Slovenščine se držim s spoštovanjem ter z rahlim strahom in je kot orožje, kot moje orožje, s katerim sporočam občinstvu svoje srčno mnenje in svoje ime, pomen. Um in zavest se napijeta veselja in zadovoljstva, ko obvladam tuji jezik. Zakaj mi je težko čutiti in izraziti enako navdušenje ob misli, da sem kos tudi svojemu, slovenščini?

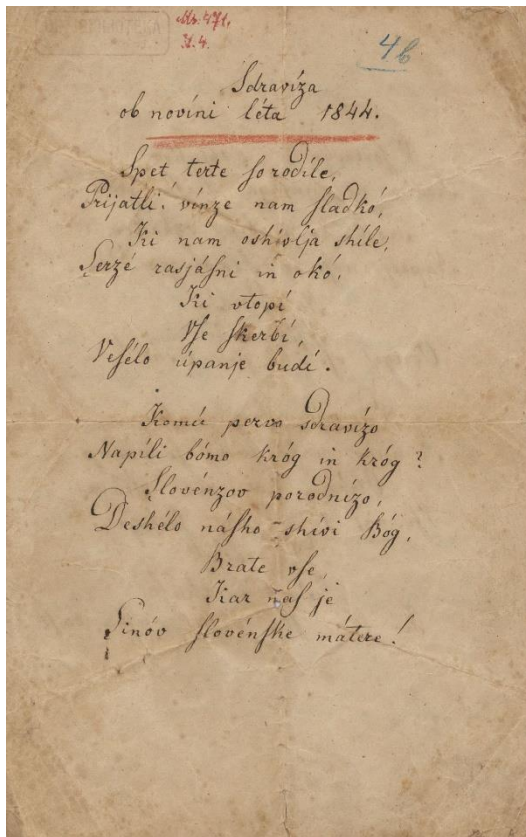
In ob tem vprašanju mi kljub kopici prebranih knjig, med katerimi se je skrivala močna želja po krepitevi in razširitvi besednega zaklada, zmanjka teh presnetih, skupaj zloženih črk, skomponiranih v »skropucalo«, v besede. Umolknem, ker se zavem, kako rada jih imam, kako rada govorim prek njih, obnemim ob misli, kako preprosto, smiselno in čudovito se mi naenkrat zdi celota, jezik, materinščina.

Pred mano je malo čudno ljubezensko pismo, polno dvomov, vprašanj in nejasnosti. Pa vendar sem si na jasnem z eno stvarjo. Slovenščina mi je najlepši jezik, smešen, absurden in nesmiseln. Moj jezik. Pomnožila bi še rada število prejemnikov tega nenavadnega sestavka, njegov osebni in srčni pomen bi rada razširila še do dveh oseb, ki sta mi vse to doživljanje omogočila. Moja starša. Materni jezik – jezik, ki se ga v zgodnjem otroštvu običajno naučimo kot prvega in se v njem najlažje izražamo, zato ga imenujemo tudi prvi jezik. Zahvaljujem se vama, da sta mi omogočila govoriti s svojim srcem, z našim jezikom.

Miša Trček, 3. F

***MOJA NAJLJUBŠA
PREŠERNOVA
PESEM JE ...***

Ob slovenskem kulturnem prazniku so o tem razmišljali dijaki in dijakinje 2. F.

ZDRAVLJICA

- Zdravljica mi je najbolj všeč zato, ker na duhovit način predstavi probleme Prešernovega časa in poziva ljudi k enotnosti. Všeč mi je, ker govori o enakosti, svobodi in bratstvu.
- Pesnik nagovarja in vzpodbuja svoj narod k ponosu in zavezništvu, poleg tega pa zagovarja tudi enakopravnost vseh narodov.
- Moja najljubša pesem je Zdravljica, saj je naša himna in sem se jo naučil na pamet in se mi zdi kar dobra. Res pa je, da sem že malo pozabil, kako gre pesem.
- Zdravljica mi je všeč zato, ker obsega vse teme; Prešeren v tej pesmi prestopi mejo in

izrazi svoje mnenje o različnih temah: alkoholu, politiki, družbi ... Želi, da se slovenski narod združi in je enoten. Všeč mi je, da se ne boji izraziti svojega mnenja, čeprav je ta tema nekoliko neprimerna.

- Kitice so v obliki čaš in sedma kitica je tudi slovenska himna. Govori o svobodi narodov (Slovencev) in svetovnem miru.
- Je slovenska himna, pesnik je kreativen (likovna pesem!) in pesem ima globlji pomen kot pesnikova čustva (domoljubni pomen!).
- Ima kitice v obliki čaše, ker pojasni veliko stvari, ker je sedma kitica himna Slovenije.
- Vsebuje slavospev Slovenkam in nazdravlja mladeničem in jih nagovarja, naj branijo svojo deželo. Zdi se mi spoštovanja vredno, da slavi vse narode in ne želi slabega.

KRST PRI SAVICI

- Pri pesnitvi mi je vseč Prešerenov način slovesa od njegovega najboljšega prijatelja Čopa, način izpovedi čustev in izraz notranje bolečine.
- Všeč mi je, da je veliko zapletov, ob katerih si lahko zamisliš neskončne možne izide, dokler ne prideš do dela, ki resnico razloži. Všeč mi je tudi, da ima zgodbo s tako oziroma podobno vsebino, kot so sodobni najstniški romani.
- Od tistih, ki smo jih obravnavali v šoli, se mi zdi najboljša Krst pri Savici, saj je poučna, zanimiva, dramatična. Vsebuje veliko romantičnih prvin in »glavni junaki« se mi zdijo podrobno predstavljeni, kar je pomembno za dobro razumevanje zgodbe.

SONETNI VENEC

Všeč mi je, kako Prešeren na koncu poveže vse kitice v magistrale in pesem postane še bolj smiselna in povezana.

SLOVO OD MLADOSTI

Ker pripoveduje o pesnikovi žalostni in težki mladosti in kako to doživlja v mladih letih. Pesnik tudi piše o tem, kako se vsa ta bolečina in žalost ne zdita tako hudi in boleči, ko enkrat odrasteš. Ta pesnikova čustva občudujem in ravnam po tem, da teh tegob v odraslih letih ne bo več.

PEVCU

- Moja najljubša Prešernova pesem je Pevcu, saj opisuje pesnikovo težko življenje, a kljub temu opisuje, kako se trudi naprej in ustvarja umetnost za prihodnje generacije.

171

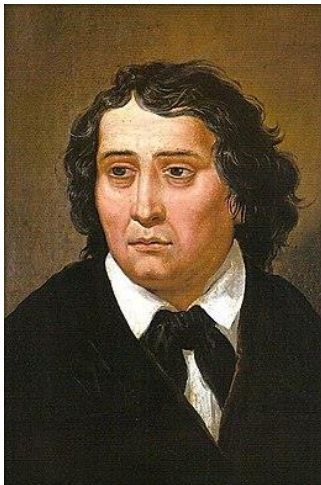
Vvöd.

Valjón '), sin Kájtímára, býj kervávi
 Že dólgo býje za keršánsko véro,
 Z Avréljasa Droh *) se véö mu v brán ne stávi;
 Končáso njno je in marsiktéro
 Življénje, kri po Krájni, Koratáni
 Prelita napolnila bi jezéro.
 Gnjó po póljú v býjih pskenčáti
 Trum sérčni vájvedí, in njh vojáski,
 Sam Čertomír se z májhuim trépm bráni.
 Bójúje se nar mlájsi méd janski
 Za véro stárióv, lépo Bóg'nje Žívo *),
 Za Čérte, za Bógóve nad obláki.
 On z njimí, kl še téd'je véro krivo
 Beží tje v Bóháj, v Bisterško dolíno,
 V terdnájavo zidano na skálo nívo.
 Še dán danájnji víditi razváno,
 Kl Ajdovski se grádec imenúje,
 V nji glédaš Čertomírovo lastáno.
 Devétkrat véči množ'ca jih obúje,
 In zvéste stráže króg in króg postávi,
 Održáno úp jtu vse pomóci ptáje;
 Visóke ódre tánkej si naprávi,
 Zidóuje podkópáje, vráta séka;
 Ne polastí se njih, ki se v terdnájavi.

- Z metaforami dobro razloži »navadnemu človeku« poklic pesnika, mu poved, da je težko in neusmiljeno delo. Zgradba pesmi (število verzov v posamezni kitici) je zanimiva.

GLOSA

Všeč mi je, da Prešeren v pesmi razmišlja drugače kot ostali ljudje. Pravi, da pesništvo ni slabo, ostali mu govorijo obratno. V pesmi pokaže, da ni vse samo v denarju, ampak je v lepoti sveta.

NEIZTROHNJENO SRCE

- Pesem govori o naši zapuščini, ki jo zapustimo na tem svetu, ko umremo. Kot je pevec pustil svoje neiztrohnjeno srce, ki je bilo ranjeno od ljubezni.
- Ima zgodbo z globokim pomenom. Pesem je tragična in žalostna in zaradi tragičnosti bolj realistična. Govori o močnem pomenu ljubezni, saj zaradi nje ljudje propadejo.
- Govori o smrti in ima neki globlji pomen o neizpolnjeni ljubezni.

POVODNI MOŽ

- Všeč so mi romantična zgodba, poglobljenost te pesmi in konec.
- Pesem poznam že zelo dolgo in je napeta, zanimiva. Na pamet sem se jo naučila v osnovni šoli.

NEZAKONSKA MATI

- Prešeren pove, da mati ljubi svojega otroka ne glede na to, kaj si mislijo drugi ljudje. Z njegovim mnenjem se strinjam. Prešeren dokaže, da mu ni mar za mnenje drugih in da vsaka prava mati ljubi svojega otroka in dejstvo, da je ta otrok nezakonski, ne spremeni te ljubezni.
- Ta pesem mi je najljubša, ker predstavlja idealno mater. Mater predstavi kot skrbno, ljubečo; materinska ljubezen ji je dajala moč, da je nasprotovala plehki ter nerazumevajoči družbi. Takrat so bili nezakonski otroci nezaželeni, zato so

jih matere zanemarjale ali pa se jim celo odrekle.

Prešeren v pesmi prav nasprotno predstavlja mater, saj se mu ta, kljub temu da ima zaradi otroka veliko težav in skrbi, ne odreče ter ga neizmerno ljubi ne glede na vse.

- Pesem mi je všeč, ker je kratka. Govori o ljubezni med mamo in otrokom. Oče je zapustil otroka, starši so materi obrnili hrbet, kar je zelo žalostno, a kljub vsemu mati ljubi svojega otroka in v njegovih očeh najde mir.
- Nezakonska mati je moja najljubša Prešernova pesem, ker se v njej Prešeren postavi v vlogo nezakonske matere, ki jo vsi grdo gledajo in zapuščajo. Všeč sta mi tudi materina požrtvovalnost in brezpogojna ljubezen do otroka, tudi če ji je težko. Poleg vsega ima pesem preprosto rimo in je dokaj enostavna, zato jo lahko vsak razume.

Ana Jelovšek (1823–1875)

**PETIŠKOVE STARE
GRŠKE BAJKE
MALO DRUGAČE**

Po branju Petiškovih *Starih grških bajk* so pesnili, pripovedovali in dramatizirali so dijaki in dijakinje 1. G.

TANTAL

Tantal živel je v Lidiji,
pa mislil, da vse na svetu je.
Bil je bogat, a ne priseben.

Druži se z bogovi, pa misli, da tudi sam bog je.
A podzavest mu vedno trkala je na vest.

In prepričati se je želel, če so bogovi res vsevedni!
Zato odšel je in kradel.
A spregledal je resnico.

Bogovom lastnega sina je prinesel,
zato sam v podzemlje se je odnesel.
Sinu pa pravica se je izkazala.

Boginja Demetra mu željo je uresničila
in ga ponovno v življenje je priklicala.

Anja Nograšek

FRAZEM

Tantalove muke – muke koga, ki zaman želi dobiti, doseči to, kar mu je na dosegu

Izvor frazema

Frazem Tantalove muke z različico tantalske muke izhaja iz grške mitologije. Tantal je bil Zevsov sin, mogočni frigijski kralj v Mali Aziji. Da bi preizkusil vsevednost bogov, jim je za pokušnjo ponudil razkosanega sina Pelopsa. Za kazen je moral v podzemlju kljub obilju hrane in vode, ki je bila na dosegu, trpeti večno lakoto in žejo, poleg tega pa mu je nenehno grozilo, da bo nanj zgrmela skala, ki mu je visela nad glavo. Njegove muke so postale prisposodba za nemožnost dobiti, doseči kaj, kar je sicer na dosegu.

(Iz Slovarja slovenskih frazemov)

TANTAL

Tantal je bil kralj, ki je živel v Lidiji. Bogovi so ga imeli radi, zato je lahko počel veliko stvari, ki so jih delali samo bogovi.

TANTAL (*sam sebi*): Hodim na pojedine bogov. V ničemer se ne razlikujem od njih. Pijem božanski nektar, poslušam, o čem se pogovarjajo. Ljudje ne morejo dvomiti, da sem tudi jaz bog.

TANTALOVA VEST: Nisi vseveden.

TANTAL: To nisem. A kaj, če niti bogovi niso? Preizkusil jih bom.

Takrat neki fant ukrade dragocen kipec zlatega psa iz Zevsovega templja na Kreti. Prinese ga Tantal. Potem pride v Tantalovo palačo duhovnik.

DUHOVNIK (*razjarjeno*): Kralj, bogovi se ne družijo s tatovi. Vrni v tempelj, kar ni tvoje.

TANTAL: Ne vem, o čem govoriš.

DUHOVNIK: Če si kaj ukradel, bodo bogovi izvedeli.

TANTAL: Ne verjamem, da so vsevedni.

Bogovi vidijo, da ima Tantal kipec.

Tantal ubije svojega sina Pelopsa in bogove povabi na gostijo. Ponudi jim telo svojega sina. Boginja Demetra poje košček hrane. Ostali bogovi skočijo jezni od mize. Tantal opazi, da so bogovi res vsevedni.

TANTAL: Prosim, odpustite mi!

ZEVS: Ne, poslal te bom v podzemlje!

Tantal trpi v podzemlju. Bogovi vržejo v kotel ostanke Pelopsovega mesa. Sojenica Kloto ga dvigne iz kotla in ga obudi v življenje.

KLOTO: Manjka mu samo košček mesa, ki ga je pojedla Demetra.

Pojeden košček bogovi nadomestijo s slonovo kostjo.

Ajda Blatnik

SIZIF

Nekoč kralj Sizif je živel,
zgradil si je korintski grad,
vendar studenca med okopi ni imel.

Nekega dne srečno naključje je zasledil,

da bog Azop Zevsa išče
in da mu bo v zameno za informacijo
uslugo naredil,
zato je rekel Azopu: »Povedal ti bom,
kje se Zevs skriva,
če se še danes na planini
biserni studenec izliva.«

Ko je kralj skrivnost izdal,
se je Zevs razjezil
in s strelo in gromom
Azopa je zažgal.

Zatem je bila Smrt poslana,
da bi Sizifa vzela
in ga v podzemlje odpeljala.

Prebrisani Sizif je Smrti ušel.
Ko pa je za to Zevs izvedel,
ukazal je bogu Aresu,
da je po Smrt prišel.

V temačni votlini je rekel,
da je žena čisto pozabila nanj.
Usmilili so se ga
in on je hitro na površje stekel.

Sizif je pojedino pripravil,
saj drugič Smrti je ušel,
a božji kazni ne moreš uiti,
zato s Smrtjo se je nazaj
v podzemlje odpravil.

Sizifa je doletela kazen,

da mora skalo porivati v klanec
in njegovega ničevega dela
nikoli ne bo konec.

Lana Košir

FRAZEM

Sifizovo delo – brezuspešno, neuresničljivo delo

Izvor frazema

Izraz Sifizovo (sízifovo) délo izhaja iz grške mitologije. Sifiz, gr. Sisyphos, je bil sin boga vetrov Eola in kralj v Korintu. Imel je dostop do mize bogov, a je to čast zlorabil in izdajal ljudem skrivnosti bogov. Zato je bil kaznovan tako, da je moral valiti ogromno skalo na vrh gore, a ko jo je hotel prevaliti na drugo stran, se je vedno skotalila nazaj do vznožja gore in moral je začeti znova. To njegovo mučenje je postalo prispodoba za brezuspešno, utrudljivo, neuresničljivo delo. Izraz omenja J. Glonar, SSJ, 350, pri iztočnici Sifiz: Sifizovo delo: neskončno, neplodno, obupno.

(Iz Slovarja slovenskih frazemov)

MIDAS

Frigija, Mala Azija

Na odru je postavljena razkošna grajska sobana, kralj sedi na prestolu, služabniki privedejo Silena.

SLUŽABNIK: Tega starca smo zasačili krasti v vinogradih.

MIDAS: To je vendar Silen, Dionizov tovariš! Pripravite mi najslajše jedi, najizvrstnejša vina, pevce in godce, da nam igrajo pri pojedini!

Služabniki odhitijo z odra. Družčina pije vino in je ter se zabava deset dni. Nastopi enajsti dan.

MIDAS: Na, Silen! Poklanjam ti osla, saj vem, da najraje jezdiš na njih. Pospremili te bomo do sosednje dežele, kjer je Dioniz.

Srečajo Dioniza na zlatem vozu.

DIONIZ: Zaželi si, kar hočeš; za tole dobro delo ti izpolnim željo!

Midas med priklanjanjem hitro govori.

MIDAS: Naredi, da bo vse, česar se dotaknem, postalo zlato!

DIONIZ (se zasmeye): Lahko bi si izbral kaj boljšega. Pa naj bo!

Midas in služabniki se vračajo. Midas preizkusi svoj dar – vejica z drevesa postane zlata. Midas začudeno pobira in spreminja v zlato vse, kar mu pride naproti.

MIDAS: Hitro, pripravite bogato gostijo!

Ko si umiva roke, zadovoljno gleda polzenje zatega peska med prsti. Nato Midas poskuša jesti, a zaprepadeno ugotovi, da ne more. Služabniki ga poskušajo nahraniti, vendar se vse spremeni v zlato.

MIDAS (tresočje): Osedlajte mi konja!

Odjezdi do Dioniza in pred njim pade na kolena.

MIDAS: Odpusti mi mojo željo, reši me trpljenja!

Dioniz se ga usmili.

DIONIZ: Pojdi do reke Paktol in se potopi v valove. Tako boš s sebe spral nesrečo.

Midas pohiti k reki in se potopi vanjo, umije si lase in glavo. Hvaležno se sprehaja po gozdu, ker normalno živi. Pogosto posluša Pana, kako igra, zato Pan postane samovšečen.

PAN: Timolos, poklical sem te, da razsodiš, kdo igra lepše: jaz ali Apolon?

Pan zaigra barbarsko pesmico, Midas pa ga navdušeno posluša. Ko konča, Apolon na liro milo zaigra.

TIMOLOS: Pan, pred Apolonovo liro se lahko kar skriješ s svojo piščalko in barbarsko pesmijo!

MIDAS (*nejevoljno zagodrnja*): To vendar ni mogoče! Panova pesmica je stokrat lepša.

Meni je všeč. In če je meni všeč, mora vendar biti lepša. Mar nimam ušes?

Apolon ga razdražen prime za ušesa in jih spremeni v oslovka.

APOLON: Tu imaš ušesa, kakršna si zaslužiš.

Apolon izgine. Midas zbeži domov in si priveže turban na glavo. Ko mu lasje zrastejo, pokliče brivca.

MIDAS: Sedaj veva za to skrivnost le midva. Nikomur ne izdaj, sicer boš plačal z življenjem.

Brivec vso noč tuhta o skrivnosti. Zjutraj pri reki brivec izkoplje jamo in zašepeta:

»Midas ima oslovka ušesa.« Pokrije jamico in odide.

Na tem mestu je zraslo grmovje, ki je v vetru šepetalo: »Midas ima oslovka ušesa!« in za to izvedeli vsi.

FAETONT

Mali Faetont pravi:

»Nihče mi ne verjame!«

Mati pa ga
s tolažbo objame.

»Tvoj oče je res, res

bog na nebu.

Le poglej gor, gor
sonce na nebu.«

Na dolgem pohodu
je moral iti proti vzhodu

do visoke skale,
ki pot mu pokaže.

Kot presenečenje
se sin prikaže.

Naj pride k njemu,
mu oče nakaže.

Objame sina ter
ga poljubi,
na koncu še željo
mu eno obljubi.

Ta želja usodna
za Faetonta je bila,
ga terjala je
življenja njegovega.

Nina Trontelj

PROMETEJ

Prometej, potomec božanskega rodu, iz ilovice in vode izoblikuje kipec, ki je podoben bogovom. Palada Atena vdahne kipcu duha in ilovica zardi; tako Prometej napravi prve ljudi. Med ljudi, ki ne vedo, kaj naj naredijo, se poda Prometej. Uči jih graditi hiše, brati, pisati in šteti. Čemerni Zevs nekega dne pokliče Prometeja.

1. akt

ZEVS: Naučil si ljudi delati in misliti, nisi jih pa dobro naučil, kako morajo častiti bogove, kako jim morajo žrtvovati. Saj vendar veš, da je odvisno od bogov, ali bo letina bogata ali ne. Torej pojdi k ljudem in jim povej, naj nam žrtvujejo, preden jih doseže naša jeza.

PROMETEJ: Ljudje bodo bogovom prinesli darove. Ti, Zevs, pa pojdi in izberi, kaj morajo darovati.

2. akt

Medtem ko je Prometej pripravljaj bika, ki ga je ubil, je skrtil meso pod bikovo kožo, nanjo pa položil želodec. Na drugi kup je zložil kosti in jih pokril z mastjo. Prometej je zagledal Zevs.

PROMETEJ: Bogovi, izberite si kup, ki vam je boljši. Kar si boš, vladar bogov, izbral, to vam bodo umrljivi ljudje žrtvovali.

Zevs je vedel, da ga hoče Prometej prevarati, a je nalašč izbral kup, prekrit z mastjo. Od takrat so ljudje žrtvovali bogovom maščobo in kosti.

3. akt

Zevs se je hotel maščevati Prometeju. Poklical je k sebi Hefajsta. Ta je bil priznan umetnik.

ZEVS: Naredi kip prelepe mladenke.

HEFAJST: Takoj, mojster.

ZEVS: Atena, prekrij jo s prekrasno tančico.

ATENA: Seveda.

ZEVS: Afrodita, daj ji nadzemeljsko milino in Hermes, daj ji živo besedo in mil, vabljev glas.

AFRODITA, HERMES: Ja, mojster.

Potem ko so jo vsi obdarili, ji je Zevs položil v roko zlato skrinjico in jo poimenoval Pandora. Hermes je odpeljal Pandoro k Prometejevemu bratu Epimeteju.

PROMETEJ: Pazi se, brat, to je lahko past.

Ko je Epimetej zagledal Pandoro, je pozabil na vse nasvete. Zanimalo ga je, kaj je v zlati skrinjici.

EPIMETEJ: Dvigni pokrov škatlice, prosim.

PANDORA: Seveda.

Iz zlate skrinjice zletijo ven vse bolezni, bolečine. Pandora se ustraši in hitro zapre skrinjico. Bolečine in težke misli budijo ljudi iz spanca.

ZEVS: Hefajst in njegovi pomočniki, prikujete Prometeja k visoki skali na pogorju Kavkaza.

Ko Zevs vidi, da Prometej ne prosi za usmiljenje, pošlje na Kavkaz velikanskega orla, da mu vsak dan iztrga jetra. Po stoletjih Zevsov sin zagleda prikovanega junaka.

Herakles s puščico ubije ptico, ki se je prišla nasitit, zdrobi Prometejeve okove in mu podari svobodo.

Ema Bešlaga

FRAZEM

Pandorina skrinjica - simbol pogubnega darila in vir vseh mogočih bed, nesreč, neprijetnosti

Izvor frazema

Frazem Pandorina skrinjica izhaja iz grške mitologije. Ko je Prometej ukradel bogovom ogenj in naučil ljudi ravnati z njim, se mu je Zevs maščeval s prvo žensko, ki jo je Hefajst izoblikoval iz gline. Imenovala se je Pandora (kar pomeni 'vseobdarjajoča'). Zevs ji je podaril skrinjico, v katero so bogovi darovali vse, kar onesrečuje ljudi, tj. Pandorina skrinjica. To naj bi kot doto dobil, kdor bi se poročil s Pandoro. Prometej (tj. 'prej premišljujoč') ni zaupal Zevsu, toda njegov brat Epimetej (pomeni 'potem premišljujoč') se je poročil s Pandoro in odprl skrinjico. Iz nje so ušle vse nesreče, ki odtlej mučijo človeštvo, z izjemo Upanja, ki je bilo močno pritrjeno na dnu. Po drugi verziji je skrinjico odprla Pandora.

(Iz Slovarja slovenskih frazemov)

VESOLJNI POTOP I. (sodobna zgodba)

Vladar bogov Zevs je slišal, da je na Zemlji veliko hudega. Ljudje se prepirajo, grdo govorijo drug o drugem in samo želijo najslabše drugemu. Politiki se ukvarjajo z napačnimi problemi in poskušajo začeti še eno vojno. Zaradi onesnaževanja in

potrošništva je Zemlja onesnažena in temperature se višajo. Podnebne spremembe povzročajo velike gozdne požare in živali ter prebivalci trpijo.

Zevs je nekega večera prišel v palačo arkadijskega kralja Likaona. Ko so ljudje videli, da prihaja bog, so prenehali s svojimi dejanji in začeli moliti. Likaon ni verjel, da je Zevs res bog, in ga je hotel preizkusiti. V svoji palači je imel talce iz plemena Molos. Enega izmed talcev je dal skuhati in postreči Zevsu. Po obroku je nameraval ubiti še Zevsa. Zevs se je razjezil na Likaona. Zagrmelo je po vsem kraljestvu. Palača je zagorela.

Zevs je na nebu sklical vse bogove. Povedal jim je, kaj je videl na Zemlji. Po prerokbi naj bi prišel čas, ko bodo vzplameneli zemlja, morje in nebo in bo ves svet uničen. Zevs je ukazal vetru, naj razganja oblake. Južni veter je pripeljal vlažne oblake. Megla in deževni oblaki so bili na nebu. Zevs je prosil brata Pozejdona za pomoč in skupaj sta poplavila svet. Nekateri ljudje so se poskusili rešiti s svojimi ladjami in letali. Odhajali so na vrhove najvišjih stolpnic in na strehe blokov ter hiš, da jih ne bi poplavila voda. Rešil se ni skoraj nihče. Niti živali niso našle zavetja. Le dva človeka sta preživela potop.

Devkalion in Pira sta se zatekla na goro Parnas. Tam sta na kolenih začela moliti k bogovom za rešitev. Nato sta okoli sebe videla le opustošeno zemljo. Vse je bilo tiho in brez življenja. Hiše, stolpnice in vse zgradbe so bile porušene. Avtomobili so ležali vsepovsod. Ladje in letala so ležali na tleh.

Ko sta ugotovila, da sta sama na Zemlji, sta odšla po rešitev v tempelj boginje Temide, Prometejeve matere. Boginja jima je odgovorila: »Pojdita iz templja, zakrijta si obraz in mečita si za hrbet kosti velike matere.« Ne da bi vedela, kaj morata storiti, sta zmedeno in zamišljeno odšla iz templja. Devkalion se je spomnil, da je velika mati boginja Zemlja. Pira je zmedeno prikimala, saj se brez interneta in telefona ni dobro znašla v situaciji. Devkalion je ugotovil, da bi kosti lahko bili kamni v ilu. Čeprav je dvomil, sta s Piro nabrala kamenje. Metala sta si jih za hrbet. Kamni so se čudežno spremenili v človeške podobe. Kamni, ki jih je vrgla Pira, so postali žene, tisti, ki jih je vrgel Devkalion, so postali mošje.

Tako je nastal nov človeški rod, odporen in trden kot kamen.

Lina Glavan

VESOLJNI POTOP II (sodobna zgodba)

Zevsu, vladarju bogov, je prišlo na ušesa, da se na Zemlji med ljudmi širita huda pokvarjenost in zavist. Ker ni mogel verjeti govoricam, je vzel telefon in se odločil, da se prepriča sam. Odprl je Instagram in videl nekaj tako groznega, da ni mogel verjeti svojim očem. Ljudje so objavljali zelo neprimerne fotografije, drug drugemu pisali nesramne komentarje in se bahali s svojim imetjem.

Ker se mu je vse to zdelo skrajno nespoštljivo, se je odločil, da se odpravi na Zemljo, k Trumpu, predsedniku ZDA. Zdelo se mu je, da mora vsaj on, nekdo, ki odgovarja za milijone ljudi, vedeti, kaj je prav in kaj ne. Ko je prispel v Belo hišo, je že na vhodu videl stražarje z velikimi, dolgimi puškami. Nekaj časa se je pogovarjal s predsednikom, in ko je izvedel za njegove načrte o grajenju stene na meji z Mehiko in spore s Severno Korejo, se je odločil, da vsemu naredi konec. Po vsem svetu je ukinil internet, vsakršno elektronsko napravo pa je razbil s svojim krikom. Ljudje so prestrašeni tekali naokoli, plezali na svoje in tuje strehe ter iskali kakršen koli vir elektronskih informacij, a zaman. Zevs je kmalu spoznal, da težave ne more rešiti, zato se je odločil, da ustvari nov človeški rod.

Na Zemlji je pustil živeti le dva najpravičnejša človeka, brezdomca, ki nikoli nista imela dovolj denarja, da bi takšno napravo sploh od blizu videla, kaj šele imela. Brezdomca sta okoli sebe videla le opustošenje brez ene same žive duše. Kmalu sta ugotovila, da nekaj res ni v redu, zato sta se odpravila proti templju boginje Temide. Prosila sta jo, naj jima pomaga obuditi življenje. Boginja jima je želela pomagati, zato jima je rekla, naj se odpravita proti Eifflovedemu stolpu in med potjo za seboj mečeta kamne. Naredila sta natanko to, kar jima je naročila boginja Temida, in z vsakim vrženim kamnom je nastalo novo življenje. Tako je nastal nov človeški rod, ki je bil poln sočutja namesto ljubosumnosti.

Liza Šapec

VESOLJNI POTOP (dramski prizor)

PRIPOVEDOVALEC: Nekega večera je Zevs prišel v palačo arkadijskega kralja Likaona. Ljudje so začeli moliti, kraj se jim je začel posmehovati.

LIKAON: Bomo videli, ali je tale popotnik zares bog, preizkusil ga bom. Ubil bom sužnja, ga dal skuhati in postreči popotniku, ko pa bo popotnik zaspal, bom ubil tudi njega.

PRIPOVEDOVALEC: Služabniki postrežejo Zevsu.

ZEVS: Zgorevam v gnevu. Na palačo bom vrgel blisk in grom.

LIKAON: Strah me je, zato bom zbežal pred Zevsovo jezo.

ZEVS: Likaona bom spremenil v krvoločnega volka.

PRIPOVEDOVALEC: Zevs se vrne na nebo, skliče bogove in jim pove, kaj se je zgodilo.

ZEVS: Kaznovati moram vse človeštvo. Hotel sem sežgati Zemljo v ognju svojih bliskov, vendar sem se bal, da ne bi tolikšen požar zajel tudi ozračja in vesoljnega neba, zato bom uresničil prerokbo.

BOGOVI: Zaprli bomo veter v severne votline in vse vetrove, ki razganjajo oblake, ter spustili južni veter.

POZEJDON: Sklical bom bogove rek in jim ukazal, naj vsi tokovi prestopijo bregove.

PRIPOVEDOVALEC: Zemlja se uničuje.

ZEVS: Živa sta samo še dva človeka. Razgnal bom oblake in pokazal nebu zemljo in zemlji nebo.

POZEJDON: Odložil bom svoj trizob. Triton! Zdrobi školjko na več delov.

PRIPOVEDOVALEC: Pira in Devkalion se zahvalita bogovom in ugotovita, da sta edina človeka.

DEVKALION: Kaj naj počneva? Ko bi mogel kot oče Prometej dati ilovici človeško podobo in ji vdihniti življenje.

PIRA: Moliva.

DEVKALION: Temida, prosim, pomagaj nama obuditi življenje.

TEMIDA: Pojdita iz templja, zakrita si obraz in mečita si za hrbet kosti velike matere.

PIRA, DEVKALION: Ne razumem. Le zakaj?

DEVKALION: Zemlja je velika mati nas vseh in kosti morajo biti le kamni v ilu.

PIRA: Dvomim, vseeno poskusiva.

PRIPOVEDOVALEC: Delovalo je, nastal je nov človeški rod.

ORFEJ

V grški deželi Trakija je pred davnimi časi živel siloviti pevec Orfej. Igral je na liro in ob tem tako lepo pel, da je očaral vsakogar. Orfej igra in poje.

PTICE, VOLK, LISICE, BOGOVI ...: Kdo tako lepo igra? Pojdimo pogledat.

VODNE VILE NAJADE: Slišite to? Dvignimo se iz valov in poslušajmo to prelepo pesem.

ORFEJ (*zagleda Evridiko*): Kako ti je ime, prelepa vodna vila?

EVRIDIKA: Evridika.

ORFEJ: Bi šla z mano domov in postala moja žena?

EVRIDIKA: Z veseljem!

A le kratek čas sta živela srečno, le do dne, ko je Orfej moral z doma in je Evridika ostala sama doma. Razmišljala je o svojih starih prijateljicah.

EVRIDIKA: Tako močno si jih želim obiskati. Po najkrajši stezi bom stekla do njih, komaj čakam, da jih vidim. Avč, kaj je bilo to?

Bolečina se razlije po vsem telesu, ko nenadoma zagleda kačo v polju. Nezavestna se zgrudi na trato.

ORFEJ: Evridika, ljubezen moja, s teboj bom pokopal še vse svoje radostne pesmi.

Orfej ni nikjer na zemlji našel miru.

ORFEJ: Podal se bom globoko v podzemeljsko kraljestvo.

Odide na zahod in začne peti. Ko ga drevesa zaslišijo, mu z vejami pokažejo pravo pot do kraljestva. Orfej pred vhodom vidi triglavega psa.

ORFEJ: Zaigral ti bom in zapel.

Pes ga spusti v kraljestvo. Orfej hodi po strmih stopnicah in pride do temne reke Stiks.

HARON: Ne morem te spustiti na čoln, saj še nisi mrtva duša.

Orfej zapoje in zaigra. Haron ga spusti na čoln.

ORFEJ (*vladarju podzemlja Hadu*): Naj vama zapojem o svoji ljubezni do Evridike in kako mi je bila prekmalu vzeta.

HAD, PERSEFONA: Evridika se lahko vrne, a pod enim pogojem. Dokler ne prideš na površje, je ne smeš pogledati.

ORFEJ: Hvala vama!

Ko sta se vračala, je Orfej slišal le svoj korak in se zbal, da Evridike ni za njim. Tedaj se je obrnil in videl, kako se mu je Evridikin obraz razblinil pred očmi.

ORFEJ (*steče do čolna, prosi za še eno priložnost, a vse zaman*): Neeeeeeeeeeeeeeee!

Orfej odide na samotne gore pet o izgubi. Tedaj ga preglasijo ponorele ženske in vanj začnejo metati kamenje.

PODIVJANE ŽENSKE: Ubijmo še živali in njega!

Ko so ga ubile, se je Orfejeva duša zopet združila z Evridiko.

BOG BAKH: Kaznovane boste, ženske. Noge spremenim v korenine, telesa v debla ter roke v veje.

Orfejevo truplo so pokopale muze. Od takrat naprej se tam rojevajo sami odlični pevci.

EMA JAMNIK

FAETONT

Faetont je mlad fant, star okoli 18 let, ki ima zelo premožnega očeta. Njegov oče je eden najbolj znanih zvezdnikov, kar jih pozna Evropa. Faetont se je s tem hotel pobahati pred sošolci, a mu nihče ni verjel.

Šel je do očeta in mu povedal, da mu nihče ne verjame, da ima slavnega očeta. Oče mu je rekel, da lahko naredi, kar koli želi, da mu bodo sošolci verjeli. Faetont se je odločil, da se želi v šolo peljati z očetovim najhitrejšim motorjem. Očeta je to zelo zaskrbelo, saj je vedel, da je motor zanj premočan in da ga Faetont ne bo mogel voziti. Faetont je pri svoji odločitvi vztrajal in že naslednje jutro z zelenim motorjem odšel v šolo. Hitrost je naraščala in Faetont ni mogel več mogel brzdati vozila. Na žalost se je zaletel v steber in na mestu nesreče umrl.

Ob cesti so Faetontu postavili spomenik in njegova mati hodi vsak teden prižigat svečko njemu v spomin.

LARA STARIN

PERZEJ

NEZNANI PREROKOVALEC (*misteriozno, zasanjano*): Ubil te bo tvoj lastni vnuk.

AKRIZIJ: Ne. Ne bom dovolil, da se to zgodi. Poglobite klet in tja zaprite mojo hčer Danajo. Pošljite ji hrano, a ne spustite nikogar noter, nje pa ne ven.

Danaja je žalostna v kleti, ko začne padati zlati dež.

ZEVS: Danaja, ne boj se.

Danaja stopi proti Zevsu.

Kralj se sprehaja.

AKRIZIJ: Mar slišim otroški jok? Ne ... pa saj ne more biti ... Služabnik!

SLUŽABNIK: Da, kralj, želeli ste?

AKRIZIJ: Prosim, preveri, ali je v kleti slučajno otrok.

Služabnik se vrne čez nekaj časa.

SLUŽABNIK: Da, moj kralj, bojim se, da je res otrok. Otrok vaše hčere!

AKRIZIJ: Zaprite njo in otroka v zaboj in ju vrzite v morje.

Vržejo ju v morje. Najdejo ju v drugem kraljestvu.

DANAJA (*hvaležno*): Hvala vam, o najlepša vam hvala!

SLABI KRALJ: Pridi. Lahko bivaš v mojem gradu s svojim otrokom in obljubim, da mi bo kot sin.

DANAJA: Rade volje, dobri kralj.

Perzej odraste.

SLABI KRALJ: Tole mi ni več všeč. Ta otrok prehitro odrašča. Saj bom zaradi njega še ob prestol. Ne. Temu bom naredil konec. Mali mora iti. A ne smem ga odgnati, saj me bodo imeli za slabega kralja. Hmmm ... Že vem. Perzej, ali prideš malo sem?

PERZEJ: Da, kralj.

SLABI KRALJ: Perzej, ali sem ti že kdaj povedal o Gorgonah?

PERZEJ (*z zanimanjem*): Ne. Kaj so Gorgone?

SLABI KRALJ: Gorgone so tri sestre, krilate pošasti s kačami namesto las. In kdor jim pogleda v oči, okameni. Le ena od njih pa je ta, ki jo je mogoče ubiti. To je Meduza. Veliko jih je že poskusilo, a je vsem spodletelo.

PERZEJ (*odločno*): Meni bo uspelo. Prinesel bom Meduzino glavo.

SLABI KRALJ (*v sebi škodoželjno*): Odlično. To je delo pravega junaka.

Perzej se odpravi na pot.

PERZEJ: Jaz bom prvi, ki bo prinesel Meduzino glavo, uspelo mi bo. Zmorem to!

ATENA: Živijo, Perzej, jaz sem boginja Atena in povedala ti bom, kako ubiti Meduzo. Moraš do nimf, ki ti bodo dale krilate čevlje, čarovno torbo in čelado, ki te naredi nevidnega; da prideš tja, pa moraš do stark, ki ti bodo povedale, kje so nimfe. Jaz pa ti dajem tale srp in ščit, s katerim boš videl Meduzo, ne da bi ji pogledal naravnost v oči. Srečno.

Perzej gre do stark.

STARKA 1: Vrni mi moje oko.

STARKA 2: Ne, moje je in prav tako zob.

STARKA 3: Ne, jaz sem na vrsti.

PERZEJ (*zmeden*): Dober dan, samo ...

STARKA 2 (*prekine Perzeja*): Ravno prav, da boš razsodil.

PERZEJ (*zmedeno*): Rzsodil?

STARKA 1: Ja. Da oko in zob pripadata meni.

PERZEJ: Kaj pa, če samo vzamem oboje pa bo mir?

STARKA 3: NE!!! Vrni nam oko in zob. Lahko ti izpolnimo željo.

PERZEJ (*odločno*): Źelim vedeti, kako priti do nimf.

STARKA 1: Nekaj drugega.

PERZEJ (*pogajalsko*): To ali pa nič.

STARKA 3: Prav, samo po tej poti naravnost.

PERZEJ: Hvala.

STARKA 2: Vrni nam že oko in zob.

Perzej od nimf dobi vse potrebno in gre h Gorgonam.

ATENA: Ali jih vidiš?

PERZEJ (*odločno*): Da.

ATENA: Srednja je Meduza.

Perzej odreže Meduzi glavo, jo da v torbo in odide. Veter ga odnese v Afriko.

PERZEJ: Upal sem, da bom že zvečer doma.

ATLAS (*neprijazno*): Hej! Ti tam! Ja, ti! Kdo si in kaj delaš tukaj?

PERZEJ: Sem Perzej in malo se bom spočil, če dovoliš.

ATLAS: Ah, mogoče si pa prišel po zlata jabolka? Kdo bi vedel. Poberi se!

PERZEJ (*sarkastično*): Res hvala za tako gostoljubje.

Perzej pokaže Atlasu Meduzino glavo in Atlas okameni. Perzej odleti v neznan kraj, kjer so ljudje prestrašeni.

PERZEJ (*prijazno in vznemirjeno*): Dober dan! Kaj pa se dogaja v vašem kraju?

PREBIVALEC (*prestrašeno*): Joj! Kraljica Kasiopeja se je bahala, da je lepša kot vse vodne nimfe, zato je bog Pozejdon nad nas poslal pošast, ki nam dela veliko škodo. Danes pošasti žrtvujejo Andromedo, kraljevo hčer.

PERZEJ: Kje natanko se bo to zgodilo?

PREBIVALEC: Na tisti skali.

PERZEJ: Grem tja in premagal bom to pošast.

KRALJ: Kdo pa si ti?

PERZEJ: Perzej. Rešil vas bom vaših skrbi.

Perzej ubije pošast s pomočjo Meduzine glave.

KRALJICA (*blaženo*): Hvala, hvala. Kako se ti lahko zahvaliva za to dejanje?

PERZEJ (*prijazno*): Lepo prosim, dajta mi svojo hčerko za ženo, če me hoče.

KRALJ: Tebi rade volje.

Priredijo svatbo.

KRALJ: Vesel sem, da bo moja hčerka preživela življenje s tabo.

ANDROMEDA: Oče, tudi jaz sem vesela tega.

Svatbo zmoti Finej.

FINEJ (*ošabno*): Kdo je ta? Jaz sem Andromedin pravi ženin in dobil jo bom nazaj.

ANDROMEDA: Finej, snubil si me, a takoj ko si izvedel za mojo usodo, si me zapustil.

KRALJ: Tebi že ne dam svoje hčere za ženo.

Vname se boj. Perzej urno odbija nasprotnike.

PERZEJ: O, saj res ...

Iz torbe potegne Meduzino glavo.

PERZEJ: Kdor je moj prijatelj, naj pogleda vstran!

KRALJICA: Vsi so okameneli razen ...

FINEJ: Prosim, ne ubijte me.

PERZEJ: Prelival si tujo kri in ubijal mirne ljudi, to zasluži spomenik.

Finej okameni. Perzej in Andromeda se odpravita h kralju Akriziju.

SLABI KRALJ (*zlovoljno*): O, pa si le nazaj!

PERZEJ: Res je.

SLABI KRALJ: Pa vidim, da imaš s sabo še nevesto.

PERZEJ: Tudi to drži.

SLABI KRALJ (*posmehljivo*): Pa menda nimaš s sabo Meduzine glave?

PERZEJ: Imam, imam.

SLABI KRALJ (*jezno*): Lažnivec.

PERZEJ (*mirno in sarkastično*): Nič ne lažem. Meduzino glavo imam s sabo. Lahko ti jo celo pokažem. Če želiš. Ti pa to seveda odsvetujem.

SLABI KRALJ (*jezno*): Ne verjamem! Že od nekdanj si predrzen, zdaj mi pa še lažeš. To glavo si zagotovo odsekal kakšnemu govedu. Nisi ubil Meduze! To je laž!

PERZEJ: Tudi prav.

Pokaže kralju Meduzino glavo in ta okameni.

DANAJA: Perzej, pazi se, kralj ... kralj ti noče nič dobrega. Hoče, da umreš.

PERZEJ (*pokaže na kip*): Je že dobro, mama, je že dobro.

Perzej se nato udeleži tekmovanja in z diskom razbije lobanjo očetu. Tako se je prerokba izpolnila.

Daša Vilar

TEZEJ

(skrajšana različica)

PRIPOVEDOVALEC *pride na oder in se predstavi.*

PRIPOVEDOVALEC: Skozi zgodovino je nastalo veliko zanimivih zgodb, vsaka s svojimi junaki, njihovimi prijatelji in sovražniki. Vsaka zgodba je imela svojo temo, motive. Ene izmed najzanimivejših zgodb so *Stare grške bajke*, ki imajo veliko mitoloških bitij, bogov in tudi naukov. Danes bomo slišali zgodbo o Tezeju.

Nekoč je živel sin atenskega kralja Ajgej. Pred dolgimi leti se je napotil v svet in se ni vrnil. V tujem kraljestvu se je namreč oženil s kraljevo hčerjo. Bil je zelo velik junak, kar pa je tudi eden od razlogov, ki je privedel do njega atenske poslance. Ajgej jih je pogostil in jih nato vprašal, čemu so prišli.

POSLANCI (*vstanejo s stolov in resno rečejo*): Ajgej, tvoji atenski domovini grozi vojna. Oče je že star in se ne more upreti nadlogam. Poslal nas je k tebi, da bi Atence povedel k zmagi.

Ajgeju je hudo, ker mora od doma. Za trenutek je tiho.

AJGEJ: Prišežem, da bom z vso svojo močjo, ki so mi jo bogovi dali, pomagal svoji deželi.

POSLANCI: Zadovoljni smo, da nisi po vseh junaštvih pozabil na nas.

Ajgej dvigne na obrežju veliko skalo in skrije pod njo svoj meč in čevlje.

AJGEJ (*ženi*): Ne vem, kako dolgo bo trajala vojna v Atenah, in ne vem, kdaj se bova videla ... Če bo najin sin medtem odrasel, ga pelji pred to skalo. Če bo dovolj močan, da vzame izpod nje moj meč in čevlje, naj potem pride za mano v Atene. Takrat bo pripravljen.

Žena se poslovila od Ajgeja z otrokom v naročju.

Ko Tezej zraste, mu uspe dvigniti skalo. Obuje si čevlje, se opaše z mečem in se s potrto materjo vrne v grad. Nato se je odpravil v Atene k očetu, na poti pa je premagal razbojnika ter mu vzel kij, srečal pa je tudi velikana Prokrusta.

PROKRUST (*hlini prijaznost*): Utrujen si, popotnik! Postelja te čaka.

PRIPOVEDOVALEC: Prokrust je imel dve postelji. Veliko, ki jo je ponudil majhnim gostom, in malo, ki jo je ponudil velikim gostom. Velikim je krajšal ude, malim jih je natezal. Velikega Tezeja je hotel velikan spraviti v malo posteljo, toda Tezej je opazil velikanovo ukano, ga podrl na malo posteljo in mu odsekal glavo. Tako Tezeju ni grozila več nobena nevarnost. Kmalu je stopil skozi vrata Aten. Ko pa je prišel v mesto, je opazil množico razjarjenih mož, ki so godrnjali nad kraljem Ajgejem. Bil je dan, ko bi morali Atenci tako kot vsako leto poslati na Kreto sedem mladeničev in sedem deklet, da bi jih požrl Minotaver. To je bila cena, ki so jo Atenci morali plačati po porazu v tej kruti vojni. Ko je izvedel za to, je Tezej prosil može, naj ga peljejo h kralju.

AJGEJ (*ne prepozna sina*): Tujec, prišel si k nam v žalostnem času. Od daleč prihajaš in ne veš, kakšna nesreča visi nad nami. Drugače bi se raje izognil Atenam.

TEZEJ: Zares, kralj, od daleč prihajam, vendar pa poznaš vašo stisko in bi vam rad pomagal. Pošlji me kot eno Minotavrovih žrtev na Kreto. Obljubi, kralj, da mi boš izpolnil željo, in zgodi naj se, kar se ima zgoditi.

AJGEJ (*presenečeno*): Prostovoljno hočeš k Minotavru? Kdo pa si, da si ne pomišljaš izgubiti življenje?

TEZEJ (*drzno*): Življenje bo izgubil Minotaver, ne jaz. Obljubi mi, kralj, da boš izpolnil mojo željo, in povedal bom, kdo sem.

Ajgej prikima kot v sanjah. Tezej mu pokaže meč in čevlje. Ajgeju se oči napolnijo s solzami, ko objame svojega sina.

AJGEJ: Komaj sem se srečal s tabo, že te moram spet izgubiti.

PEIPOVEDOVALEC: Toda kralj ni mogel preklicati besede. Vse Atene so zašumele ob novici kot drevo v vetru. O ničemer drugem se ni govorilo kot o junaškem Tezeju, ki se je ponovno srečal z očetom po dolgih letih, in o njegovi nameri, da ubije Minotavra. Ko je prišel čas, se je kralj težko poslovil od svojega sina.

AJGEJ: Star sem že in starci so nestrpnosti kot otroci. Zato sem dal na ladjo tudi belo jadro. Koz zmeraj boste odpluli s črnim, toda če si ti posrečilo ubiti Minotavra, razvijte belo jadro. Tako bom od daleč videl, ali se lahko veselim zmage.

PRIPOVEDOVALEC: Ladja je odplula in ljudje so se s kraljem vrnili v mesto. V vseh srcih je raslo upanje in blažilo bolečino ob vrnitvi. V pristanišču na Kreti je atensko ladjo

pričakoval kralj Minos s spremstvom. Tezej se je od vseh mladih Atencev razlikoval po rasti in videzu. Minos ga je zadovoljno gledal.

TEZEJ (*drzno*): Ne misli si, kralj, da sem prišel semkaj Minotavru za kosilo. Prišel sem, da bom pošast ubil in osvobodil svojo domovino strašnega davka.

MINOS (*se posmehne*): Če boš tako pogumen v dejanju, kot si v besedi, potem se ti bo mogoče posrečilo. Če boš ubil Minotavra, bom vrnil svobodo tebi in tvojim tovarišem in Atencem ne bo več treba plačevati davka.

PRIPOVEDOVALEC: V kraljevem spremstvu je bila tudi Ariadna, Minosova hči. Bilo ji je hudo za Tezeja, ker je vedela, da se ne more izogniti gotovi smrti. Ponoči se je pretihotapila do ječe, v kateri so Tezej in njegovi tovariši čakali jutro. Tezej je pričakoval pomoč od bogov, a namesto njih mu je pomagala lepa deklica.

ARIADNA: Minotavra ne moreš ubiti z navadnim železom, zato sem ti prinesla čarovni meč ter klobčič niti. Ko boš stopil v blodnjak, priveži konec niti k stebru in spotoma odvijaj nit s klobčiča. Če boš v boju zmagal, se boš ob njej lahko vrnil.

PRIPOVEDOVALEC: Tezeju je po Ariadninih navodilih uspelo pokončati Minotavra in se vrnil iz labirinta. Tedaj se je pred njim prikazala Ariadna.

ARIADNA: Hitro, pojdite z menoj. Moj oče je izvedel, da sem vam pomagala, razjezil se je in ne misli držati obljube. Preden bo poslal stražarje po vas, zbežimo na obalo in se vkrcajmo na ladjo.

PRIPOVEDOVALEC: Atenci so se ustavili šele na otoku Naksosu. Tam se je speči Ariadni v sanjah prikazal bog Dioniz in ji s kretnjami naročil, da mora ostati na otoku. Atenci so se brez Ariadne vrnil domov in zaradi razburjenja pozabili na željo kralja Ajgeja, naj ob zmagi razvijejo belo jadro. Ko je kralj ugledal črno jadro, se je v obupu vrgel v morje. Morje, v katerem je umrl Ajgej, se imenuje danes Egejsko morje. Tezej je osvobodil svojo domovino, prevzel prestol in od takrat naprej vladal pravično.

Jane Garevski

Prokrústov -a -o prid. (û) knjiž., v zvezi Prokrustova postelja *kar nasilno prilagaja kaj določenim merilom, normam*: ti predpisi so prava Prokrustova postelja / položiti na Prokrustovo posteljo
(Iz SSKJ²)

FRAZEM

Ariadnina nit – rešilno, odrešilno sredstvo

Izvor frazema

Izraz Ariadnina nit je povezan z grškim ženskim imenom Ariadne. Tako se je sprva imenovala minojska boginja rastja, ki so jo častili na Naksosu. V grški mitologiji je Ariadna hči kralja Krete Minosa. Ta je Tezeju podarila klobčič niti, s katerim je našel pot iz labirinta. Izraz Ariadnina nit je tako pregovorno postal pripomoček, vodilna nit, s katero se rešimo iz težavnega položaja.

V zvezi z labirinti in Ariadnino nitjo je zanimiv naslednji citat: Eco razločuje med tremi tipi labirinta. Prvi je klasični, zastopa ga palača v Knososu, labirint (blodnjak) pa ni zato, ker bi se človek v njem lahko zgubil, temveč zaradi mnogih vijug, ki peljejo k središču; v dvodimenzionalni podobi je ta labirint Ariadnina nit. Drugi labirint je manieristični blodnjak (Irrweg), labirint z mnogimi slepimi ulicami in le eno pravo potjo do cilja, labirint torej, za katerega potrebujemo Ariadnino nit; v raztegnjeni obliki je drevo. Tretji labirint je labirint-mreža; Eco ga navezuje na rizom (micelij) Deleuza-Guattarija. (Delo, 18. feb. 2002, NB)

(Iz Slovarja slovenskih frazemov)

MISLIM ZELENO

MOJA ULICA V MESTU PRIHODNOSTI

Živeti v sedanosti se neizpodbitno združuje z dejstvom, ki človeka vpeljuje v miselno vest eksistiranja in delovanja v prihodnosti – za prihodnost. Živeti v sodobnosti pomeni nevprašljivo korakanje z razvojem tehnologije in gospodarstva, pri čemer smo že kar primorani za roko držati tudi medije, ki nas obmetavajo s trendi, s političnimi in kulturnimi gibanji, in precej vidno je, da prehojena pot ni enostavna ne za nas ne za našo okolico. Razmišljujoča pišem in se sprašujem, čemu je človeški korak sam vase prepričan in okronan za teptanje naravnega pod sabo, zakaj se v modernosti zdi, da delovanja v prihodnosti, za prihodnost, srčnega in sočutnega, humanega, pravzaprav ni. Moja ulica v mestu sedanosti je dom človeku, izgubljenemu v svojem bistvu, ambicioznosti ter primitivnosti, in zanima me, ali vendarle je upanje za humanost v bodočnosti. Kdo bo kraljeval s pločnika omejenim speljanim potem? Človečnost ali morda kdo drug, kaj drugega? Na trenutke, ki trajajo dlje, kot bi jim hotela pripisati, se človek zdi bolj hladen kot katera koli druga kovina. Zato na novo zastavljam vprašanje: Pokvarjena, odtujena človečnost ali morda na novo skonstruirana različica življenja, nečloveška, pa vseeno bolj humana, kot je sodobni človek? Nadčloveška brez človeka. Preden se podam skozi plasti ulice v prihodnost, na njej s kredo označim lokacijo, ki jo človek v sedanosti pušča za seboj, popolnoma zavedno. Narišem prvi križec za kapitalistični sistem, v katerem se je rodil in v katerem še danes vztraja. Znak je videti nekoliko pokvečen, verjetno zaradi vsega boja za profitom, za zaslužkom, spopada za uspehe, vodilne stolčke in lastne, banalne interese s temelji v materializmu. Nadaljujem z markiranjem, tokrat postavim temelje človeški arogantnosti, sebičnosti in zatiskanju oči in ušes, morda bi lahko izpostavila celo še kakšen drug čut. Ob zrenju naokoli se mi pogled sreča z naravo, z živo naravo, pri kateri slišim močnejši srčni utrip v primerjavi s človeškim telesom, v katerem zvoni le budilka prebuditvi novemu dnevu, ko bo zopet zmožen izkoriščevanja, ura omejenosti. Pogled se mi sreča z živalskimi habitati, ki jih človek izriva iz svojega naravnega prostora in ga krči, med seboj meša vrste, požrešnosti pa niti tu ni konca. Prodaja jih naprej v zabavno industrijo, jih redi in ubija v intenzivnem kmetovanju, da lahko s krožnikom, polnim lakomnosti in krvavega mesa, poteši svoje tiktakanje. Z nekakšno tresavico v dlaneh zopet pograbim belkast apnenec in zapečatim še ležernost, ki se nam z vsemi napravami, sredstvi in olajšavami pred fizičnim ponuja že kar sama od sebe, zabeležim omejenost, v kateri

strmimo v svojo resnico in obtožujemo, oh, kako primerjamo in kažemo s prsti ter ne razumemo, preprosto ne razumemo drugega kot sebe. Ne vidim več smisla v označevanju tega surovega, hrupnega tiktakanja, zato raje sklenem središča narisanih znakov in jih povežem v celoto, povežem v ključ do odprtih vrat prihodnosti moje ulice. Ulice človeštva.

Nekam čudna se zdi atmosfera, ko vstopim skozi plast prihodnosti. Pločniki so porisani s propagandnimi napisi, letaki, ponudbe in druge papirnate vsebine se z vetrom premikajo čez zbledele označbe za parkiranje na razpokanem asfaltu. Na čelu začutim masten pot, ki mi kapne na roko in svojega razblinjenja po tleh niti ne dočaka, temveč v hipu izhlapi. Termometer mojega občutja na ravni nelagodnosti še bolj naraste, ko se mi zazdi, da na mestu, kjer stojim, na mestu, kjer je nekoč vladala mirna, prijazna okolica otrok, kolesarjev, pešcev in žugajočih voznikov, ki so z največjo previdnostjo ter bojzljivostjo peljali mimo naših radoživih, nemirnih nog, – že dolgo ni žive duše. Prestopim robnik pločnika in stečem naprej, iščem znake svojega otroškega naselja, vendar ne prepoznam več hiš, ki se zvrstijo pred menoj. Zdi se nedotaknjene, sijejo, odbijajo svoj kovinski blešč, edina napaka te prozorne, sive slike visoke tehnologije, zlite v posesti, se skriva v rumenkasti umazaniji stekla, ki obdaja te zapuščene nepremičnine. Stopim bližje in s prstom potegnem čez nabrano oblogo.

Verjela sem že, da je srčnost popolnoma zapustila človeško vrsto, upala sem, da je šlo za vojno. Upala sem, da nismo v svojo umazano, dobičkarsko igro vplekli še narave, resnično sem si želela, da nizkotnost ne bi prestopila praga našega obličja. S to mislijo se zopet zazrem v zamazan prst in ga približam palcu. Svaljkam pesek, peščen oranžkast pesek. Zavem se, da človeka ni ustavila vojna s samim seboj, bil se je z nekom drugim, večjim. Vseeno iščem znake življenja, tipam po njih v plastičnih parkih, v razpadajočih, zasilnih taborih, in verjeli ali ne, ulice, poslopja, vasi in mesta, mrtva in tiha, se zdijo lepša, kot sem jih opazovala nekoč, poseljena, posiljena. Zavem se, da ne želim iskati, tipati in brskati po robotiki, po premikajočih, delujočih predmetih, saj človeka in narave, okolja in njunega »sožitja« ni več. Ne želim več hoditi.

Ne želim se spraševati, kakšna bo moja ulica v mestu prihodnosti. Ne potrebujem niti bujne, razgledane domišljije, da bi doumela resničnost nadčloveškega brez človeka, ki bo naselilo Zemljo po tem, ko jo bomo mi zapustili, po tem, ko jo bomo prisiljeni zapustiti. Živeti v sedanjosti se neizpodbitno združuje z dejstvom, ki človeka vpeljuje v miselno vest eksistiranja in delovanja v prihodnosti – za prihodnost. Nobeden izmed nas ne potrebuje sanjarjenja o vizijah človeštva, saj brez miselne vesti

eksistiranja in delovanja v prihodnosti, za prihodnost te ne bo. Za mojo ulico v mestu prihodnosti si želim prebivalcev, ki bi se v tem trenutku začeli zavedati svoje sebičnosti, arogance, ošabnosti in vzvišenosti nad nami samimi ter nad naravo, ki jo uničujemo. Hrepenim po krajanih, ki bi ušli ujetosti v nesmislu delovanja in bitja za denar, koprnim po ljudeh, ki bi bili pripravljene poslušati druge perspektive, možnosti in zorne kote, ki bi odprli vrata vseh svojih čutov in zaznali tudi glas narave, ki je močnejši od krika celega človeštva, močnejši od našega teptanja, tiktakanja. S kredo želim poleg označenih križcev človeških napak dodati še druge pike, boje in zavzemanja, strasti, s katerimi bi premaknili lego daljice in jo razširili, jo spremenili v neskončno premico, brezmejno v človekovih mislih, srcu in toplini.

Kdo bo kraljeval s pločnika omejeni poti moje ulice? Pokvarjena, odtujena človečnost ali morda na novo skonstruirana različica življenja, nečloveška, pa vseeno bolj humana, kot je sodobni človek? Ustvarimo ulice človeštva, polne ljubezni, umetnosti, zgodovine, napojene s sanjami o upanju, da z lastnimi srci zgradimo novo, rekonstruirano, lepšo različico človeka.

Miša Trček, 3. F

Človek izziva, narava odriva HUMANE MRAVLJE

Živeti v sedanjosti je vse prej kot preprosto, sploh v trenutku, ko se odločiš, da želiš nanjo vplivati. Sama se s političnimi in družbenimi sistemi približuje in ovinkari, se sprehaja po robnikih in moli roko proti meni, naenkrat pa zagrabi vase in najdem se na sredini vrveža avtomobilov, infrastruktur, organizacij in institucij, po lastnih interesih in uspehih hlepečih ljudi in vsi v en glas zatrjujejo, kako lepo je biti človek, izkoriščevalski in potrošniški. Sistem sam vase utaplja, človek pa misli, da plava.

Živeti v sedanjosti je težko, sploh ko se boriš za njeno prihodnost. Mravljišča oranžnih, razvratnih ljudi se sprehajajo po ulicah in delajo ter čakajo, da se njihovo delo poplača. Ta dodani delež temelji na lastnem profitu, in oh, kako težko je preživeti, če se zganeš, izmakneš iz tropa teh besnih, lačnih mravelj ter svoj temelj postaviš na javnem mestu, zanj. V kapitalističnem slogu posamično maširajo mimo proti svoji resnici, se izpostavljajo, ko pred sabo vidijo hiter dosežek, in umikajo, ko bi v svojem delu morali pustiti sebe. Kdo bi potemtakem izkoriščal, trošil?

Živeti v sodobnosti pa je najtežje meni, ki bom vso prihodnost tudi doživela. Lahko je govoriti in delati, izkoriščati in trošiti, grabiti za roko sistem in ga iztiskati, da toplo, mamljivo olje steče in zgladi življenjsko dobo vam, starejšim generacijam. Nadvse preprosto je uživati, ko se v gori človeških mravelj, ki vse delajo in garajo za en cilj – dobiček, izgubijo sočutnost, empatija, humanost, ko se porazgubi človeškost in ostanejo samo še mravlje. Samo še vi.

Sklepam, da ste res mravlje, ki ne razmišljajo drugega kot o lastnem preživetju. Domnevam, da vam zato ni mar za zavestno izsekavanje in uničevanje pljuč našega planeta, za nalaganje in vzdrževanje ogromnih industrijskih ter gospodarskih svetovnih podjetij, v katerih v boju za ta svoj obstanek spregledate izpuste toplogrednih plinov iz svojih lakomnih riti, kopanje premoga z gora, neskončno črpanja nafte, verjetno se vam ob pridobivanju vseh teh fosilnih goriv zarosijo tudi očala, zataknjena nad zamašenim nosom, da ne vidite niti ne vohate odpadne, fekalne civilizacije, kakršna ste postali. Podnebne spremembe? Da to obstaja? Ne bi rekli, kajne! Še naprej raje poslušajmo primitivizem raznih nizkotnih voditeljev, da na naravo človek ne more vplivati. Domneve?

Živeti v sedanosti z vso vestjo, ki je vi ne želite sprejeti, je zares žalostno, življenja v prihodnosti pa se bodo lotila veliko mračnejša čustva, kot je le potrnost. Iz psihe bodo preskočila na realnost, na naše fizično stanje in zanima me, kam se boste, izkoriščevalne, potrošniške mravlje, takrat uspele skriti. Morda pod ledene pokrove na Arktiko in Grenlandijo, ki se bodo stopili? Ali pa boste morda zavili ob kakšno turistično, atraktivno, z morjem poplavljeno obalno mesto? Boste morda kot bogovi nad vsem živalskim in rastlinskim kraljestvom, za katere se imate, zbežali v puščavo kot sami odrešeniki, v kateri se boste v kratkem času scvrli, vaše božansko okostje pa bo kmalu doseglo notranjosti celin, saj bodo suša in veter ter vročina poskrbeli za vaš dostojanstven, množičen pokop? Morebiti pa boste zatočišče iskali v gozdovih, brskali med požganim lubjem in mrhovino po svoji duhovnosti, človečnosti? Nemara pa je boljša ideja, da takrat odplujete preko oceana, se sprostite ob močnih valovih in tokovih, ki vas bodo potegnili v svoje nedolžne, modrikaste globine, ob tem vas opozarjam le, da se pazite plastičnih vrečk, ki bi vam jih lahko čez glavo poveznile mrtve, morske živali.

Živeti v sedanosti, v času obtoževanja, kazanja s prsti in prelaganja odgovornosti, je v resnici zelo enostavno. Učite nas pomembne lekcije: uspešen človek se v svojem življenju odpove vsakršni misli za sočutje, ljubezni do bližnjega pa do tistega

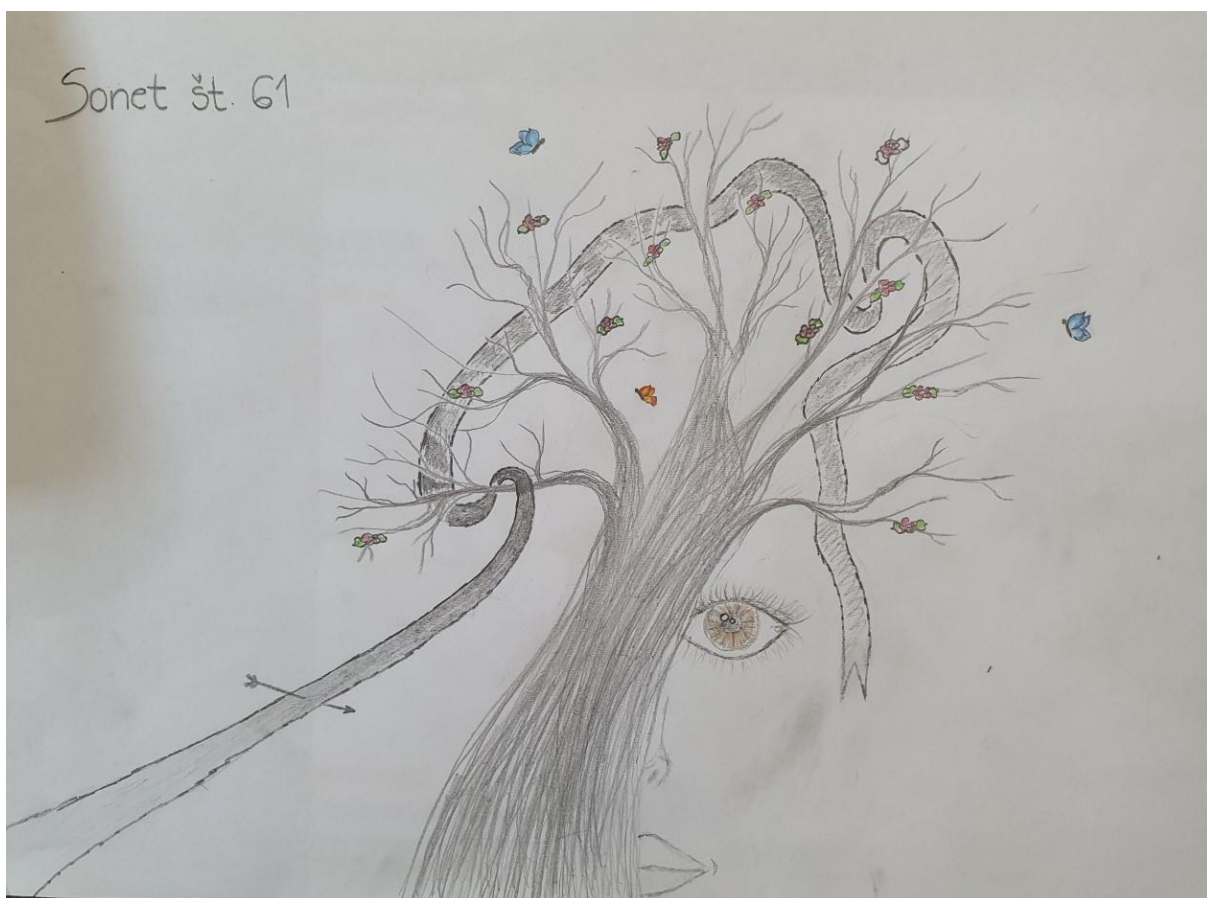
oddaljenega, do narave, rastlin in živali, odreče se ekosistemom, z radoživo roko maha v pozdrav in odklon biodiverziteti in uničuje ter končuje človeško dobo že v sedanjosti. Spreneveda se, kaj že ima in česa še nima, krade ideje in lovi tuje sanje, izrablja vse in vsakogar in je v teh svojih dosežkih srečen, srečen v vsej možni ležernosti, skopušnosti in brezsrčnosti. Učite nas zelo bistvene lekcije, v kateri ste glavni akterji vi, pokvarjeno, odtujeno človeštvo brez kančka humanosti. Mravlje v svoji »nadčloveškosti«. Učite nas lekcije, ki ji ne bomo sledili, pa naj se vam poruši celoten ego, zgrajen na tujih življenjih okolja.

Ekonomiji, ki se tako goreče oklepa dobička ter se postavlja pred naravo, pred naš edini in nepogrešljivi habitat, bi namenila sledečo misel: med štetjem svojega denarja poskusite zadržati dih. Tak bo namreč svet, če boste porušili ravnovesje, brez katerega pa ne bomo zdržali ne mi, ne živalstvo ali rastlinstvo, ki ju tako sebično odklanjate. Alarmi se sprožajo noč in dan, požari, suše, poplave in ne navsezadnje neposreden stik človeka z okužbami, katerih izzivalci ste prav vi, celotna civilizacija mravelj, ki krčijo in izrivajo naravne habitate za lasten dobiček, ki mešajo živalske vrste in jih pobijajo, jedo, prodajajo v zabavni industriji, redijo v intenzivnem kmetovanju in jim nedolžna življenja napolnjujemo z agresivnim nespoštovanjem, bi morali biti dovolj, da vstanemo iz svoje koristoljubnosti ter korist vložimo v naš dom, ki sebičnosti ne bo več dolgo prenašal. Prav tako pa se naravna ura izteka tudi še tako gorečemu upanju, za katero si želim, da ne bi ugasnilo nikoli.

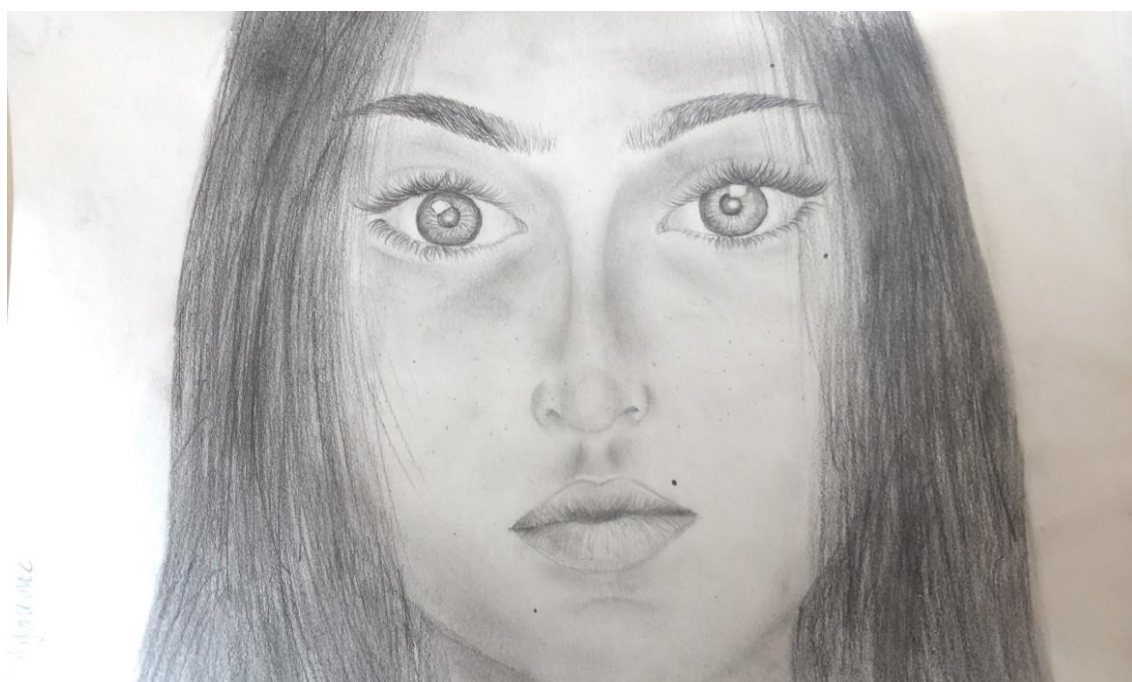
Moje nedvomno ne bo. Bojim se le, da bom pozabila, kaj pomeni biti človek. Koristoljuben, empatičen, čustven, ponižen, human. Trepetam za možnost, za svet, Zemljo, naseljeno s sožitjem svojih rastlinskih, živalskih in ne nazadnje človeških prebivalcev, za katere upam in verjamem, da bodo dokazali, kako lepo je biti človek, ljubeč in predan, človek z vso svojo humanostjo.

Miša Trček, 3. F

RENESANSA V SLIKI IN BESEDI

Naja Pavčič, 1. E: Sonet št. 61

Miša Rakovec, 1. E: Sonet

REMINISCENCA NA DON KIHOTA

Iz daljne dežele prišel je junak,
od daleč ga videlo mnogo ljudi,
hodile po glavi samo so skrbi,
kdo je ta prišlek, ki vidi ga vsak.

'Z daljave izgledal kot hud je silak,
prehodil veliko noči je in dni,
v rokah 'mel lok je in puščice tri,
z grozo ga gledal je čisto vsak.

Ko z dirom oslovskim se je približal,
vaščani so družno planili v smeh,
osramočeni Kihot bi najraje zamižal.

Shirano kljuse se je vleklo po tleh,
nalomljen oklep ga močno je ponižal,
srce mu prelomil je zlobni posmeh.

Rene Limoni, 1. F

Ula Tesner, 1. E: Sonet št. 61

Maja Šerjak, 1. E: Novela o sokolu

Blažka Pušlar, 1. F: Novela o sokolu

Sara Vrščaj, 1. F: Novela o sokolu

Zoja Dominco, 1. E: Novela o sokolu

LITERARNE DROBTINICE

ČUDEN ČAS

Naj pesem pišem, ste mi rekli,
in košček sebe v njej izdam,
a dnevi, kot da ne bi tekli,
še čela nič več ne igram.

Kot zmeraj rad zapel bi pesem,
a več me ne uboga glas,
ves čas poskušam biti resen,
razmišljam, če spremenil se bo v tenor al' bas.

Le Marta, mačka moja,
v sobi z mano sme ostati.
Do kdaj bo še tako?

Prijatelja sem videl,
ko s psom se je sprehodil mimo hiše.
Rad stekel bi za njim, če bi le smel.

Jakob Zupančič, 1. E

HREPENENJE PO SVOBODI

Ah! Kako močno želel bi si
malo ven, visoko v gore!
Zdaj prav zares me že skrbi,
ali kdaj bo konec more.

Rad bi napisal pesem svojo,
ki vse slabo bi skrila,
a ko sem gledal sliko svojo,
samo tema me je prekrila.

Naj si še tako želim,
da krila bi imel kot ptica,
svobode nimam, ne peruti.

A vem da bo, ko pride čas,
ta pesem v meni vzknila -
takrat bo sreča se zmnožila.

Jakob Zupančič, 1. E

SONET

Vsaka zgodba začne se tako
Da bila je to prava ljubezen
Mar res ne veste kaj in kako
To je le še ena bolezen

Le še en prehlad
Četudi se zdi grozen kakor kuga
Zraven spada tudi kakšen histerični napad
A to je le bolezen kot vsaka druga

Nekatere ta bolezen tudi ubije
Nekateri uživajo v ne sreči
Drugi spet zapadajo v razne depresijo

Ljudje pač iščemo srečo v nesreči
Na koncu to so same polomije
Ostanejo le spomini boleči

Luka Bodlaj, 1. E

POMLAD

Skozi oblake sonce zaraja,
veter jih rahlo razpršuje,
neviht prinaša šibkejše bliske,
ampak pomlad, močno, zdaj zmaguje.

Zaspane ljubice sonce odkriva
in zvončice pojejo pesem naglas,
metuljček z vihorom vse jih obišče,
vonj pomladi prihaja počas.

Iz zemlje se mika življenjsko mleko,
narava se obleče v zeleno obleko,
in vse začne znova živeti.

Poslušam zvoke z vseh strani neba
in vem, da nisem več sama.
Pomlad je z mano, pomlad je z mano ...

Neva Marjanović, 1. F

UJET

V karanteni zdolgočaseno sem zaprt,
ves svet se je ustavil, obrnilo se je vse,
od vsega tega nemir razjeda me.
In zdaj, razmišljam, globoko vase sem zazrt.

Razmišljam, saj časa imam dovolj,
ravno to mišljenje nemira in dolgčasa je vzrok.
Rabim frende svoje, svoj druženja obrok,
brez socialnega življenja, možgani so le molj.

Lezem skozi misli, vse mi gre po glavi.
Ravnokar odkril sem drugo plat teh misli,
pozitivno, nasprotje od tega, kar um mi pravi.

Dolgčas je le stvar v glavi, prav tako nemir,
saj ne pravim, glavo potrebuješ, saj je tvoj načrt,
vendar ti, in le ti, si njen inženir.

Gal Mužič, 1. E

NAŠ KOMENTAR

POTROŠNIŠKA MISELNOST

Z dejstvom, da je denar sveta vladar, se pogosto srečujemo ob praznikih in takrat mediji, reklame, filmi in trgovine dobijo svoja krila. Potrošniki so v prazničnem času z vseh strani obdani s čudovitimi lažmi, ki jih zavajajo in jim obljublajo srečo. Ta sreča je v resnici površna, kratkotrajna in neresnična. Žalostno pa je, da se potrošniki tem lažem ne znajo upreti.

Zdi se mi, da imajo materialne dobrine v današnjih časih prevelik pomen. Predvsem filmi in reklame ustvarjajo ideal, ki deluje na človekovo podzavest in producira skupno potrošniško miselnost ljudi. Običajne reklame, ki jih vsakodnevno gledamo, prikazujejo ljudi, ki so srečni, abnormalno lepi in se nenehno smehljajo. Njihova hiša je velika, okrašena in urejena in njihova miza je polna slastne hrane. Okolica je prav tako čudovita. Vsi so zdravi in njihovo življenje je, milo rečeno, pravljичno. Vse reklame vsebujejo oziroma reklamirajo določen predmet, ki naj bi človeku omogočil takšno življenje v zameno za denar. Dozdeva se mi, da ni več pomembno, kdo si, ampak koliko denarja imaš in koliko stvari lahko kupiš z njim.

V prazničnih časih ljudje kupujejo darila, ki naj bi razveseljevala nas in naše bližnje. To razvado je povzročila prav potrošniška miselnost. Menim, da so ljudje postali preveč pasivni in enostavno se je njihovo razmišljanje omejilo. Vsi kakor čreda ovac sledijo večini in nimajo časa spreminjati družbe ali svojih navad. Številni se v teh kratkotrajnih, materialnih užitkih izgubijo, pozabijo na prave vrednote in vrline ter zapadejo v še globljo željo po navidezni sreči. Družba k odpravi potrošništva trenutno ne pripomore. Ni ga junaka, ki bi na božični večer, ko se zbere vsa družina in čaka na obdarovanje, prišel praznih rok. Tako dejanje bi bilo za mnoge nezaslišano.

Zaradi slabega finančnega položaja je kupovanje nepotrebnih stvari za veliko število ljudi nepredstavljivo. Med prazniki so taki ljudje najbolj duševno ogroženi, saj so pod pritiskom družbe in potrošništva. Pomembno je tudi poudariti slab vpliv kupovanja nepotrebnih stvari na naravo. Vsi ti predmeti pomenijo veliko plastike, onesnaževanja in celo podnebne spremembe. A človeštvu za to očitno ni preveč mar. Bojim se, da se bo človeštvo zbudilo prepozno, posledice v naravi pa bodo do takrat verjetno hude.

V problematiki zavajanja ljudi ima največjo vlogo denar. Vsiljevanje izdelkov se ne bo kmalu nehalo, ker prevelikemu številu ljudi prinaša ogromen dobiček. Rešitev vidim v masovnem osveščanju in izobraževanju ljudi ter v spreminjanju vsakodnevnih

navad. Z majhnimi koraki bi družba lahko dosegla obilo sprememb. Upam, da bo sčasoma vse več junakov, ki bodo na božično obdarovanje prišli praznih rok. Ti bi lahko celo spremenili pregovor in dejali, da denar NI sveta vladar.

Ivona Perković, 3. F

DATUMI IZVEDBE MATURE, RAZEN PISANJA ESEJA IZ MATERNEGA JEZIKA, OSTANEJO NESPREMENJENI

Še preden so 12. marca kot enega od ukrepov za zajezitev koronavirusa uradno razglasili dvotedensko karanteno, torej šolanje od doma, je bilo očitno, da nastopa obdobje negotovosti in sprememb, daljše od predvidenih 14 dni. Skoraj mesec dni pozneje se učenci, dijaki, učitelji in profesorji trudimo, da bi ohranili delovni tempo, količino in kakovost predelane snovi, ter upamo, da bo pouk čim prej začel potekati po starem. A niti okvirni datum vrnitve nam še ni znan, saj je virus nepredvidljiv in se stanje spreminja iz dneva v dan. To, da še ni možno priti do kakršnihkoli konkretnih zaključkov, smo do zdaj že sprejeli. Ravno zaradi te negotovosti v tujini maturo oziroma zaključne izpite že množično odpovedujejo ali prestavljajo na kasnejši datum, tudi mednarodno maturo so v Sloveniji ukinili že marca. Zakaj se torej državna komisija za splošno maturo brez posluha oklepa nespremenjenih datumov in z edinim premaknjenim datumom maturantom na neki način le še otežuje izkušnjo?

9. 4. 2020 je v javnem sporočilu komisija izpostavila najpomembnejše prilagoditve o izvedbi spomladanskega izpitnega roka splošne mature, nato pa izrazila razumevanje stiske maturantov in skrb za njihov dobrobit. Po pozivu k medsebojnemu sodelovanju profesorjev in maturantov je zapisala: »Maturitetno preverjanje znanja je oblika preglednega preverjanja (in tudi ocenjevanja) znanja in je povezano s štirimi leti šolanja v srednji šoli ... Zadnja dva meseca, četudi nas v tem času spremljajo izredne zdravstvene in socialne razmere, tako nista in tudi v preteklosti nikoli nista bila namenjena predvsem usvajanju nove, še neznane snovi, ampak utrjevanju in preverjanju, ki lahko pomaga maturantom bolje izkazati znanje, pridobljeno v daljšem času. Zato spremenjene, četudi zelo neugodne okoliščine, same po sebi še ne morejo biti razlog za umik, k čemur mnogi pozivajo v odprtih pismih in medijskih sporočilih.« Strinjam se, da je preklic mature zelo pretiran odziv, ki ne bi rešil ničesar. Matura bo in mora biti. Umik je le ena od možnosti reševanja situacije, a komisija v pismu niti ne omeni možnega zamika rokov, skrajšanja izpitnih pol, črtanja dela snovi ipd., ki jih

predlagajo mnogi. Močno se moti, ko predpostavi, da se vsi dijaki srečujejo z enakimi pogoji in možnostmi za samostojno učenje, količino predelane snovi, pripravljenostjo profesorjev, tipom zahtevanega dela. Tista »zadnja dva meseca« za nekatere predstavljata še nepredelane integrale (najzapletenejšo snov srednješolske matematike), zadnja poglavja filozofije (predmet, pri katerem je nemogoče že do sredine marca odpredavati vso snov, saj je prvič na urniku šele v 4. letniku), predvsem pa pri običajnem pouku predstavljata odgovore na vsa mogoča vprašanja, posvetovanja, intenzivno sodelovanje maturantov in mentorjev, nujne razlage snovi ..., kakršni so možni le v živo. Četudi sta ta meseca po mnenju komisije predvidena za nekaj drugega, je očitno, da ni tako. Njihovo neupoštevanje resničnega stanja v citiranem delu pisma se zdi skoraj neprofesionalno.

In če so maturanti mislili, da jim bo vsaj novi datum pisanja eseja iz slovenščine vlil nekaj upanja, so se motili. 1. junija jih tako čakata obe izpitni poli mature iz maternega jezika, kar pomeni tri ure in pol osredotočenega prebiranja, razumevanja in pisanja, torej aktivnega dela. Tako je vsako leto na jesenskih izpitnih rokih in državni izpitni center zagotavlja, da so rezultati uspešni. Na to se maturanti ne zanašajo, količina dijakov je takrat mnogo manjša, upravičeno jih skrbijo slabši rezultati kot posledica skoraj dvakrat večje mentalne obremenitve.

Zagotovo bi bilo maturante napačno pustiti še dlje čakati na datume in smernice, a komisija bi lahko izrazila večjo željo po upoštevanju pritožb in ravnala manj nedostopno in odločeno, torej razmeram primerno. Zgoraj omenjena prilagoditev se mi zdi najmanj smiselna. Tako kot mnogi ne razumem, čemu ne poiščejo ustrežnejšega dneva, vsaj zmanjšajo obsega zahtevane snovi ... Morda pa je odgovor preprost in očiten. Je tudi tu v igri denar? Karkoli naj bo, upam, da se v prihodnjem mesecu stvar razplete vestnim maturantom v prid in matura poteče gladko ter (le) z vsemi nujnimi spremembami.

Lara Marn, 3. E

(NE)UPOŠTEVANJE UKREPOV ZA ZAMEJITEV ŠIRJENJA KORONAVIRUSA I.

Epidemija koronavirusa je zagotovo poskrbela za veliko sprememb v našem vsakdanu, če že ne drugače (v primeru, da se je vašega doma pripel srečni napis »Ostanimo doma, ostanimo ZDRAVI«), je spremljanje novic, raznih poročil ter aktualnih sprememb stanja v državi že kar ena izmed glavnih opravil, ki se jih lotevamo dan za dnem. Žalostno pa je, da ob preusmeritvi pogleda od vseh priporočil, opozoril

in ne nazadnje denarnih kazni, dodeljenih kršiteljem z namenom zaježitve virusa COVID-19, v okolici Vrhnike še zmeraj gledam v živo sliko skupine mladih brezbriznežev, ki se na ostalo človeštvo, ki na virus morda ni odporno tako kot oni, popolnoma poživžgajo, in se ne meneč za preostali svet, zabavajo kot še nikoli.

Sta pričakovanje in želja po sočutnosti ter posledično spoštovanju dodeljenih ukrepov res prevelik zalogaj za sodobno družbo? Zdi se, da res.

Vlada je v boju proti nalezljivi nevidni bolezni sprejela mnogo odločitev, s katerimi se resda pričenjajo dotikati tudi temeljnih človekovih pravic in svobode, pa je vendarle njihovo dejanje vse prej kot malomarno. Prepovedi zbiranja ljudi na javnih shodih in prireditvah je sledila še bolj drastična prepoved gibanja izven občine stalnega oziroma začasnega prebivališča, zaprtih je bila večina javnih ustanov, med drugimi tudi šole, in niti jasno sporočilo zaustavljenega javnega avtobusnega in železniškega prometa očitno ni bilo dovolj velika ovira za vse po družbi hlepeče malomarneže, ki verjetno ne gledajo televizije oziroma sploh nikakor niso navzoči v svetu socialnih omrežij in tako pozivov k varnostnim ukrepom, potrebnim za zdravje, niso slišali do trenutka, ko jih je o tem obvestilo mestno redarstvo, ki je naletelo na njihovo pohajkovanje.

Bolj kot k obsojanju takega radoživega, lagodnega druženja zaradi dolgočasje, v katerem se je znašla večina nas, omejenih na dom, pa bi rada pristopila k problemu apatičnosti, ki je dandanes očitno domača sem tistim, ki pojem domačega prebivališča očitno razširjajo nad slovarsko različico pomena besede. Zelo ravnodušno in sebično je namreč mišljenje, da dobronamernost priporočil za zaustavitev širjenja koronavirusa ne velja za vse, družbo kot celoto, ki le kot taka deluje in zmaguje nad problemi, s katerimi se mora soočiti. Če že prenekateri menijo, da s prebojem samoizolacije nikakor ne ogrožajo sebe, naj poskrbijo vsaj za to, da s svojo brezobzirnostjo ne bodo škodovali zdravju drugih. Prav zaradi te pokvarjenosti družbe namreč lahko trpijo nedolžni, ki jim je mar ne le zase, temveč tudi za sočloveka.

Ugovori, da je svoboda gibanja eden izmed prvih in najosnovnejših členov deklaracije človekovih pravic, se nikakor ne zdijo dovolj tehtni razlogi, s katerimi bi ljudje upravičeno ogrožali sebe in okolico. Pravico do življenja in prostosti lahko namreč precej pravno dopolnim s pravico do osebne varnosti, ki pa jo država vsekakor omogoča, izključno posameznik je tisti, ki bo to varnost (lahko) ogrožal z lastnimi odločitvami in dejanji.

Zavedajmo se, da sta varnost in zdravje med epidemijo v rokah vseh nas, pridržimo jih tako v svojem žepu, ostanimo doma ter posvetimo ideje in besede domačim ali pa jih morda uperimo v lepšo prihodnost, predvsem jih stisnimo v pesti, da karantena čim prej mine, tako kot naš egoizem.

Miša Trček, 3. F

(NE)UPOŠTEVANJE UKREPOV ZA ZAMEJITEV ŠIRJENJA KORONAVIRUSA II.

Koronavirus je že nekaj mesecev glavna tema med vsemi nami. Z naglo rastjo števila okuženih so se tako zaostri ukrepi za zajezitev širjenja koronavirusa. Žal pa teh ukrepov mnogi ne upoštevajo. Ob pogledu skozi okno vidim mnogo ljudi na sprehodih, sosede, ki klepetajo, in starejše ljudi, ki se brezskrbno sprehajajo in pogovarjajo. Na ta način bomo virus sicer premagali, a bo število žrtev veliko višje, kot bi bilo ob upoštevanju izdanih predpisov.

V zadnjem mesecu je stopilo v veljavo veliko novih zakonov in ukrepov, ki naj bi pomagali pri upočasnitvi širjenja koronavirusa. Nekateri ukrepi so po mojem mnenju preveč ekstremni in nepotrebni, res pa je, da če ljudje ne morejo upoštevati milejših ukrepov, ki bi prav tako učinkovali v enaki meri, je seveda treba zakone poostri in uvesti strožje sankcije. Nesmiselna se mi zdi predvsem prepoved prehoda med občinami, saj mislim, da bi ljudje tudi brez tega zakona lahko ocenili nujnost svoje poti in ob tem upoštevali, koliko ljudi s tem spravljajo v nevarnost. S tem ukrepom pa lahko v neprijeten položaj spravimo ljudi, ki bi med občinami potovali zaradi nedelovnih vzrokov. Skrajno neodgovorni od ljudi pa se mi zdijo njihovi izleti na znane turistične točke. S takimi izleti sami sebi in vsem okoli sebe ne moremo zagotoviti varnosti in takšni izleti popolnoma izničijo pomen karantene, saj se srečujemo še z več ljudmi, kot bi se običajno. Z neupoštevanjem ukrepov pa v nevarnost spravljamo tudi vse ljudi, ki so kljub trenutnim razmeram v službi. Ogrožamo vse policaje, ki nas pridejo opozarjat, prodajalce, ki pridejo z nami v stik po tem, ko smo ves dan obkroženi z mnogimi drugimi ljudmi, in pa zdravstveno osebje v primeru poškodbe, ki pa bi se ji lahko izognili, če bi ostali doma.

Čeprav se veliko ljudi pritožuje nad trenutnimi razmerami in omejitvami gibanja, pa je konec koncev to najboljša rešitev, da virus v čim krajšem času zamejimo. Vsi moramo le še malo potrpeti, saj bo ob koncu karantene in ob preklicu vseh ukrepov še

veliko časa, da izpolnimo vse cilje, ki smo si jih zadali, in se odpravimo na vse izlete, na katere smo si želeli.

Anet Monell Šinkovec, 3. F

IZVAJANJE OCENJEVANJA NA DALJAVO V ČASU KORONAVIRUSA

Kot dijakinja 3. letnika opravljam v času epidemije koronavirusa šolo na daljavo. Prvi teden karantene smo se vsi spopadali z novostmi, ki smo jim poskušali čim uspešnejše slediti. Zaprtje šole je bilo seveda smiselno in logično, a se je zgodilo po zelo hitrem postopku in kmalu smo začeli s šolanjem na daljavo. Kljub temu da smo tako dijaki kot tudi profesorji občutili preobsežnost dela, s katerim smo bili nenadoma zasuti, je delo potekalo precej tekoče. Seveda pa je bilo pričakovano, glede na razmere v drugih državah, ki smo jih lahko spremljali po omrežjih, da bo karantena trajala dlje kot dva tedna. Z nadaljnjimi informacijami o podrobnejšem pregledu za dijake nismo bili seznanjeni, saj so mediji poročali le o učinkovitosti dela od doma. Ker pa bi bil v šoli to čas ocen, je brez ostalih navodil kmalu tema nanesa na ocenjevanje.

V našem vsakdanu v šoli so prisotna ustna spraševanja in pisni preizkusi znanja, ki prihajajo drug za drugim brez konca. Namenjena so preverjanju znanja dijakov iz posameznega predmeta in na koncu leta sledi še zaključna ocena, ki naj bi pomenila nivo naučene snovi. Že v običajnem življenju nas vsak dan profesorji pripravljajo le na teste, da bomo seveda odpisali najbolje. Pripravljajo nas le na trenutke, ko bomo reševali naloge in pisali po listih ter nanje izlivali svoje znanje, in na dni, ko nas bodo v klopih spraševali snov, o kateri bomo največ vedeli le tisto uro. Šolski sistem že v osnovi ni zmožen pripraviti programa, ki bi odkril naše talente in spodbujal posameznike, da najdejo veselje v stvareh, v katerih uživajo. Prav nasprotno. Spodbuja nas k tekmovalnosti in kviri naše interese še na področjih, kjer smo menili, da nam gre dobro. Z ocenami ruši našo samozavest. Prav tako se to hitro razbere tudi iz trenutne situacije. O okvirnem programu ne vemo ničesar, seveda pa smo seznanjeni, da bo ocenjevanje potekalo na daljavo, saj je to "zelo pomembna" informacija v tem času. Seveda, predvsem nas zanima, kako bomo ocenjeni. Kakor da ni dovolj stresno, da sami opravljamo naloge brez razlag, ki jih dobimo v šoli, nam zato naložijo še dodatne skrbi. Lahko bi se še bolj trudili izboljšati šolanje po internetu, pa se raje ukvarjajo, kako bi pridobili ocene. In še v to ne kažejo zaupanja, saj se bojijo, da bi učenci goljufali. Namesto da bi se zanimali za to, da dijak zares razume snov in

jo je sposoben razložiti, jih vznemirjata nezaupanje in morda nepravilno pridobljena ocena. Predvsem žalostno se mi zdi, da se v takih razmerah osredotočajo na take stvari. Lahko bi nam predstavili predloge za lažje delo, nam povedali, o čem se pogovarjajo, saj je razumljivo, da natančnih podatkov ne more trenutno vedeti nihče, a bi s tem vsaj dobili občutek, da ne mislijo le na ocenjevanja, temveč tudi na nas same.

Iz dogodka lahko le še bolj potrdim svoje mnenje, ki sem ga o šoli imela že pred virusom. Mogoče nekateri menijo, da so ocenjevanja potrebna, saj se drugače ne bi nič učili, a je zanimivo, da to deluje v ostalih državah. Čeprav jih je izredno malo z drugačnim sistemom, so se izkazali za zelo učinkovite.

Bina Guzelj, 3. F

UKREPI VLADE ZA ZAMEJITEV ŠIRJENJA KORONAVIRUSA I.

Kamorkoli se obrnem, vidim nekaj v povezavi s trenutno najbolj aktualno temo, koronavirusom. Vsak dan je na televiziji kopica oddaj z intervjuji politikov in medicinskega osebja, ki nas skušajo usmerjati in voditi v času pandemije koronavirusa. S številnimi predlogi in zakoni na nas apelirajo, da ostanemo doma, dokler se virus ne umiri.

Virus je prisoten le nekaj mesecev in v tem času je umrlo ogromno število ljudi po vsem svetu. Ker se stvari odvijajo tako hitro in je okužb z novim virusom iz dneva v dan več, voditelji po svetu izbirajo, po svojem mnenju, najbolj optimalne poti za zamejitev koronavirusa. Za nekaj ukrepov, ki jih je vlada sprejela po njihovih izjavah sodeč, v naše dobro, bi se morali vprašati, ali je res v naše dobro.

Na primer to, da imajo upokoјenci določeno uro nakupovanja med 8.00 in 10.00, je nesmisel, saj je v Sloveniji okoli tretjina prebivalcev le upokoјencev. Najranljivejša skupina, ki jo virus lahko prizadene, je dve uri na dan na kupu v trgovini. Lahko jih okuži kdorkoli, prodajalka, varnostnik ... Če se bo okužila samo ena oseba, se bodo posledično okužili vsi, ki bodo nagneteni v trgovini. Zelo velika je verjetnost, da ta skupina prebivalcev okužbe ne bo preživela.

Tudi ukrep, ki nam brez rokavic in maske prepoveduje vstop v trgovine, je neumnost. Da imamo masko, je smiselno zaradi širjenja virusov in bakterij po zraku s kašljem, vendar to, da brez rokavic ne smemo po nakupih, je neumnost. Embalaže živil, ki bi se jih dotikali v trgovini z rokavicami, bi jih tako ali tako najbrž kupili in bi jih kasneje doma prijemali brez zaščite. Možnost okužbe je enaka.

Ker smo ves čas doma, mladi nimamo možnosti, da bi se prekužili. Nismo kritična skupina in naš imunski sistem bi okužbo prenesel, še posebej zdaj, ko je pomlad in je zunaj toplo. Zato ker se mlajše generacije ne prekužijo, ne bomo izkoreninili bolezni, ampak bo ostala med nami v obliki navadnejše in preprostejše gripe, ki pa bo vseeno v naslednjih letih zahtevala nova življenja.

Domen Ham, 3. E

UKREPI VLADE ZA ZAMEJITEV ŠIRJENJA KORONAVIRUSA II.

Pred nekaj tedni je vlada Republike Slovenije ukazala zaprtje vseh izobraževalnih ustanov. Od takrat pouk v večini osnovnih in srednjih šol poteka na daljavo prek interneta v spletnih učilnicah. Prepovedani so tudi srečanja, koncerti, razni dogodki in kakršnokoli druženje, pri katerem smo v neposrednem stiku z drugimi osebami. Uvedli so določeno uro, morda bi lahko celo rekli policijsko uro za upokoјence, kdaj lahko gredo po nakupih v bližnje trgovine. Socialna distanca je obvezna, ven smemo iti le, če je to res pomembno. Zaprli so celo knjižnice; to sem ugotovil zato, ker sem hotel vrniti knjigo za domače branje, ampak je na spletni strani knjižnice pisalo, da je vračanje knjig onemogočeno in da se v času epidemije zamudnina ne zaračunava. Številni vladni ukrepi so v prebivalstvu vzbudili kar precej nezadovoljstva, ena oseba je na spletnem omrežju YouTube celo dejala, da vlada izvaja diktaturo, in objavila posnetek o tej temi, kratka, za duševno stanje nekaterih ljudi izolacija očitno ni preveč dobra.

Po mojem mnenju so ukrepi vlade povsem upravičeni; zaprtje šol je zelo pripomoglo k zavezitvi širjenja koronavirusa, omejitev gibanja je popolnoma razumljiva stvar, vendar očitno nekaterim to ni všeč, sklicujejo se na to, kako država krši njihove človekove pravice, in se obnašajo zelo sebično, otročje ter neodgovorno. Sploh ne pomislijo na starejše ljudi, pri katerih je smrtnost višja kot pri mlajših; veliko staršev in starih staršev spada v kategorijo starejših. Zamisliti se moramo, kakšen vpliv bi imelo to na državo, če bi se veliko število starejših pri nas okužilo. V tem trenutku je veliko bolnih v domovih za starejše, kar pomeni, da je smrtnost zaradi koronavirusa v Sloveniji višja kot pa v Nemčiji, čeprav imajo več okuženih, ampak so okuženi večinoma mladi. Vlada že počasi omenja omilitev nekaterih ukrepov, medtem ko nas nekateri strokovnjaki opozarjajo, da je nevarno prehitro popustiti ukrepe, saj lahko pride do novega izbruha.

Skratka, ukrepi vlade so ustrezni, na nekaterih področjih bi se dalo narediti kaj več, na nekaterih manj. V teh težkih časih so si države po vsem svetu med seboj pokazale veliko solidarnosti, upam pa samo, da se bosta solidarnost in dobrota nadaljevali še po koncu epidemije.

Erik Antonič Babnik, 3. E

**NAMESTO ZAKLJUČKA
ALI KAKO BOMO
PROSLAVILI KONEC
PANDEMIJE**

Dijaška skupnost Gimnazije Jožeta Plečnika Ljubljana
Šubičeva 1
1000 Ljubljana

Ljubljana, 7. 4. 2020

Ga. Lara Štele Šalamon
Gimnazija Jožeta Plečnika
Šubičeva 1
1000 Ljubljana

VABILO

Spoštovani,

vabimo vas, da se udeležite prireditve »Pomlad je tu!«, ki smo jo na šoli v okviru dijaške skupnosti pripravili kot proslavo ob koncu epidemije koronavirusa in kot zahvalo vsem profesorjem za ves trud, vložen v poučevanje na daljavo. Prireditvev bosta z nagovorom otvorila ga. ravnateljica Lidija Žigon in posebni gost, g. župan Zoran Janković. Sledilo bo nekaj glasbenih točk, med drugim tudi nastop šolskega pevskega zbora, za zaključek pa bodo dijaki odigrali dramsko igro, ki so jo napisali o epidemiji, ki smo jo ravnokar prestali. Prireditvev bo potekala 28. 4. 2020 od 18.00 do 19.30 v avli 3. nadstropja šole, nato pa bo v 1. nadstropju sledila manjša pogostitev.

Veselimo se vaše udeležbe in vas lepo pozdravljamo.

Kaja Bizjak, 2. f,
predstavnica dijaške skupnosti GJP

Dijaška skupnost
Gimnazija Jožeta Plečnika Ljubljana
Šubičeva ulica 1
1000 Ljubljana

Ljubljana, 11. 4. 2020

Spoštovana profesorica
Lara Stele Šalamon
Šubičeva ulica 1
2000 Ljubljana

Zadeva: Vabilo na prireditve ob koncu epidemije

Vabimo Vas, da se udeležite prireditve "Še vedno skupaj, še vedno močni", ki jo načrtuje Dijaska skupnost Gimnazije Jožeta Plečnika v Ljubljani. Tema prireditve je konec epidemije in vrnitev v šolske klopi. Program se bo pričel ob 17. uri v avli tretjega nadstropja na Gimnaziji Jožeta Plečnika.

Program:

- 17.00 – nagovor ravnateljice Lidije Žigon
- 17.15 – predstavitev in pogovor ob koncu epidemije
- 17.45 – nastop nadarjenih dijakov naše šole (plesna točka, pevski zbor)
- 18.00 – povabilo častnih gostov na oder ter njihovi govori (predsednik Republike Slovenije g. Borut Pahor, dr. Tina Bregant, državna sekretarka na Ministrstvu za zdravje)
- 18.30 – pogostitev v avli prvega nadstropja

Zares upamo, da se boste prireditve lahko udeležili.

Lepo Vas pozdravljamo.

Melita Lekšan,
predstavnica Dijaške skupnosti

Dijaška skupnost
Gimnazija Jožeta Plečnika
Šubičeva 1
1000 Ljubljana

Ljubljana, 10. 4. 2020

Lara Stele Šalamon
Šubičeva 1
1000 Ljubljana

Vabilo na prireditev EPIDEMIJA PLESA

Spoštovani!

Ob težko pričakovanem zaključku obdobja izolacije Vas z veseljem in radostjo vabimo na plesno prireditev, ki smo jo poimenovali Epidemija plesa. Edini virusi, ki bodo tokrat dobrodošli, so virusi zdravja, sproščenosti in smeha, ki naj jih vsak prinese s seboj.

Plesna prireditev bo potekala na dan mladosti, v ponedeljek, 25. 5. 2020, ob 18.00. Ravnateljica Lidija Žigon bo imela pozdravni govor, predsednica dijaške skupnosti Živa Oblak Poljanšek pa bo predstavila častno gostjo večera, izjemno glasbenico Tinkaro Kovač. Po končanem glasbenem užitku bo sledilo še plesno razvajanje do zgodnjih jutranjih ur. Brez skrbi, tudi za hrano in pijačo bo poskrbljeno.

Obeta se nam obilo zabave in prijetnega druženja, pridružite se nam!

Lepo Vas pozdravljam.

Ajda Zarja Pavlič, 2. F,
predstavnica dijaške skupnosti

Vse slikovno gradivo, razen logotipov, je z Wikipedije.

Mentorstvo dijakom in zbiranje gradiva: Lara Stele Šalamon, prof. slo., in Katarina Nagode, prof. slo.

Zasnova, lektoriranje in urejanje: Lara Stele Šalamon, prof. slo.

Ljubljana, september 2020